Ileana TODORAN

CUI PROTEST?

PROteste de respirație

Coperta: *Colecția InfoArt*
Lectură și corectură: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODORAN, ILEANA
CUI PROTEST? / PROteste de respirație /
Ileana Todoran. - Galaţi : InfoRapArt, 2016
ISBN 978-606-8725-06-2

821.135.1-31

© Editura InfoRapArt ©
Galați, România
Telefon: *Mobil: 0726 337376, 0740 596225, Fix: 0336 800313*
E-mail: *editura@inforapart.ro*

Copyright © 2016 - Toate drepturile rezervate

Tatălui meu, Radu

Cuprins

Cap. 1. În Vamă, de 1 Mai: cum ajung baloanele aprinse stele pe cer? 5
Cap. 2. Blestemată la o viață activă și nemuritoare 25
Cap. 3. Singur pe cruce 39
Cap. 4. Iubirea, un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind 63
Cap. 5. Bestie, crezi că Frumoasa ta va săpa un tunel cu unghiile până la tine? 82
Cap. 6. Big Brother, sunt nebună: îmi voi smulge sacul de gunoi de pe cap și voi respira! 95
Cap. 7. Cine a văzut Sisifi fericiți, să ridice mâna! 109
Cap. 8. La MRTLAS: autoexilul în ”Pădurea fără rost” 122
Cap. 9. Fantasme din ”Pădurea fără rost”: ”Camera 101” și ”Camera” din Zonă 138
Cap. 10. Pierdut ”smiling face” și speranța că april va veni. Le declar nule. 156
Cap. 11. Crystal Tower: ofertă specială la voucherele de tortură și la taxa de glonț. Nu ratați! 177
Cap. 12. În seara asta voi dansa gol în fața tancurilor 194
Cap. 13. Din ”Camera 101” în ”Camera” din Zonă cu mamaie, Gazprom și ”Motanul Felix” 210

I. În Vamă, de 1 Mai: cum ajung baloanele aprinse stele pe cer?

”*Caut, nu știu ce caut. Subt stele de ieri / sub trecutele, caut / lumina stinsă pe care o tot laud*” (Lucian Blaga, ”Lumina de ieri”)

Radu își aprinse o țigară și se uită pe geam. O ceață densă, albă ca laptele învăluia cartierul. Dizolvase contururile agresive ale blocurilor cenușii comuniste. Era pufoasă și mângâietoare ca puful de păpădie sau ca cel de gâscă. O plapumă albă în care să mă ascund. Hai, Radu, trage-ți plapuma peste cap și uită de toate! Are și ceva erotic, excitant: aș putea umbla gol prin ea, aș putea să o caut pe Laura, să o adulmec după mirosul de țigări mentolate și de parfum Givenchy ”Very Irresistible”. Poate voi găsi întâi buzele ei pline, cu rujul lor violet, cu aromă de fructe de pădure, poate mă voi cufunda în părul ei lung, mătăsos, poate voi prinde în mână din întâmplare sfârcul întărit al unui sân sau poate îi voi atinge vaginul fin, proaspăt epilat. Mister... Ce bine că există!

- Radu, uite ce ceață e! Unde mai vrei să mergem? Mai bine stăm în București, zise Laura.

- Cum, iubito? Întotdeauna am plecat de 1 Mai. Am făcut deja rezervare la pensiune. Au anunțat vreme bună la meteo, am văzut și pe net. Vremea o să se îndrepte, o să vezi.

Se apropie de Laura, o îmbrățișă și-și lipi fața de părul ei: ar fi vrut să se lase învăluit de el ca de ceață. Laura tresări, scuturată de un spasm și se smulse din îmbrățișarea lui Radu. De ce nu mă lasă în pace? Mă sufocă precum ceața asta enervantă. O pernă albă apăsată peste față. Nu-mi place deloc. Ceața asta mă derutează, mai exact îmi sporește senzația de confuzie, mă face să mă rătăcesc. Topește absolut totul. Chiar și treptele de la intrarea în bloc, mașina noastră cu tot cu loc de parcare, minimarketul de unde vroiam să cobor să-mi iau țigări. Intră în bloc și dizolvă

avizierul cu sumele de plătit la întreținere, fondul de rulment și anunțurile administratorului. De asta nu-mi pare rău. Chiar, am depus declarația de consum? Luna aprilie tocmai s-a încheiat. Nu sunt tocmai sigură. Apoi ceața amenință să-mi înghită raftul de cosmetice din baie, cartea de pe noptieră din care nu am apucat să citesc azi nici măcar norma minimală de o pagină pe zi, laptopul cu toate documentele mele mai mult sau mai puțin originale. Până și albumul ”*The Wall*” al lui Pink Floyd. De ce trebuie să plecăm? Nu pot să fac abstracție de toate, să-mi pun căștile și să ascult muzică? Nimănui nu-i pasă de mine. Hm, cel mult un interes erotic pentru Radu sau o simplă nevoie de afecțiune pentru Luca. Nimic mai mult. Doar când au ei nevoie. Când am eu nevoie, nimic. Pot să urlu la Luca, să-l zgâlțâi, că nu răspunde. Dacă m-aș prăbuși la picioarele lui, dacă aș muri, n-ar remarca nici după trei zile. Eventual doar după mirosul de cadavru. Joacă Naruto pe consolă de ore în șir, fără să-și ridice privirea decât pentru a lua chipsuri Lays cu paprika din pungă. Nici nu a observat ceața de afară.

Radu se uită la ceas, era cam târziu. Îi era foame. Deschise frigiderul, luă o bucată mare de friptură de pui, direct din castron, cu mâna și o înghiți pe nemestecate. Îi trosneau fălcile, iar grăsimea îi picura de pe mâini. Laura se strâmbă de dezgust. Apoi, fără să se spele pe mâini, Radu se apucă să îndese lucrurile în bagaje, aruncându-le unele peste altele la grămadă și șifonându-le.

- Radu, dacă ți-e foame, așază-te frumos la masă și mănâncă. S-au inventat deja tacâmurile și șervețelele, chiar dacă tu nu ai auzit. S-au inventat și săpunurile și chiuvetele. Săpun era și pe vremea romanilor. Dacă ar vedea ei, săracii, în ce hal au ajuns oamenii în ziua de azi! Iar hainele le împăturim frumos și le punem în pungi separate. Ce exemplu îi dai lui Luca? Le strici pe toate. Și nu le-ai călcat tu. Să nu te atingi de bagajul meu! Nu o să înveți niciodată. Parcă ai fi sălbatic. Un *yahoo*, bombăni Laura.

- Scuze, iubito, dar altfel nu prea văd cum să le luăm cu noi. Poate dacă scoatem cosmeticele tale...

- Nu mi-am luat decât rimelul și rujul. Și creionul dermatograf. Și crema de zi, cea de noapte și cea abrazivă. Și crema de corp. Și crema de picioare. Și demachiantul. Și loțiunea tonică. Și...

- Vezi? Vreau să plecăm odată, se face târziu, e deja după-amiază. *Hurry up*! O să fie trafic aglomerat și, oricum, nu stăm decât două nopți. Bine că 1 Mai a picat vineri, dacă era sâmbătă sau duminică? La urma urmei, nu prea contează. Nu lucrăm și duminica? Ei, acum am prins un weekend întreg, suntem norocoși. Ești sigură că nu vrei să luăm cortul? Mi-e tare dor să mai stăm cu cortul în Vamă. Putem anula rezervarea la pensiune. Au anunțat vreme bună, o să fie 23-25 de grade ziua, iar noaptea în jur de 15.

- Iubire, în cort o să fie cancer noaptea, pe vremea asta, iar ziua ne sufocăm. Mă apucă și crizele de claustrofobie. Intră nisip, furnici și urechelnițe din alea care ne pot sparge timpanul. În plus, cum îmi încap mie bagajele în cort? Cum îmi beau cafeaua dimineața? Unde ne ducem la budă? Unde facem duș cald?

- Înainte nu te formalizai atât și nici nu cărai tot dulapul după tine. ”*Omnia mea mecum porto*”. La propriu. Oricum, putem face duș cald la tanti, la pensiune. Stăm doar două zile, iubito. Dar acum mi-e teamă că, într-adevăr, doar pentru cosmeticele tale ne trebuie un etaj la hotel de șapte stele.

- La fel și pentru sticlele tale. Luca, vino odată! strigă Laura.

- Dar, mami, eu nu vreau să merg în Vamă! țipă Luca, fără să-și ridice ochii din consolă. Acolo e nașpa.Vreau la Mamaia unde au parc de distracții și aqua-park! Și vreau să mă întâlnesc cu colegii de școală în parc. Și am teme de vacanță! Din cauza voastră, mă duc cu tema nefăcută.

- Luca, stăm doar două zile. Te ducem și la Mamaia într-una din ele. Și cum să ai teme de vacanță de 1 Mai?! E doar un weekend. Haide, fii înțelegător, zâmbi Radu, ciupindu-l de obraz.

- Suneținiște proști. Vreau la hotel de șapte stele. Nu merg în Vamă! zbieră Luca.

- Luca, dacă am sta la cort, nu sunt șapte stele, sunt miliarde. Adică, de ce spun miliarde? Sunt infinit de multe. Asta nu poți

cuantifica. Și ce bine că e așa! Laura, înainte îți plăcea și ție. Ăsta e spiritul Vămii. E soare, e lună, sunt stele, facem un foc pe plajă, adormim legănați de sunetul valurilor, ne cufundăm în nisipul sfânt de Vamă, briza mării ne mângâie...

- Mai exact briza mării ne izbește în față de ne dă borșul pe nas, ne amețește, ne înroșește ochii, ne produce migrene, ne face să ne țiuie urechile și ne îngheață răsuflarea. Poate ne zboară și cortul. Nu, cu cortul e exclus. Sincer, nici eu nu vreau să merg. Nici la pensiune, mai mult ne obosim pe drum. La pensiune o să fie probabil la fel de cancer ca și în cort, nu au aer condiționat. Și sunt atât de obosită, oftă Laura.

- Tot anul fac ce vreți voi. City-break-uri, plimbări la mall... Nu mă lăsați și pe mine două zile unde-mi place? Foarte bine, atunci eu îmi iau bagajele și plec acum. Singur, zise Radu cât putu tare și de ferm.

Radu ieși spre locul de parcare cu bagajele, iar Laura și Luca îl urmară bombănind. Se simțea deja un pic debusolat. Se cocârjase din cauza bagajelor. Mă țin mereu cu ochii în pământ. Mă încarcă atât de mult că nu pot să-mi ridic privirea. Dar Sisif nu trebuie să se uite spre cer, ci doar la bolovanul lui. Să continue să împingă, cu ochii în pământ. Și totuși nu trebuie să-i las să-mi strice cheful. Am așteptat tot anul astea două zile. Indiferent ce spun ei, îi voi ignora și mă voi simți bine. De ce trebuie să fie atât de dificili?

Pe drum spre mare, lui Radu începu să-i revină cheful de Vamă, deși Luca îl bombarda constant cu chipsuri Lays cu paprika, îl ciupea și îl trăgea de păr, iar CD-ul cu Metallica, ”Garage Inc.” nu vroia să meargă sub nicio formă. Contrar așteptărilor, drumul era destul de liber. Ceața se risipise. Lanurile argintii de grâu și cele galben-verzui, fosforescente de rapiță se succedeau în fața ochilor săi în viteză. Strălucirea soarelui și a lunii. Cerul înalt, fără margini al câmpiei. Atâta spațiu numai pentru mine. Ce senzație de libertate!

Acceleră. Adrenalina îi aprinse sângele. Se uită la mașinile de pe autostradă și spuse cu obrajii arzând și ochi strălucitori:

- Fericiți cei ce merg pe sensul ăsta! Spre mare, spre Vamă! Toate drumurile duc la Vamă. Acolo e centrul lumii, e Arborele cosmic.

- Ești dus cu capu'. Vorbești numai prostii. Eu vreau la Mamaia! strigă Luca din nou.

Când intră în 2 Mai, Radu fu scuturat de un fior, iar ochii i se umeziră. Pe ultima porțiune de drum înainte de Vamă, inima îi bubuia mai tare ca Lars Ulrich în "*Master of Puppets*" sau ca motoarele de la "Pirați". Parcă mașina pe o străduță, ceva mai departe de pensiune, pentru că nu mai erau locuri libere la intrare. Mai încărcat ca Moș Crăciun, în bombănelile Laurei și țipetele lui Luca, Radu se târî spre pensiune, cu ochii în pământ, fără să scoată un cuvânt. Nu mai e mult. Doar nu o să mă prăbușesc tocmai acum. Mă ajută și Luca: transportă două pungi de chipsuri Lays cu paprika.

După ce se cazară, Laura făcu imediat un duș, își retușă machiajul timp de o oră și mai stătu încă o oră să aleagă cu ce se îmbracă. Radu își rupsese deja unghiile de la bătut tactul cu ele în masă. Până la urmă, Laura se hotărî să-și pună o rochie lungă, înflorată, violet cu roz și bleu, pe care i-o cumpărase el anul trecut de ziua ei de la Zara.

- Violet ca părul meu, vă rog să remarcați, spuse Laura.

- Părul tău e aproape alb, mami, degeaba, o încurajă Luca. Și mai ai doar câteva fire în el. Iar eu vreau la Mamaia, în parcul de distracții! Acum!

- Iubito, părul tău e minunat, oricum ar fi. Ce contează așa mult culoarea? zise Radu. Haideți odată la masă, mor de foame.

În drum spre plajă, își făcură loc cu greu printre motocicliștii cu motoarele turate la maxim. Laura se luă cu mâinile de cap, iar Luca își băgă degetele în urechi. Radu însă ascultă vrăjit sunetul motoarelor și simți valuri de energie dezlănțuindu-se în el. Pe drum, prinzând ecouri din Metallica, "*Enter Sandman*" de la "Pirați", dădu ușor din cap și-și scutură buclele castaniu-aurii, doar ușor grizonate.

- Ce naşpa! Ăştia habar n-au să cânte. Eu vreau să ascult Justin Bieber! Acum! Iar strada asta e plină de beţivi, drogaţi şi aurolaci. Aşa sunteţi şi voi, vă urăsc! izbucni Luca.

Pe plajă, la hamsii era o coadă imensă, pe trei rânduri, dar Radu nu voia cu niciun chip să renunţe. Când îi veni rândul, ceru trei porţii de hamsii cu mujdei şi garnitură de cartofi prăjiţi. Luca nu mâncă decât cartofii prăjiţi, iar Laura nu se atinse de nimic, aşa că Radu trebui să se sacrifice. Trei porţii de hamsii cu mujdei, cartofi prăjiţi şi berică, ăsta da sacrificiu! Savură fiecare hamsie şi se rugă la fiecare în parte să-i îndeplinească trei dorinţe: ”Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă!”.

Lângă taraba cu hamsii era un grup de protestatari de la un ONG de mediu. Nişte puşti cu blugii rupţi şi eşarfe la gât stăteau lângă un banner mare cu ”*Stop hydraulic fracturing*!” şi ţineau pancarte cu ”Jos ŞISTEMUL! Stop exploatării gazelor de şist!” şi ”Copulare / Nu poluare”. Când a început explorarea? Cred că acum patru ani, încă vine puhoi de lume de 1 Mai, deşi e şi criză. Explorarea se face prin metode clasice, nu cred că are cine ştie ce impact asura mediului. Încă un an până la finalizarea explorării şi apoi se trece la exploatare. Poate că se exagerează efectele negative. Bine, sunt peste 750 de substanţe toxice în amestecul injectat în roci, după cum a recunoscut şi Ministrul Mediului, cred că din greşeală. Apa poate fi, într-adevăr, poluată, dacă sondele de foraj nu sunt bine cimentate. Pot fi generate cutremure mai mici, mai ales dacă se forează în apropierea unei falii. Resursele de apă se reduc pentru că este un consum imens, iar apa reziduală rezultată în urma fracturării este dificil de depozitat. Sincer, pe mine mai mult m-a deranjat că nu s-a respectat voinţa comunităţilor care au votat anti-exploatare la referendumuri locale validate (cum a fost la Costineşti). Dacă alte chestii sunt discutabile, ăsta e un lucru clar. Dar tonul ăsta apocaliptic de la televiziuni, ziare sau ONG-uri! Eu nu cred că apa reziduală e radioactivă, că vor fi cutremure în toată ţara şi tsunami la Bucureşti, dacă se rupe Barajul Dunării. Iar ONG-urile astea anti-

fracturare sunt cele mai multe plătite de Gazprom, competiția Chevron. Cu toate astea, acum aș da orice să mai stau în Vamă.

- De ce nu mă iau și pe mine să protestez alături de ei? Aș sta cu ei aici în Vamă până în octombrie.

- Tati, ești dus, vorbești numai prostii. O să te dea afară de la servici și o să te aresteze. Așa meriți. Ești un bou. Și mie cine îmi mai cumpără console și jocuri noi?

Luca mâncase deja tone de chipsuri și cartofi prăjiți, dar poftea acum la o pizza, așa că se hotărâră să meargă la ”Mitocanu’ (Lyana)”, era chiar alături. Așteptară o oră să se elibereze o masă, apoi încă două jumate să vină mâncarea: pizza Prosciutto e funghi pentru Luca, aripioare de pui picante cu cartofi de Vamă împinși în busuioc pentru Radu și o salată asortată pentru Laura. La un moment dat, turbată de furie că nu-i mai venea mâncarea (deși Radu nu înțelegea cum s-ar putea enerva cineva pentru o salată), Laura fusese cât pe-aci să-l bată pe chelner, iar Luca pe punctul de a-i arunca în față o bombă puturoasă (fabricație proprie în laboratorul de acasă). De plictiseală, până sosi mâncarea, Luca se plimbă pe stradă cu maică-sa, în sus și în jos, căscând ochii la tarabe și chioșcuri. Când se întoarse, Radu mai să intre în panică. Nevastă-sa era însoțită de un domn mic de statură, dar destul de respectabil, cu chelie. Cum?! Nici nu apucaseră să despacheteze bagajele și se combinase cu altcineva? În cele din urmă, răsuflă ușurat, căci domnul cu chelie nu era altul decât Luca. Bietul copil își cumpărase o chelie falsă de la magazinul de farse. Chelia se dovedi o investiție bună căci, tocmai când mult-așteptata mâncare ajunsese pe masă, un rahat de pescăruș mare cât un ou căzu în capul lui Luca și apoi ricoșă în salata Laurei. Bomba puturoasă, foarte suculentă și prevestitoare de multă fericire, venise în sfârșit din înaltul cerului.

După masă, Radu îi târi pe Laura și pe Luca să vadă marea, focurile de pe plajă și baloanele de hârtie aprinse, înălțate spre cer. Era atât de aglomerat că trebuia să facă slalom printre oameni, noroc că Luca era expert la schi și se strecura. Din când în când mai călcau oamenii pe picioare, dar, din fericire, acestea

erau frecvent în bocanci sau măcar tenișI. Radu îl trase pe Luca mai aproape de doi tineri care aprinseseră un balon de hârtie și îl înălțau.

- Ia, uitați-vă ce frumos e! Unde mai vedeți așa ceva? suspină Radu, cu ochii umezi.

- Ce plictisitor! Ești un prost. Nici măcar nu au show de lasere. Iar plaja e plină de gunoaie și de ciudați. Și mi-au înghețat picioarele. Mi-e somn, se smiorcăi Luca.

- Radu, e chiar foarte frig, are dreptate copilul. Trebuie să-i spălăm chelia de găinați, s-a murdărit toată. Și e târziu. Sunt atât de obosită, șopti Laura.

- Bine, mergem la culcare. Deși eu aș fi vrut să mai stăm pe plajă și să beau o votcă la ”Piraţi”.

- Cum să mergem la ”Piraţi” așa? Tu în pantaloni scurți, eu cu rochia cu floricele, iar Luca cu o chelie plină de găinați pe cap?

- Iubito, cred că ne facem prea multe probleme.

- La urma urmei, ție îți pasă de ce zice lumea. Pe mine mă doare undeva. Tu ești mult mai conformist ca mine. N-o să-ți convină să se uite ”piraţii” urât la tine.

Da, într-adevăr, îl deranja să se ducă așa, ar fi preferat să aibă geaca motor, pantalonii de piele și bocancii. Poate că era mai bine să meargă la culcare.

A doua zi, Radu luă pungile de plajă cu tot ce trebuia: rogojini, prosoape, creme, pălăriuțe, ochelari subacvatici, cărți de joc, o minge gonflabilă, o saltea de apă, un set de scufundări, o pușcă cu apă, cinci extratereștri Ben 10, trei console cu tot cu încărcător, o sticlă de apă plată la 2 litri și patru pungi de chipsuri. ”*Omnia mea mecum porto*”. Viață de Sisif, dacă asta se mai putea numi ”viață”. Merseră către nord, spre Cherhana și intrară pe ușa înfiptă direct în pământ, lăsată deschisă, în aer liber, fără niciun zid de o parte și de alta a ei. Radu coborî treptele cu bagajele până în golfuleț. Se dezechilibră numai o dată, nu din cauza greutăților, ci de emoție. Palmele transpirate îi alunecau pe bara de lemn scorojit, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Inhală adânc briza

mării. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te.

- E naşpa, sunt numai ciudaţi. Ca tine şi ca mami, zise Luca, holbându-se la nudişti. Vreau la Mamaia. Acum!

- Cred că eşti invidios, îi răspunse Radu. O să mergem la Mamaia în parcul de distracţii diseară, cioculeţul mic-mic-mic până atunci.

- Radu, unde duci copilul? Ai înnebunit? sări şi Laura.

- Dacă asta e nebunie, foarte bine, sunt mândru să o promovez. Vă e ciudă că nu sunteţi şi voi la fel de nebuni ca mine. Uite, iubito, parcă suntem în paradis. Nu e nimic pervers, e exact contrariul. E vorba de recuperarea inocenţei originare, adamice. De eliberare, regenerare şi renaştere. Cum poate fi inocenţa perversă?

- Ca Lolita, mormăi Laura.

Radu nu mai comentă nimic, întinse rogojinile şi desfăcu bagajele, tremurând uşor. Calmează-te, controlează-te, Radu! Nu îi voi lăsa să-mi strice cheful. Nu-mi pasă de ce spun ei. Mă rog, chiar dacă-mi pasă, nu-i voi asculta. N-am făcut nimic rău. Voi azvârli acum toate hainele, toate grijile, toată mizeria, toate frustrările. Cum se spune la McDonald's când arunci resturile de pe tavă la gunoi. Mă voi curăţa. Mă voi elibera. Întâi corpul şi apoi sufletul.

Îşi dădu jos tricoul şi pantalonii scurţi. Obrajii i se înroşiseră, tâmplele îi zvâcneau, iar mâinile îi tremurau. Fumă o ţigară, apoi încă una. După ce stinse a doua ţigară în scrumiera improvizată într-o sticlă de plastic de Cola la jumătate de litru, îşi scoase chiloţii şi se aşeză pe rogojină. Laura se învineţi de furie, iar Luca izbucni în râs.

- Radu, ce dracu', stai în faţa copilului în pula goală?

- Ce e, iubito? E cumva vreun păcat? Cred că, dimpotrivă, e un ritual de purificare şi de reconciliere a corpului cu sufletul. Mereu dăm prioritate sufletului şi ignorăm corpul, când ele ar trebui privite împreună, ca un tot. Lanţurile mă strâng, m-am săturat de ele. Voi elibera mai întâi corpul şi după aceea sufletul. Toată

lumina va intra în corpul meu și apoi va ajunge la suflet. Îmi va reda viața și tinerețea, zise Radu cu vocea întretăiată, îmbujorându-se și întinzând mâna s-o ia de gât pe Laura.

- La-la-la, bla-bla-bla, lasă vrăjeala! Ești un porc, îmbracă-te imediat. Și să nu cumva să te apropii de mine sau de Luca, mârâi Laura.

- Tati e în pula goală! Tati e în pula goală! râse Luca și aplaudă.

- Ba să știți că de data asta nu o să fac ce-mi spuneți voi. Nu am făcut nimic rău. Lăsați-mă în pace! Jos șistemul! Jos textila!

Fără să-și pună slipul, Radu fumă încă o țigară și apoi se aruncă în valuri, deși apa era destul de rece. Valurile de catifea albastră îi mângâiară, precum aripile îngerilor, corpul gol. Înotă cât putu de mult, iar când ieși, se șterse cu prosopul și se așeză la soare să se usuce. Câtă lumină! Aș vrea să o captez pe toată în corpul și sufletul meu. Să mă iradieze, să mă ardă, să mă rănească. Pietricele și scoici mi-au intrat în picioare, corpul îmi e plin de alge și de nisip, rogojina mă înțeapă. Să-mi sfâșie pielea, să mă jupoaie, nu-mi pasă. E dureros, dar voi renaște. Soarele orbitor de pe cer, soarele reflectat în mare, soarele fierbinte din nisip. O placentă de aur. Voi sparge placenta în curând. Pielea mea va străluci ca aura sfinților, sângele meu se va preface-n aur topit și chihlimbar.

O voi atinge pe Laura, mă voi lipi de ea, îmi voi cufunda fața în părul ei... Simt nevoia de a-i săruta buzele pline, mirosind răvășitor a țigări mentolate și a fructe de pădure. Vreau să-i mângâi sânii, fundul și părul, să o strâng în brațe până la sufocare și să ne topim amândoi în lumină.

Radu încercă timid să se apropie de Laura, dar ea se ținu la o distanță ”igienică” de el, interpunând strategic între ei mingea gonflabilă umflată și pungile cu bagaje: atâta mai trebuia s-o atingă și el când avea deja arsuri și dureri de cap, iar Luca o împroșca mereu cu nisip și o bombarda cu pietricele. La prânz, Laura spuse că era leșinată de foame (normal, mânca numai salate și iaurturi), așa că se hotărâră să meargă la masă la Cherhana,

chiar deasupra golfuleţului, în cel mai apropiat loc. Încă de pe trepte, pe drum spre uşa înfiptă direct în pământ, în aer liber de la intrarea în Cherhana, Radu inhală adânc, cu nesaţ mirosul de peşte copt şi de fum. Murise de poftă să mănânce zargan: un peşte straniu cu scheletul verde-sidefat, delicios la gust, proaspăt adus cu barca din larg şi pregătit chiar sub ochii lor, pe plita încinsă. După ce mâncă zarganul, mai ceru o porţie cu garnitură de salată cu roşii, dovlecei şi ceapă la cuptor şi cu sos picant, cu usturoi, sarmuzac. Din păcate, trebui să se mulţumească cu o bere ”inutilă”, fără alcool, căci trebuia să-l ducă pe Luca cu maşina în parcul de distracţii de la Mamaia după-masă. Laura îşi comandă doar o salată de legume la cuptor (asta ca să aibă motiv să se plângă şi mai încolo că i-e rău), iar Luca rămase în greva foamei pentru că nu erau disponibile nici pizza, nici cartofi prăjiţi.

După ce Radu şi Luca plecară după-masă în parcul de distracţii de la Mamaia, Laura se duse la baie, se spălă pe cap şi se dădu cu cremă de corp. Se uscă cu foenul, îşi îndreptă părul cu placa, se aşeză în pat şi-şi aprinse o ţigară. Apoi încă una. Se lăsă învăluită în fum. Nu avea chef să iasă nicăieri. Ar fi vrut să dispară în norii de fum. În cele din urmă, ţigările se terminară, aşa că trebui să iasă să cumpere un pachet. Se duse la chioşcul de lângă tejgheaua cu hamsii şi ceru un pachet de Vogue Menthol. Se întunecase deja. Focurile scânteiau pe plajă, iar oamenii înălţau baloane de hârtie aprinse în aer. Laura se apropie de mare, fără să se descalţe şi să-şi ude picioarele ca de obicei. Rămase la o distanţă rezonabilă de apă, privind în gol. Ce frig! Ce întuneric! Marea i părea doar o gaură neagră gata să o absoarbă. Deodată, cineva o luă de braţ, iar prima ei reacţie fu să-i dea una peste mână perversului.

- Salutare, Laura, sunt eu, Răzvan, fratele lui Carmen, colega ta. Ne-am cunoscut la petrecerea de Crăciun a firmei voastre. Ce bine-mi pare că te văd!

Laura îl scrută cu privirea. Răzvan, fratele lui Carmen? Da, ceva îmi aduc aminte: am vorbit destul de mult... despre mişcarea

de rezistență chiar atunci, la petrecerea de Crăciun. Răzvan părea foarte sincer și foarte implicat.

Acum Răzvan era îmbrăcat simplu și discret, cu un tricou negru și blugi tot negri. Cu toate astea, părea învăluit într-un nimb de sfânt. Poate din cauza părului bogat, argintiu, strălucitor ca lumina lunii. Iar ochii, de un albastru-fosforescent ca al extratereștrilor rebeli de pe Dune, îi scânteiau intens în întuneric.

- Ah, scuză-mă, Răzvan, și mie îmi pare bine că te văd. Iartă-mă dacă am fost nepoliticoasă, nu mi-am dat seama, spuse Laura cu jumătate de gură. Cu cine ai venit?

- Cu familia.

- Și eu la fel. Ai mei sunt acum în parcul de distracții, la Mamaia.

- Și nu-ți faci griji? E târziu! E trecut de unsprezece.

- Nu, deloc. Sincer, aș vrea să mai întârzie. Să am un pic de liniște. E un balamuc total cu ei. Parc-aș vrea să se blocheze roller-coaster-ul măcar pentru o oră... să ajungă mai târziu.

Se gândea chiar la un accident fatal sau la o intoxicare gravă cu pizza și chipsuri care să necesite cel puțin spitalizare, dar își mușcă buzele și se opri.

- Știu ce balamuc e cu familia, zise Răzvan, privind-o cu înțelegere. Și eu am venit cu nevastă-mea. Deja au apucat-o super-crize că s-a spălat pe cap și n-are foen, nici papuci de baie, iar apa la duș curge alternativ rece-fierbinte, e frig în cameră și nu e aer condiționat, pătura e pătată, nu sunt plase de țânțari la geam cu toate că, deocamdată, nu a mușcat-o decât un păianjen, frigiderul nu merge (de fapt nu era pus în priză), nu are spațiu suficient în dulap, bibelourile (niște kitschuri cu ciobănași și balerine) sunt pline de praf și nu sunt așezate pe milieuri, nu are voie să fumeze în cameră și mai ales e disperată că nu prinde Kanal D. Moare dacă pierde un episod din ”Suleyman Magnificul”. Parcă a venit să se uite la telenovele. Într-un fel mă bucur că n-are uscător și a rămas acasă.

- Mai respiri și tu un pic. Și ai mei sunt imposibili, n-o scot la capăt cu ei. Mă sufocă. Iar eu am o nevoie disperată de aer. Aș da

orice pentru o gură de aer proaspăt. Ah, îmi cer scuze, sunt atât de obosită, nu prea mă simt în stare să port o conversație. Nu mai pot de somn.

- De la drum? De la soare? De la mare?

- Nu, mă simt mereu obosită.

- Dar de ce să fii obosită? La vârsta ta? Eu sunt mai mare ca tine, lucrez non-stop și nu obosesc niciodată.

- Poate că pe tine te pasionează foarte tare ce faci!

- Sigur că da, jobul și mai ales mișcarea de rezistență. Mă dedic în totalitate. Pe tine nu te pasionează ce faci? Nu te simți împlinită?

Laura tăcu și-și lăsă ochii în jos.

- Cum să-ți zic, Răzvan, viața mea nu e pustie, e plină cu tot felul de lucruri, dar...

- Ești sigură că te regăsești în ele? Asta e tot ce-ți dorești? Asta ai așteptat dintotdeauna?

- Nu, Răzvan. Totul e foarte bine organizat, calculat și evaluat permanent, dar parcă...

- Când ai fost ultima oară la teatru?

- Acum doi ani.

- Dar la film?

- Acum trei ani.

- Când ai dansat ultima oară?

- Acum cinci ani la un botez.

- Când te-ai întâlnit cu rudele ultima oară?

- Tot atunci.

- Când ai practicat ultima oară un sport?

- Ieri, la metrou. Slalom prin mulțime.

- Când ai fost ultima dată la plimbare?

- Acum o săptămână, la mall. Fii-miu și bărbată-miu preferă ”plimbările” la mall.

- Muzică asculți?

- Nu am reușit să ascult mai mult de un minut din ”*The Wall*” - Pink Floyd în ultimele luni. Mereu mă întrerupe cineva, asta când nu-mi dă ”*not responding*” laptopul.

- Când ai downloadat ultima oară un document neoriginal de pe net?

- Acum aproape doi ani.

- Cum ți se pare acordul ACSPA - *Anti-Counterfeiting, Sharing and Protection Act*?

Laura se încruntă și îi aruncă o privire neîncrezătoare. Răzvan reveni:

- Acordul ăsta a fost semnat fără niciun fel de transparență și dezbateri publice, acum 5 ani, de guverne și corporații și a intrat în vigoare imediat în Europa, Canada, SUA, Japonia, Coreea de Sud și-n alte părți. Total nedemocratic.

- Da, pe ascuns, confirmă Laura. Nici n-am știut.

- Să nu te mai miri că se vorbește de teoria conspirației. Ce înseamnă lipsa de transparență? Dar cum ți se pare acordul ăsta?

- O porcărie, normal, însă nu cred că se aplică. N-am auzit de nicio arestare pe motiv de downloadări sau uploadări de documente neoriginale. Știi tu, CGS (*Counterfeit Goods or Services*). Ori sub pretext de atac cibernetic. Nici măcar de calculatoare blocate și documente șterse.

- Nu fi așa sigură. Noi nu numai am auzit, dar am și văzut arestări cu ochii noștri. Apropo, când ai citit ultima pagină dintr-o carte?

- Ieri.

- Cu cititul stai mai bine.

- Da, minunat, mi-am fixat o normă minimală de o pagină pe zi. Calculează și tu, chiar dacă nu ești contabil ca mine, cât îmi ia să termin o carte. Dar nu renunț.

- Asta e bine. Asta căutăm și noi pentru mișcarea de rezistență. Oameni care înțeleg din experiență mizeria vieții de acum și, totodată, oameni care nu renunță. Vrei să lași frustrarea să-ți devoreze sufletul și să se transforme în ură - față de oameni, chiar față de cei dragi și față de tine însăți? Sau să te sufoci complet? Eu unul am găsit o sursă de aer proaspăt în mișcarea asta. Respir și eu. Îi ajut și pe alții să respire mai bine. Uite, dacă salvez o albină amenințată de pesticide în Europa, deja am făcut ceva.

- Câte albine ai salvat?

- Nu știu exact, dar tu ești contabilă și m-ai putea ajuta să țin evidența la zi.

- Știu, Răzvane, dar acum sunt atât de obosită încât nu aș putea să număr albine nici pe degetele de la o mână. Probabil că nu o să-mi dau seama când o să mă sufoc complet. Pur și simplu o să mă prăbușesc și gata.

- Oboseala se hrănește din frustrare, ură și senzația de sufocare și le alimentează pe toate astea la rândul ei. E un cerc vicios pe care trebuie să-l spargi.

- Mi-e teamă că nu se poate.

- Ba da. Când o să te regăsești... când vei începe să te cauți pe tine însăți cel puțin, oboseala va dispărea și vei putea să respiri. Eu am făcut-o. Poți și tu. Ce, acum te simți cu adevărat tu însăți?

- Nu, Răzvane, dar nici nu m-aș băga în lucruri încă și mai aberante ca viața mea de acum.

- De ce crezi că totul e aberant? Vezi cum generalizezi? Sunt și excepții, nu suntem toți la fel. Nu sunt toți doar ”*another bricks in the wall*”. Unii fac diferența. Ai putea fi și tu unul dintre ei.

- Nu am încredere. Nici în voi, nici în mine.

- Fără încredere nu poți să construiești nimic. Trebuie să ne dai o șansă. Și, mai ales, trebuie să-ți dai ție o șansă. ”De-i goni fie norocul, fie idealurile / Te urmează în tot locul vânturile, valurile”. Ai grijă să nu fie prea târziu. Dacă vrei să faci ceva, fă acum. Dacă mai visezi. Sper că nu ți-ai pierdut toate visele, Laura. Dacă da, va trebui să le reinventăm.

- Poate că o să pariez pe încredere. Știi, cum spunea Pascal despre pariul pe existența lui Dumnezeu. Nu cred în Dumnezeu, dar poate că o să pariez. Pare mai avantajos. Poate că o să pariez cândva. Când voi avea timp.

- Când?

- Nu știu, acum nu-mi văd capul de treburi.

- Și crezi că o să ți-l vezi mai încolo? Laura, trebuie să-ți reprioritizezi toate activitățile. Dacă-ți dorești asta cu adevărat, vei reuși.

- Păi, nu prea cred că e posibil și nici nu știu dacă-mi doresc. Dar ce faceți voi acolo la mișcarea asta? Hackereală, petiții și proteste online sau pe stradă, atentate teroriste cu victime civili?

- Stai liniștită, nu te pune nimeni să arunci bombe, nu folosim mijloace din astea. Scopul NU scuză mijloacele. Ce facem? Învățăm să ne desprindem din Zid... *the Wall*. Așa facem o breșă în Zid. Cum să punem bombe? Suntem oameni serioși, uită-te la mine.

Laura îi aruncă lui Răzvan o privire fugitivă, obosită, căscă larg, apoi își scoase telefonul mobil și verifică ceva.

- Te uiți la apeluri? Nu te-au sunat? E cam târziu, e aproape douăsprezece. Ce fac? se interesă Răzvan cu un aer ușor îngrijorat.

- Nu, nu verific apelurile. Oricum, telefonul e pe *silent*. Nici nu mă interesează ce fac. Să nu mai vină deloc. M-am uitat doar la ceas. Mi-e somn. Mi se închid ochii. Scuză-mă, vreau să mă duc să mă culc.

Laura căscă din nou și se mai uită o dată la oră. Chiar atunci, Radu sună. Laura observă apelul chiar dacă telefonul era pe *silent*, dar nu răspunse. De data asta, se enervă și verifică toate apelurile: 21 de la Radu, 8 de la mama și 3 de la șefu' - toate după ora 10 seara. Sâmbăta, în vacanță!

- Uite, vezi, Răzvane, n-am rezistat tentației și m-am uitat la apeluri: 21 de la Radu, 8 de la mama, 3 de la șefu'! Tare, nu?

- Uau, câtă lume are nevoie de tine! Nu doar eu... Glumesc. Cum procedezi ca să faci față?

- Ei, mai fac față!? Eu am însă o regulă pe care o aplic cu strictețe: las telefonul pe *silent* sâmbăta, după ora zece seara.

- Bravo!

- Bine, recunosc, verific apelurile și SMS-urile, să nu fie o urgență. Nici cu mama nu vorbesc. Și maică-mea face spume. E o figură și jumătate. Când îi zic lui bărbată-miu că îl părăsesc și mă duc la mama, știe că doar îl amenință. Nu pot să stau nicio zi la ea. Iar bărbată-miu face pe el de frică numai când sună maică-mea, darămite s-o vadă.

- Aș fi curios s-o confrunt pe mama ta cu nevastă-mea, să vedem care pe care.

- Mi-e milă de nevastă-ta.

- Iar mie mi-e teamă pentru mama ta.

- Acum, când am văzut apelurile, mi-a pierit și somnul, îmi vine să arunc și să sparg telefonul!

- Vai de mine, Laura, doar n-o să strici un iPhone pentru care au muncit zilnic, 25 de ore din 24, pentru un bob de orez jumătate de milion de sclavi chinezi din fabricile Foxconn City din Shenzhen! Și nici nu mai pot să se sinucidă pe capete ca mai înainte pentru că sunt instalate plase pe care cad, dacă vor să se arunce pe geam. Că ei nu comentează nimic... așa ca noi, se sinucid sau muncesc până crapă.

Laura râse nervos. Răzvan continuă, trăgând-o ușor de braț:

- Uită-te, Laura, la baloanele de hârtie aprinse de pe cer.

Laura încercă să-și ridice capul spre cer, dar avea gâtul înțepenit. Era aproape complet anchilozată. Se chinui totuși să se uite în sus la baloanele de hârtie aprinse care pluteau undeva departe, deasupra valurilor. Răzvan își ridică brațul drept spre ele și urmă:

- Uită-te bine, Laura. Nu toate ajung acolo. Multe nici nu sunt cumpărate și se acoperă de praf cu timpul. Unele sunt cumpărate, dar nu se aprind și trebuie aruncate la gunoi. Altele se aprind pentru o clipă, dar se lansează pe o traiectorie greșită, sunt împresurate de vânturi ostile și se prăbușesc în mare, oricât s-ar zbate să rămână deasupra valurilor. Strălucesc o fracțiune de secundă și apoi sunt înghițite de valuri. Altele se înalță la cer, deasupra valurilor. Nu e important pentru ele cum bate vântul. Iar acolo, sus, par niște stele. Poate contează și cine le aprinde și cum le ghidează. Știi, la fel ca-n filmul lui Tarkovski, ”*Stalker*”, e nevoie și de o ”Călăuză” care să te ducă în ”Zonă”, la ”Cameră”, acolo unde te vei regăsi și toate visele se vor împlini. Dacă nu mai știi ce vise ai, le vom redescoperi împreună.

- Mai devreme sau mai târziu, toate se vor prăbuși, cu sau fără ”Călăuză”. Iar stelele sunt mult prea departe, oftă Laura.

- Oricum, unele dintre ele zboară spre stele. Cred că vezi clar diferența. În final, tu alegi ce vrei să fii. Eu sunt alături de tine, indiferent de decizia ta.

- O să mă gândesc la asta după ce mă trezesc. Acum pic de somn, scuză-mă, Răzvane.

- Păi ce, mai ai de gând să dormi?

Laura mai căscă o dată larg, ostentativ și-i repetă lui Răzvan că i-e somn și că o să se gândească la asta mai târziu. Răzvan îi lăsă numărul de telefon mobil, să-l sune când e pregătită și își luă la revedere. Laura se înapoie în cameră. Trecuse de douăsprezece noaptea, Radu și Luca nu se întorseseră de la Mamaia. Foarte bine... câteva minute în plus de liniște. Își scoase iPhone-ul, îl învârti de câteva ori în palmele înghețate și, după o ușoară ezitare, îl aruncă pe jos. I se desprinse capacul și sări bateria. Laura se simțea, în continuare, epuizată, dar îi pierise tot somnul. Poate că o scurtă plimbare o va ajuta să doarmă mai bine. Fără să ridice iPhone-ul de pe jos, Laura ieşi din cameră. Pe drum se întâlni cu Radu și Luca și îl certă pe Radu pentru întârziere, rece, mecanic, mai mult ca să nu rămână datoare. Apoi îi spuse că avea nevoie de o gură de aer. Radu vru să vină după ea. Încercă să o apuce de mână, dar Laura îl împinse cu o forță surprinzătoare pentru cele cincizeci de kilograme ale ei și se răsti la el:

- Radu, lasă-mă-n pace! Dacă mă mai monitorizezi, divorțăm.

Laura îi trimise pe amândoi la culcare și plecă pe plajă, în golful de lângă Cherhana, unde făcuseră plajă mai devreme. Se așeză direct pe nisipul rece și privi marea și cerul ore în șir. Era parcă anesteziată, nu mai simțea nici frigul. Stele ”fără număr, fără număr, fără număr”... ”*Vanitas vanitatum et omnia vanitas*”. Totul e praf, totul e deșertăciune. Totul e praf, fără îndoială, dar poate că uneori e praf de stele. Iar praful de stele din povești te face să zbori. Acesta strălucește, măcar pentru o fracțiune de secundă. O sclipire fulgurantă în întunericul dens. Dar poate că lumina din mine s-a stins demult. M-au înghițit deja ”vânturile, valurile”. Sunt un Don Quijote Castrat, fără Vise, fără coşmaruri măcar, înlănţuit de o Dulcinee Căruntă şi Imposibilă.

Şi totuşi, baloanele aprinse care se confundă cu stelele pe cerul înalt şi clar m-au făcut, după multă vreme, să-mi ridic ochii din pământ. Poate voi deveni şi eu unul dintre ele, cum a zis Răzvan. Spuma mării la lumina lunii, a stelelor, a baloanelor aprinse şi a teraselor de zahăr ars... De ce nu am văzut-o mai devreme? Mi se părea tot o gaură neagră. Spuma asta... nu-mi pot desprinde privirea de la ea. Ceasurile lui Dali, ceasuri topite, ceasuri sparte, ceasuri fărâmiţate în sunetul incantatoriu al valurilor şi al muzicii de la terase... Poate că voi ieşi din timp şi nimic nu mă va mai atinge.

”*Caut, nu ştiu ce caut. Caut*
o oră mare rămasă în mine fără făptură
ca pe-un ulcior mort o urmă de gură.”

La ora cinci, deşi îngheţase, o izbi o lumină stranie. Lumina care apare când ziua se îngemănează cu noaptea. Lumina spectrală, ireală, de un albastru mineralizat. O lumină de cristal: străină şi rece. Perfectă şi impenetrabilă. Apoi ceva se întâmplă. Uriaşe, halucinante coloane de abur roz-violaceu se ridicară din valuri în vârtejuri, rotindu-se ameţitor. Începură să muşte din lumina albastră îngheţată, sfârtecând-o şi electrizând-o. Laura simţi că totul se învârtea cu ea. Era scuturată de frisoane, iar faţa, mâinile şi picioarele îi ardeau. Ceva se schimba.

„*Break on through to the other side*”. Poate că mi se deschide o cale frisonantă şi hipnotică spre o altă lume. Poate că fiecare coloană de ceaţă e un portal spre o altă lume. Dar dacă mă voi rătăci? Dacă ceaţa îmi va dizolva întâi şireturile de la tenişi şi apoi picioarele, iar pe urmă batistele de hârtie din buzunare, pachetul de ţigări şi bricheta, fermoarul de la hanorac, sânii şi mâinile, eşarfa, cerceii şi gâtul, părul, nasul, ochii şi gura? De fapt, nu prea contează. Fac pariu că nu va rămâne decât vergheta. Nu pot scăpa de ea cu niciun chip. Şi totuşi, ce-ar fi dacă m-aş lăsa absorbită de portalurile de ceaţă? Asta e roz, nu e ca cealaltă de mai înainte. Tot mai roz. Seamănă cumva cu o livadă de piersici. Petale de flori scuturate spre mine în cascade, luându-mă în vârtejul lor. O avalanşă de un roz orbitor. ”*La vie en rose”*.

Văd Fata Morgana sau Mecca în cântecul ”vânturilor, valurilor”? Însă, dacă voi găsi Potirul Sfântului Graal, voi bea din el lumină din lumină precum lumina sfântă de la Ierusalim. Lumina învierii! Poate că nu mai e mult până atunci. Aș vrea să mai stau puțin, să aștept răsăritul, dar mă simt atât de obosită...

II. Blestemată la o viață activă și nemuritoare

Viaţa Laurei se scurgea greoi, anost şi fragmentar. Mereu pe punctul de a se întrerupe, de a-i da „*not responding*" ca blestematul ei de laptop, după terapia cu "gelatina groazei" de la revista Donald pe care i-o făcuse fii-su (încă mai avea lipite de calculator mânuțe, picioruşe, ochişori, cornițe și năsucuri mucoase de monstruleți - un design personalizat (la propriu), foarte trendy, inspirat de Halloween, sărbătoarea preferată a lui Luca).

Timpul ăsta dilatat al lumii de acum - atât de multe de făcut încât fiecare zi pare un mileniu. De luni până duminică, de la şapte dimineața la douăsprezece noaptea (uneori și mai târziu) trebuie să fac față unei avalanșe de treburi care îmi suge sângele, mă infectează și mă parazitează ca puricii și căpuşele pe Gică, maidanezul costeliv și plin de plăgi din scara blocului. Oricât m-aș scărpina și scutura, nu pot scăpa. Mă simt de parcă aș fi fost blestemată la o viață activă şi nemuritoare.

Un amestec delirant de lucruri mărunte, convenţionale, obligatorii: cum să găseşti cele mai bune promoţii la hârtie igienică, spray de ţânţari sau lumânări parfumate, cum să te autosugestionezi că musli are gust intens de ciocolată, iar tărâţele şi orezul exapandat - de pizza „Europeană", cum să te prefaci că cele mai scumpe creme anticelulitice, dermatocosmetice au efect, cum să reciclezi gunoiul când tomberoanele specializate sunt la distanţă de un kilometru, cum să asculţi Lady Gaga, Inna, house sau manele fără să faci infarct, cum să rezişti minim 10 minute discursului şefului şi minim 5 - diatribelor necruţătoare ale lui Mircea Badea, cum să eviţi să te uiţi pe chitanţa ataşată ultimului gadget cumpărat de Radu, cum să nu cedezi mai mult de 50 de ori pe minut fiţelor copilului, cum să faci un calcul optim al

bugetului casei astfel încât să-ţi ajungă de rate, întreţinere, ţigări, cafea... şi să-ţi permiţi să schimbi covoraşul de la baie o dată la trei luni, fără să faci credit pentru asta. „Picătura chinezească”.

Un haos cotidian străin şi imund. Cu atât mai opresiv cu cât e mai bine organizat şi reglementat. Milioane de reguli şi, totuşi, nici vorbă de ordine. Sfâşietoarea absenţă a întregului, a armoniei. Permanent, reguli şi calcule aparent indispensabile care se schimbă în funcţie de trend sau de toane... toanele altora.

Asta sunt eu? Asta e viaţa mea? Când îmi e lumea mai dragă, când vreau să ascult o melodie, să văd un film sau să lălăi ceva la duş, sună maică-mea să-mi spună că ”ăla micu” a vărsat ”gelatina groazei” pe papanaşi sau a aruncat un titirez în WC, îmi trimite un mail urgent şeful (de rezolvat ceva de azi până ieri), se porneşte alarma cu Inna - ”*Sun is up*” de pe telefonul lui Radu (a pus-o special ca să se enerveze şi să se trezească, oricât ar fi de obosit şi ameţit), descopăr ultimele capodopere de design interior ale lui Luca (e expert în camere devastate şi nu încetează să mă surprindă prin noile creaţii), mă răsfaţă vecinul cu Vali Vijelie sau Minodora la Maxim ori Kim, pisica noastră aurie ca Garfield, se cocoaţă pe tastatură şi-mi actualizează fişierele cu calcule în Ciel Expert Contabil. Legile lui Murphy? Programul se blochează, îmi dă mereu „*not responding*”. Nimic nu pare să meargă. Chiar şi seara târziu, când îmi pun căştile şi încerc să aprind o ţigară şi să meditez... tot „not responding”. Sunt prea obosită, nu mai pot procesa nimic.

Îmi doresc să dorm şi să nu mă mai trezesc. Visez la întuneric şi la linişte. Dar şi aici programul se poticneşte, aşa că îmi continui activitatea febrilă ca un Zombie, un trup fără suflet, un cadavru viu. Asta am ajuns? Un monstru ambulant din filmele sau jocurile video ale lui fii-miu, coordonat de la distanţă cu telecomanda, (auto)reprimat în toate manifestările lui, fără puterea de a se mai bucura de viaţă, fără planuri, fără perspective cu excepţia celei de a schimba o dată la trei luni covoraşul de la baie şi, eventual, de a-şi lua o canapea nouă de la Ikea peste 10 ani?

Dacă am devenit, într-adevăr, un Zombie sau un monstru de Halloween, e clar, nu o să-mi găsesc niciodată liniștea, dar cel puțin voi avea satisfacția morbidă, perversă de a-i bântui pe ceilalți.

Asta înseamnă responsabilităţile? Odinioară învăţasem că responsabilităţile au sens doar din perspectiva liberului arbitru. Libertate şi responsabilitate. Dar unde e libertatea? Chiar am ales eu toate astea şi acum trebuie să-mi asum responsabilitatea?

Laura oftă şi-şi aprinse o ţigară. Suflă câteva rotocoale de fum şi tuşi uşor. Privi absentă ceaşca de ceai. Era ultimul plic de ceai verde. Trebuia să cumpere o cutie nouă. Dar de ce se gândea invariabil la cumpărături? Era duminică după-amiaza, ora siestei. Radu era cu copilul în parc, putea să-şi ia o pauză... să se aşeze la laptop şi să asculte o melodie. Era deprimată, nu avea chef să asculte decât Pink Floyd. Deschise laptopul şi fişierul de muzică. Exact când dădu click pe albumul „*The Wall*", se auzi soneria.

O sonerie chinezească specială, de Crăciun ("*Jingle Bells*"), cu telecomandă, pe care a instalat-o ăla micu, Luca și care mă scoate din sărite mai tare decât alarma cu Inna a lui Radu. Sunete sparte, disonante, mai stridente ca un claxon. Sau era și un claxon? Am coborât deja în parcare? M-am așezat pe locul din față, peste zeci de pungi de chipsuri, extratereștri Ben 10, titirezi, role și palete de pingpong și, cu mâinile reci și alunecoase, mă străduiesc zadarnic să-mi leg centura, în chicotelile lui Radu? A pornit mașina și plecăm la plimbare la mall? Pârâieli, vâjâieli, țăcăneli, plesnituri, șuierături, zdrăngăneli, țiuieli... Plăcuța de la jaluzeaua maroniu-gălbuie, ruptă de Kim, căci își ascute mereu ghearele în ea, se izbește de geam ritmic, neîncetat. Firul e încolăcit și înnodat de mii de ori, așa încât nimeni nu-l mai poate desface. "Nodul gordian". Jaluzeaua se bălăngăne. Pisica i-a dat doar un impuls. "Picătura chinezească". Asta e viața mea: numai ritm, fără nicio muzică? Nicio șansă, geamul nu se sparge. "Termopanele QFort rezistă", așa e reclama. Cum ar fi dacă aș tăia "Nodul gordian"? Poate că trebuie numai să cumpăr o jaluzea nouă. Simt (vorba vine "simt", anticipez) că se va ridica în curând

cortina... fie și draperia de culoarea diareei, sfâșiată artistic de Kim, pătată de cerneală, de muci și de spermă. Spectatorii sunt ochi și urechi. Sufleurul îmi face semne obscene, râgâie și trage pârțuri. De fapt, sufleurul e mut. Iar eu am repetat atât de mult că am uitat rolul. Ar trebui să intru în pământ de rușine, dar nu simt nimic. Absolut nimic. ”*Comfortably numb*” ca-n Pink Floyd. Sunt anesteziată. ”*Crazy*...”, cu siguranță, sunt nebună, sunt vinovată și merit să fiu pedepsită. Voi tăia ”Nodul gordian” și mă voi strangula cu firul de la jaluzea chiar aici, pe scenă. Poate că în asta constă până la urmă spectacolul.

Laura oftă din nou, făcu un efort suprauman să se ridice de pe scaun şi merse încet, târşindu-şi picioarele, la uşă ca să deschidă. Radu intră vesel, ţinând într-o mână un balon uriaş cu heliu şi în cealaltă un extraterestru „Swampfire” de-al lui Ben 10. O sărută pe gură, vru să-i deschidă buzele, dar ea se feri. Ceva pocni cu un zgomot asurzitor pe podea. Laura nici măcar nu clipi. „Ce să fie? Nu-i nimic!”, vorba piţigoiului din „Acceleratul” de Topârceanu. Luca tocmai azvârlise pe hol un nou titirez „Bay Blade”.

- Bună, iubito, am venit un pic mai devreme, da’, ştii, trebuie să mergem şi la mall. I-am promis lui Luca un titirez original „Bay Blade”. Acum şi-a luat un titirez nou din parc, de la tarabă, dar vrea unul original, o anunţă Radu surâzând.

- Da, mami, să mergem la mall! Acum!! zbieră Luca.

- Da’ ai fost şi săptămâna trecută la mall. Mai bine mai stăteai în parc, ripostă Laura.

- Ştii că cel mai mult îmi place să merg la plimbare la mall! Iar tati mi-a promis un titirez original „Bay Blade”. Sunt modele noi la ofertă, la 69 RON, am văzut pe net, se entuziasmă Luca.

- Da’ nu ai deja 11 titirezi, dintre care 8 originali?! spuse Laura.

- Mami, ăsta e un model nou, nu-l au decât Andrei şi Robert, trebuie să-l cumpărăm, vreau să-l am şi eu! Îl vreau! Îl vreau! Sunteți niște tâmpiți, tati mi-a promis! sări Luca.

- Şi e şi lansarea magazinului „H&M”, interveni Radu. Nu vrei să vedem? O să fie o grămadă de oferte speciale, putem să

profităm să ne luăm acum câteva lucruri. Nu mi-am mai cumpărat ceva de... aproape o săptămână!

- Toată ziua mergem la mall, m-am săturat! Oricum, o să fie foarte aglomerat dacă e şi lansarea magazinului ăluia! Nu vreţi să mergem duminica viitoare? încercă Laura să amâne vizita la magazin, deşi ştia că nu are şanse reale.

- Nu, proasto, mergem acum! A-cum! A-cum! urlă Luca.

- Haide, iubito, îmbracă-te, i-am promis copilului! Mâncăm şi o pizza din aia care îţi place ţie... „Europeană" - la Pizza Hut. Şi, o să vezi, găseşti tu ceva pe gustul tău la H&M. Nu ziceai că vrei să-ţi iei o fustă şi un bolero nou? o ispiti Radu.

- Nu vreau nimic, nu vreau nimic, nu am nevoie de nimic! protestă zadarnic Laura.

- Îmbracă-te, iubito, pierdem timpul. E destul de târziu şi mâine mergem la "scârbici".

Laura le aruncă o privire scârbită şi se duse să se îmbrace, târşindu-şi ostentativ picioarele. Ar fi vrut să asculte Pink Floyd sau, cel puţin, să zacă o oră-două la tembelizor. Nu avea niciun chef de malluri şi cumpărături.

Radu văzu laptopul deschis şi intră în birou, cu gândul de a-l închide înainte de a pleca. Zări albumul „*The Wall*" oprit cu „*pause*", după numai 3 secunde de difuzare, şi se încruntă.

- Iubito, albumul pe care-l asculţi este CGS. Va fi probabil detectat de CGSS şi vei fi şi tu, în cel mai fericit caz, amendată sau poate chiar arestată.

- Radu, ce cauţi la calculatorul meu? Să ştii că, dacă te mai prind la laptopul meu, divorţăm! se înfurie Laura.

Radu chicoti şi ridică din umeri.

- Mă monitorizezi şi tu?! Lasă-mă-n pace! strigă Laura. Albumul ăsta e downloadat de şase ani. Sigur că nu e original şi că l-am luat în sistem de sharing. Nu mai găsesc să cumpăr online (sau offline) decât Lady Gaga, Inna şi alte câteva chestii de genu' ăsta. Doar nu vrei să ascult doar Lady Gaga sau Inna?! A, şi de-abia am apucat să-l deschid. Ca de obicei, exact când am dat click pe el, aţi sunat voi. Legile lui Murphy, nu? mârâi ea.

Radu închise imediat fişierul. Pentru o clipă, se gândi să-l şteargă de tot din calculator, dar se temea ca Laura să nu facă scandal. În ultima vreme, era greu să discuţi cu ea, mai bine îşi lua precauţii. Închise calculatorul şi ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Laura se îmbrăcă cu ce avea mai comod: un tricou şi blugi. Se pieptănă în 30 de secunde. Nu se machie aproape deloc, îşi dădu doar cu cremă de faţă şi cu ruj. Se încălţă cu tenişii gri şi-şi puse ţigările în rucsăcelul negru preferat. Când ieşiră pe uşă, Radu încercă din nou să o sărute, dar ea îl împinse și se îndreptă spre lift în viteză.

În lift, Laura se uită în oglindă şi-şi aranjă părul. Vopseaua roşcată cu reflexii violet, „Prune" din gama "Casting" de la L'Oréal, se decolorase, se vedeau câteva fire albe.

- Iubito, ai depus declaraţia de consum? zise Radu.

Laura nu răspunse, continua să-şi aranjeze părul în tăcere, examinându-şi firele albe.

- Iubito, ai depus declaraţia de consum? repetă Radu.

- Da, răspunse apatic Laura, cu o voce din altă lume.

- Ştii că data trecută ai întârziat.

- Da. Acum am depus-o la timp. Dar tu ai cumpărat pâine integrală şi apă plată?

- Da, iubito. Avem două sticle mari de 5 litri de apă plată „Izvorul Minunilor" şi trei pâini integrale „Bongrana", dintre care două la congelator. Sper că am nimerit. De data asta.

- Bine, spuse Laura.

La ieșirea din bloc se intersectară cu tanti Nuți, vecina cea veselă și plinuță de la 84. Era rumenă în obraji și asudată, deși nu căra nicio sacoșă. Laura observă combinația nefericită: bluza verde cu fusta roșie, geanta albă, crăpată, de la second-hand cu pantofii negri, scâlciați.

- Sărut-mâna, spuse Radu, zâmbind larg.

- Sărut-mâna, bolborosi Luca, cu ochii la titirez.

- Bună ziua, vecine! Ptiu, să nu vă deochi, ce frumoşi sunteţi! Parc-aţi fi o familie din reclame, râse tanti Nuţi, făcându-le cu ochiul.

Laura nu zise nimic.

O familie din reclame. Soţul model: veşnic tânăr, viril, cu un aer cuceritor (dar fidel!), eternul gentleman, zâmbitor şi politicos. Întotdeauna curat şi îngrijit. Chiar trendy, fără să-i lipsească vreun accesoriu la modă. Genul care nu uită să-ţi aducă un trandafir de ziua ta, lumânări parfumate de Valentine's Day şi un mărţişor în formă de inimioară de aur, fie şi de 14 karate, de 1 martie. Tatăl model care, oricât ar fi de ocupat, găseşte timp să-şi sărute copilul la culcare sau să-i cumpere o jucărie de la Noriel.

Copilul model: cu părul ondulat şi ochii mari, negri ca-n tablourile lui Tonitza, cu figura lui inocentă de îngeraş. Copilul care nu face niciodată prostii, ci doar trăsnăi... amuzante şi înduioşătoare. Care-şi ascultă părinţii şi profesorii... în public. Copilul irezistibil căruia nu-i poţi spune "nu" la Noriel. Cel mai bun client. Puţin infidel uneori, dar foarte sensibil la noutăţi şi promoţii, chiar dacă e vorba de a 187-a versiune de titirez sau de extraterestru Ben 10.

Femeia model: simultan angajată, gospodină, soţie şi mamă. Femeia bionică. Super-femeia. Îşi îndeplineşte perfect atât sarcinile de la serviciu, cât şi pe cele de acasă. Are grijă să nu lipsească supa de pe masă, chiar dacă e supă la plic, dă cu mătura şi noaptea la trei, când se uită la telenovele în reluare şi nu lasă cămăşile de şcoală ale copilului necălcate, chiar dacă le netezeşte cu podul palmei. Îi spune şi o poveste copilului la culcare, măcar o dată pe săptă-lună. Îl învaţă "Tatăl nostru", chiar dacă n-are timp să meargă cu el la biserică. Se îngrijeşte de ea însăşi, merge la coafor şi cosmetică măcar de Crăciun şi de Paşti. Oricât ar fi de obosită şi fără chef, face un duş fierbinte, se dă cu cremă de corp parfumată şi-l aşteaptă pe soţul ei cu multă dragoste şi răbdare în patul conjugal, în timp ce el uită la meci sau se masturbează la baie, cu ultimul număr din Playboy, holbându-se la ţâţele Danielei Crudu.

Strălucire din reclame. ”*Glamour*” de divă sau ”*Shining*” cu o tentă horror? Strălucirea cosmetizată, hollywoodiană a dinților lui Radu, perfect regulați, zâmbetul lui american, de un alb orbitor. Zâmbetul lui fals, dar atât de cuceritor. ”*Smiling faces*”. Radu zâmbește mereu. Îmi reproșează că ea stau încruntată, că nu fac măcar un efort minimal să mă prefac, așa ca toată lumea. Tu de ce nu zâmbești, Laura? E necesar? Sunt obligată să mă distrez? Să par fericită? Iar pojghița de civilizație se topește aici. Strălucirea palmelor lui fierbinți și nădușite, încleștate pe volan sau... pe fundul meu. Strălucirea stropilor de pe pielea lui Radu, când iese de la duș șiroind de apă și umblă prin casă în pielea goală și fără papuci în picioare. Sălbatic și elementar ca un *yahoo* care nu va ajunge niciodată până la călcâiul unui *houyhnhnm* și care nu face nimic să evolueze. Bravo, Gulliver, te cred că ai preferat compania animalelor, a cailor-*houyhnhnm*! Oamenii sunt așa de primitivi! Strălucirea scârboasă a spermei, ”apa vieții” risipită în cadă, pe prosoape, între paginile revistelor porcoase sau pe tabletă. E parcă peste tot, se lipește de mine ca secrețiile otrăvitoare ale extratereștrilor din ”*Alien*”, amenință să mă contamineze, mă insemineză forțat și mă face să dau naștere unor monștri mutanți.

Ieşiră din bloc şi se îndreptară spre maşină, un Renault Megane gri metalizat. Era destul de curăţică (căci Radu se ocupa de spălat şi întreţinere), dar ticsită cu lucrurile lui Luca: bicicleta reglabilă, rolele, paletele de badminton, rachetele de tenis, paletele de pingpong, patru extratereştri Ben 10 şi doi titirezi, plus o sticlă de Prigat de portocale şi câteva pungi de chipsuri Lays cu paprika (dintre care unele desfăcute şi cu chipsurile împrăştiate peste tot). Chiar pe locul din dreapta şoferului, se aflau doi extratereştri Ben 10 şi un titirez, iar rolele tronau în faţa scaunului.

- Eu unde mă aşez? bombăni Laura. Luca, ia-ţi chestiile astea de-aici!

Dar Luca, aşezat în spate, nu o mai auzea. Deschisese PSP-ul şi începuse noul său joc Naruto. Era atât de absorbit de joc încât

uitase şi de pungile cu chipsuri. Laura oftă, luă în braţe extratereştrii şi titirezul şi-şi puse picioarele peste role.

Pe drum, din fericire, nu era trafic prea mare. Ajunseră în circa un sfert de oră la mall, la Sun Plaza şi coborâră rampa spre parcarea subterană. De îndată ce văzu tavanul coborât şi puzderia de autoturisme parcate mai mult sau mai puţin regulamentar în pătrăţele lor atât de bine delimitate, în lumina aceea străină şi rece, Laura începu să tremure. Avea oroare de astfel de spaţii, ea parca (cu greu, să fim drepţi, pentru că întotdeauna intra în panică şi de multe ori o stresau şi alţi „binevoitori" cu „indicaţii preţioase") numai afară şi numai dacă erau măcar două locuri libere unul lângă altul (ceea ce era aproape imposibil de găsit în Bucureşti, unde nouă maşini se luptau pentru un singur loc de parcare).

Un labirint fără cheie şi fără firul Ariadnei, unde mă pândește, la fiecare pătrățel alocat unei maşini, câte un Minotaur însetat de sânge sau măcar dornic să-mi rupă ștergătoarele ori să-mi înțepe cauciucurile. Țeava rece a unui pistol în ceafă. Tavanul gata să se prăbușească și să mă strivească. O insectă pe cale să fie storcită, nimic mai mult. Mă simt condamnată: din start, aparent fără motiv, iar sentința e irevocabilă. Ca acuzatul din "Procesul" lui Kafka. Aștept să fiu executată. Și, cu toată absurditatea sentinței, știu că, într-un fel, sunt vinovată. Dar nici nu mă pot resemna.

Poate am văzut prea multe filme cu execuţii mafiote în parcări subterane... Când le-am văzut? În niciun caz, recent. Ultimul film pe care l-am urmărit a fost „Reţeaua de socializare" pe care l-am downloadat fără să ştie Radu acum aproape doi ani şi pe care l-am vizionat pe laptop, fracţionat, câte 10-15 minute la trei-patru zile... Nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar o amendă. Poate că legea netului nu se pune aşa drastic în aplicare. Poate că există o anumită flexibilitate...

Pe Radu nu-l deranjau parcările subterane, chiar le prefera, pentru că-şi imagina că sunt mai multe şanse să găsească un loc liber. Aşa că el conduse relaxat în parcare şi identifică un loc optim, aproape de intrarea în magazin.

Înainte ca Radu să scoată cheia din contact, Luca îşi închise PSP-ul şi sări din maşină. Ronţăia acum chipsuri. Ardea de nerăbdare să intre în magazin, tropăia pe loc şi, din când în când, arunca titirezul nou, cumpărat din parc, pe podea, în parcare. Taică-su coborâse din maşină, dar urâta de maică-sa încă nu. Tot aşeza ceva acolo şi nu mai ieşea afară. Luca ar fi ales deja noul titirez original până acum. Fiecare secundă în plus i se părea insuportabilă. Numai mă-sa era de vină, numai vaca asta îl ţinea pe loc. Trăgea de timp ca să evite parcarea sau magazinul? Sau proasta asta nu ştia nici ea exact ce ar trebui mai întâi evitat?

În cele din urmă, Laura ieşi palidă din maşină, tresărind uşor, dar forţându-se să-şi ia un aer demn, iar Radu răsuflă uşurat, îl luă de mână pe Luca şi se îndreptară spre intrarea în mall.

- Întâi la Noriel! Trebuie să-mi iau titirezul nou original! se agită Luca, îndată ce ajunseră în magazin.

Bineînţeles, dorinţa copilului era literă de lege pentru ambii părinţi, aşa că Radu şi Laura alergară cu Luca la Noriel. Când ajunseră la Noriel, abia mai răsuflau. Dar nu-i nimic, avură timp suficient să-şi revină pentru următoarea rundă de cumpărături, căci Luca stătu aproape o oră să evalueze titirezii şi să-l aleagă pe cel mai performant.

- Ăsta are puterea focului, zise Luca, fericit că luase decizia cea mai bună. Aruncă săgeţi de laser, are super-energie, iar lamele sale sunt flexibile. Are un atac foarte tare, cred că nimeni nu o să-i facă faţă, se enuziasmă Luca.

- Te-ai hotărât în sfârşit? căscă Laura.

- Să-l stăpâneşti sănătos şi să câştigi toate partidele! îi ură Radu, pupându-l pe Luca pe frunte şi ciupindu-l uşor de obraz. Hai, iubito, repede la H&M, poate mai prindem ceva din deschidere!

La H&M lumea aproape se călca în picioare. Se urcau unii pe alţii ca să vadă mai bine show-ul şi, totodată, ca să fie mai aproape de intrarea în magazin. Nu vroiau să rateze ocazia unor super-discounturi promoționale. În plus, mulți consultaseră catalogul pe net și-și aleseseră deja modelele preferate. Nu ar fi

acceptat sub nicio formă să piardă ceva, nici măcar o agrafă, o eşarfă sau o curea, așa că-și apărau teritoriul ca niște fiare sălbatice.

În nişte bule transparente şi sidefate asemenea unor baloane enorme de săpun, trei tinere îmbărcate doar cu sutiene push-up şi chiloţei tanga argintii dansau lasciv. Una dintre ele, cea din mijloc, era chiar Daniela Crudu, cu sânii ei voluptuoși tresăltând la cea mai mică mișcare. Era ”cea mai tare în balcoane”, se pare că o detronase pe Nicoleta Luciu, așa citise Radu în presă. Ce bine că el era înalt și destul de solid pentru a face față agitației publicului! Avea, clar, o poziție privilegiată comparativ cu ceilalţi. Îl urcă şi pe Luca pe umeri ca să vadă mai bine.

- Uite, tati, fetele astea sunt în curul gol! ţipă Luca.

Din fericire, era o gălăgie generală, așa că nimeni nu-l auzi, cu excepţia lui taică-su care zâmbi şmechereşte, în colţul gurii. Laura nu mai era lângă ei, fusese luată de val. Era deja aproape strivită de mulțime. În față, o cucoană dolofană, cu părul înfoiat, faţa roşie şi ochii înfundaţi în grăsime, deși abia răsufla, o tot împungea cu coatele și o călca pe picioare. În spate, un domn chel, mic de statură, dar solid, şiroind de transpiraţie, se freca de fundul ei și îşi ştergea faţa cu părul ei. Indiferent cât de agasată și presată era Laura, tot putu să observe sclipirea lubrică din ochii lui Radu.

Când balonul de săpun se sparse şi Daniela Crudu îşi aruncă sutienul în mulţime, toată lumea izbucni în urale, iar Luca aplaudă în delir. Radu fu cât pe-aci să prindă sutienul, dar o mână vânjoasă şi foarte păroasă se arătă mai iute, îl apucă strâns şi-l flutură spre mulţime, în aplauzele şi strigătele publicului. Dacă nu l-ar fi ţinut în spate pe Luca, Radu ar fi reuşit să-l înşface, cu siguranţă. E, poate era mai bine așa, dacă s-ar fi supărat Laura? Devenise tot mai dificilă, nu ştia cum să mai interacţioneze cu ea.

Când, în sfârșit, se deschiseră porţile magazinului, lumea începu să urle, să se agite şi se se împingă şi mai tare. Laura trase aer adânc în piept. Ar fi preferat mai curând o gură de fum, decât de aer, dar cum? Coatele şi poşetele o loveau, picioarele o călcau,

corpurile o apăsau şi o strângeau, sudoarea curgea în valuri. Fețe congestionate, ochi injectați, trupuri contorsionate... Simţea că se sufocă. Mirosul înţepător de transpiraţie îi tăia răsuflarea. Închise ochii. Picioarele i se muiaseră, i se părea că mai are un pic şi se prăbuşeşte.

Valul mulţimii o tot împingea, cu furie, ca la ceremonia de la aprinderea bradului Millenium de acum câţiva ani din Piaţa Unirii. Atunci participaseră o sută cincizeci de mii de oameni. La nicio manifestație sau concert nu se strângea nici a suta parte! O mulțime uriașă, surescitată, imprevizibilă și, în același timp, disperată, care nu mai avea nimic de pierdut. Fiare sălbatice cu colți însângerați, gheare ascuțite și ochi rătăciți care se sfârtecau unele pe altele pentru a fi cu cinci milimetri mai aproape de bradul Millenium.

Și, ironia soartei, făceam și eu parte din haită, altfel ce căutam acolo, cu copilul în brațe? Bestiile se frecau de mine, mă împroșcau cu balele lor, mă asfixiau cu putoarea transpirației lor, mă storceau, mă loveau și mă călcau de parcă ar fi fost posedate, fără să le pese sau măcar să observe că aveam un copil în brațe.

În ultima secundă, reușisem să mă refugiez, cu copilul în brațe, la McDonald's, unde rămăsese ușa deschisă și mai era loc de trecere doar pentru o singură persoană. Mulțumesc, Doamne, că există McDonald's! Ce inspirație avusesem să caut adăpost acolo! Acum am ajuns agorafobă și mi-am jurat să nu mai calc niciodată la astfel de evenimente. Nu merg nici măcar la Black Friday, în ziua celor mai mari reduceri de preț, la niciun magazin, indiferent de oferte.

Dacă şi de data asta valul se transformă în tsunami? Aşa merit, sunt doar o bestie din haită.

Lumea împingea în continuare, înnebunită, fără ca ea să i se poată împotrivi, aşa că Laura se trezi că se îndepărtase de intrarea în magazin şi că se afla acum vizavi. Nu mai era prinsă între doamna cea grasă şi bărbatul mic şi chel, dar simţea presiuni cumplite din toate părţile. Nu mai avea energie şi putere să se ţină pe picioare, darămite să riposteze.

Mi-e frică. Şi Radu cu Luca oare unde sunt?

Deodată, din partea stângă se stârni un val uriaş, iar Laura se prăbuşi - fără zgomot, fără un suspin măcar. Câţiva oameni căzură peste ea cum i se mai întâmplase la concertele rock din adolescenţă şi cum era cât pe-aci să fie la lansarea bradului Millenium. Pentru o clipă i se păru că o să moară zdrobită şi asfixiată...

Oare nu vroiam chiar eu să ies din cercul infernal al vieţii? Dar nu, nu aşa! Nici măcar o creatură rutinată şi fără perspective ca mine nu merită să moară aşa, călcată în picioare, la inaugurarea unui magazin din mall!

Din fericire, cineva o trase de sub oamenii căzuţi peste ea şi o luă în braţe. O aşeză uşor ca pe un fulg pe o canapea matlasată şi-i dădu să bea o gură de Prigat de portocale ca să se întremeze.

- Cum te simţi, iubito? zise Radu încă destul de îngrijorat.

- Ce e, mami? interveni şi Luca, lipindu-se de ea.

- Minunat! Am crezut că o să mor strivită de mulţime şi asta nu intră în variantele de moarte pe care mi le doresc. Ce, pizda mă-sii, v-au apucat acum cumpărăturile!? Altceva n-aveaţi de făcut? Nu o să mai merg la mall niciodată, se îmbufnă Laura.

Radu o ajută să meargă până afară să fumeze o ţigară. Apoi se întoarseră imediat la maşină şi merseră direct spre casă. Totul drumul Laura nu scoase o vorbă. Deschisese geamul şi fuma în maşină, inhalând puternic şi suflând fumul pe nas.

Acasă, după cină şi după ce-l culcară pe Luca (cu rugăciuni, poveşti, pupici şi mângâieri), Radu rămase în bucătărie să fumeze o ţigară cu Laura. Vru să-i întindă bricheta, dar Laura îşi aprinsese deja ţigara în timp ce el spăla paharele de bere. Puse apoi cele două pahare de bere pe masă şi-l ridică pe-al lui, spunându-i „Noroc". Laura ciocni distrată şi apoi îşi lăsă paharul pe masă, fără să guste măcar din el. Radu ii luă mâna stângă într-a sa şi o mângâie uşor. Laura încercă să şi-o retragă, dar Radu o ţinea prea strâns. Deodată, Radu observă că Laura nu mai avea vergheta pe mână:

- Iubito, ce s-a întâmplat cu vergheta?

- Am scos-o, îmi cade de pe deget, zise Laura cu glas întretăiat şi lăsă ochii în jos, încercând din nou să-şi smulgă mâna dintr-a lui.

- Eu nu am scos-o pe a mea niciodată şi nu o să fac niciodată lucrul ăsta, o asigură Radu, privind-o însă îngrijorat.

Ce-l interesează atât vergheta? Am mai scos-o de câteva ori. O şi aruncasem de mai multe ori, o dată chiar în rahatul pisicii. Iar Radu o recuperase de fiecare dată. Acum îmi cade, într-adevăr, de pe deget... Bine, nu e numai asta. Nu mă simt obligată s-o port. Chiar şi vergheta se impune ca o fatalitate? Dacă nu mai vreau s-o port, treaba mea. La verghetă se reduce toată relaţia noastră?

Radu veni în spatele ei, o mângâie uşor, ca şi cum s-ar fi pregătit de un masaj. Apoi mâinile îi coborâră pe sâni, dar Laura avu un spasm şi sări de pe scaun.

- Mâine mergem la lucru, e târziu, spuse Laura printre dinţi.

- Bine, iubito, dar noi nu mai petrecem deloc timp împreună?

Laura se îndreptă spre uşă, fără să-l bage în seamă.

- Ce e, iubito, nu mă mai vrei? şopti Radu dezorientat.

Laura închise uşa, trântind-o şi se încuie în camera ei.

Ah, bărbaţii ăştia, pentru ei totul se rezumă la sex! Nu, relaţia noastră, după Radu, nu se reduce la verghetă, ci la sex. Nu e vorba doar de vergheta în sine. Aceasta e simbolul sexului conjugal confortabil şi garantat.

Radu oftă şi intră şi el în camera lui, cu un aer de câine bătut. Puse alarma la ora 6:45. Se aşeză în pat şi-şi trase perna peste cap. Se simţea de parcă nu ar fi avut acces la net câteva săptămâni la rând sau ca Luca fără PSP ori titirezi. Lucrurile nu mai erau la locul lor. Laura avea iar toane sau se schimbase ceva profund în relaţia lor? Nu, la el nu era o problemă de „*not responding*" ocazional, pur şi simplu, nu mai avea acces. Oare pentru cât timp? Poate, dacă ar încerca să dea „*restart*"...

III. **Singur pe cruce**

Radu nu lucra pentru bani. Sau, haideţi să reformulăm, nu numai pentru bani ca majoritatea celorlalţi angajaţi. În general, lui Radu îi plăcea ce făcea şi punea multă pasiune în activităţile profesionale. Fiecare proiect era pentru el ca un copil pe care-l concepea, apoi îl ajuta să crească şi să ajungă la maturitate. Proiectele îi scoteau la lumină latura lui creativă şi, totodată, responsabilă şi protectoare.

Spre deosebire de Laura care venea tot mai „sictirită" de la birou, el se simţea bine când lucra, chiar dacă uneori trebuia să piardă zile şi nopţi, ba chiar şi weekenduri la birou. Stresul, suprasolicitarea, presiunea deadline-urilor şi fluctuaţiile rapide, uneori surprinzătoare ale proiectelor nu-l deranjau, dimpotrivă, îl stimulau profesional şi-l îndemnau să caute soluţii.

Radu era cel mai „bătrân" manager de proiect din biroul de cercetare la una dintre cele mai importante agenții de studii de piață și sondaje de opinie din România. Era ca un tată pentru restul colegilor din departament, căci majoritatea aveau sub 25 de ani, iar el mergea pe 41. Lucra de 13 ani în firmă şi văzuse perindându-se sute de „copilaşi" în birou. Veneau şi plecau. Unii își luau la revedere după numai trei luni, alţii - după şase sau maximum un an. Avusese şi colegi care rezistaseră doar două-trei săptămâni.

El avea experienţă, cunoştea firma şi problemele ei specifice, era conştiincios şi foarte serios la locul de muncă, respecta deadline-urile cu sfinţenie, era amabil cu clienţii şi solidar cu colegii. Schimbase şi o serie de şefi, dar nu avusese probleme cu ei niciodată pentru că-şi făcea datoria exemplar. Era persoană de bază în firmă şi se bucura de un salariu de *senior researcher* bunicel, doar avea şi el, ca tot omul, rate la casă şi la maşină.

Aparent, totul fusese bine şi frumos până acum, dar, la începutul lui mai, imediat după ce venise de la mare, din Vamă, pentru prima oară în viaţă, Radu primise un proiect foarte bulversant pe care nu reuşea cu nici un chip să şi-l facă prietenos sau măcar suportabil. Era ca o gaură neagră care absorbea încet-încet toate forţele sale.

Teoretic, nu era nimic neobişnuit: o aparent banală testare de produs, ambalaj şi campanie. Dar practic... Clienta avusese de la început o atitudine simultan ostilă, confuză şi stupidă. Nu îi trimisese un briefing, ci doar îi comunicase la telefon câteva obiective şi teme, încurcându-se şi contrazicându-se, apoi îl pusese să elaboreze un prim draft de chestionar de seara (mai exact, de la opt jumătate) până a doua zi dimineaţa, la prima oră. Radu se conformase, adăugând el un plus de structură şi clarificând anumite aspecte. Rămăsese la birou până la ora patru dimineaţa când expediase chestionarul către clientă. În acel moment era cu sufletul împăcat.

În ziua următoare, clienta nu dădu niciun feedback, nu răspunse la mail sau la telefon, ci îl sună ea pe Radu tocmai la nouă seara, când el ajunsese deja acasă. Îşi schimbase complet obiectivele, temele de interes, structura întrebărilor şi vroia o nouă versiune de chestionar până a doua zi la prima oră. Trimisese şi un mail cu mai multe detalii. Ciugulind câteva chipsuri Lays cu paprika de la Luca, Radu îşi verifică urgent mailul, dar nu descoperi nimic încurajator. Informaţiile din mail nu erau consonante cu cele transmise telefonic. Radu se scărpină în barbă şi-şi muşcă buzele. Era cât pe-aci să reînceapă să-şi roadă unghiile, aşa cum făcea în copilărie când lua o notă mică... adică de 9. Dar dacă îl vedea Luca? Ce exemplu îi dădea? Nu-i nimic, va încerca să fac lumină.

Stătu lipit de birou până pe la trei jumate dimineaţa şi trimise noua variantă de chestionar în timp util. O nouă versiune, însă nu ultima! Situaţia se repetă timp de o săptămână, inclusiv în weekend. Radu făcea şi refăcea sisific chestionare valabile de la ora trei-patru dimineaţa până la ora opt-nouă seara când suna

clienta şi schimba tot, iar ce comunica ea telefonic nu corespundea cu informaţiile din mail. Îl dureau groaznic capul şi stomacul, „mânca” mai mult cafele şi ţigări, mâinile îi tremurau pe tastatură, ochii i se împăienjeneau, se concentra tot mai greu, dar continua. Nu se lăsa, dar era din ce în ce mai obosit şi mai demotivat.

Ce dracu’, asta crede că sunt sclavul ei. O dată e ca niciodată, de două ori e ca şi când n-ar fi, însă a treia oară o dai în bară. Nu se mai poate aşa, să se hotărască odată! Şi ei nu au un deadline pentru confirmarea chestionarului?! Nu vor să înceapă odată culegerea datelor?!

Într-a noua zi, într-o vineri, clienta sună mai devreme, pe la şapte jumate, când biroul era încă plin, dar Radu, epuizat fizic şi psihic, se pregătea să plece acasă. Cu aceeaşi voce acră şi în acelaşi timp nesigură, îl chemă chiar atunci la ea la birou ca să discute despre chestionar. Radu văzu negru în faţa ochilor. Îi venea să trântească telefonul. Îi răspunse evaziv că nu ştia dacă poate veni chiar atunci pentru că nu fusese anunţat mai înainte, apoi îşi luă la revedere scurt şi închise telefonul. Fără să-şi dea seama, într-un impuls, dădu cu capul de tastatură, de faţă cu colegii. Oare ce se întâmplă cu mine? Niciodată nu m-am mai exteriorizat aşa în faţa puştilor. Îmi vine să intru în pământ de ruşine. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te!

Trase aer adânc în piept şi închise ochii, încercând să se liniștească. Ciuguli câteva stixuri, căci îl durea iar puternic stomacul. Vru să se ridice de la birou, dar picioarele nu-l mai ascultau. Nici nu pot să mă țin pe picioare, darămite să conduc. Nu-i nimic, o să fac un efort. Parcă e prima oară când fac eforturi! O sun pe Ruxi să-i confirm că vin imediat, iar apoi îi anunț pe Luca şi pe Laura că întârzii. Iar.

Ajuns în biroul clientei, făcu mai întâi cunoștință cu Ruxi. Era o femeie de vreo 30 de ani, uscată, trasă la față, cu ochi căprui-gălbui apoși și cu buze subțiri, vineții, crispate într-un zâmbet formal, dar, pe ansamblu, cu o ținută elegantă și îngrijită. Era

îmbrăcată cu un sacou bej și avea la gât un colier cu ochi de tigru. La fel cum îi cumpărase el Laurei din Vamă!

Mai erau prezente și alte două colege ale lui Ruxi care urmau să se implice în studiu. Una dintre colege, Ana, era durdulie, veselă și foarte primitoare. Purta o rochie înflorată, cu trandafiri, margarete și albăstrele pe fond alb, ceea ce îi dădea un aer infantil și inocent. Îi întinsese lui Radu o mânuță albă, grăsuță, pufoasă ca o pernuță umplută cu puf de gâscă.

Cealaltă colegă, Cristina, subțire, oacheșă și mlădioasă, purta o ținută casual - blugi negri cu tricou verde, mulat. Avea maxim 25 de ani. Ea adusese ceștile de cafea și paharele cu apă și-l tot întreba pe Radu cu ce să-l mai servească. Ochi căprui, migdalați... ”Iubesc femeia / De dor nebună / Femeia brună / Cu ochi negri de foc”. Când intrase Radu, în ochii ei se aprinsese o scânteie.

Ciudat, atât clienta, cât și colegele ei păreau oameni şi nu monştri, aşa cum își imaginase.

Între timp, Ruxi, bineînțeles, schimbase din nou obiectivele, tematica şi structura. Radu simți că se învârtea camera cu el. Chiar nu o să se termine niciodată? O să împing zi de zi și noapte de noapte, fără speranță, bolovanul lui Sisif, fără să-mi pierd zâmbetul? Poate colegele ei vin cu o viziune clară, unitară, coerentă și terminăm odată cu chestionarul.

Dar, fatalitate, fiecare dintre colegele lui Ruxi avea o părere de ansamblu incompatibilă cu a celorlalte două și, de asemenea, fiecare dintre ele spunea din când în când lucruri care se contraziceau.

Aşa nu o putem scoate la capăt. Încerc din răsputeri să fac lumină, să clarific măcar aspectele de bază și să-i dau o formă chestionarului. De fapt, asta-mi și place atât de mult când fac un chestionar, când lucrez cu datele sau când interpretez rezultatele din rapoartele de cercetare. Să fac ordine din haos, lumină din întuneric, să creez o structură dintr-o masă amorfă, să delimitez, să dau o formă, să extrag ceva din infinitul, nedeterminatul „apeiron”.

Dar acum haosul îmi rezistă. Ba chiar ameninţă să mă devoreze el pe mine, puţin câte puţin. Tortura asta prin haos... pentru mine e cea mai rea. Mai rea decât pretenţiile exagerate, umilinţele şi hărţuirea permanentă.

Din păcate, Ruxi şi colegele ei nu căzură de acord cu niciun chip asupra chestionarului, iar, pe la zece seara, Radu plecă şi mai confuz din biroul lor. Se urcă la volan cu un aer rătăcit şi conduse până acasă smucit, cu frâne bruşte, fără să respecte banda, semnul ”Cedează trecerea” şi uneori chiar stopul. La Romană fusese cât pe-aci să calce o cerşetoare bătrână care întindea mâna la stop. Scosese capul pe geam şi o înjurase. Apoi i se făcuse iar ruşine şi-şi muşcase buzele până la sânge.

Exact când se descălţa, la unsprezece fără un sfert, sună telefonul. Radu tresări. I se puse un nod în gât. Nici nu vreau să văd cine e. De fapt, cine poate fi? Tot ea. Clienta! Ruxi! „Stăpâna”!

Radu se hotărî să nu răspundă. Telefonul mai sună o dată. Apoi încă o dată.

- Cine e? Răspunde odată! Mi-a mutat creierii din loc. Şi Luca abia s-a culcat, se plânse Laura.

- E... o clientă, zise Radu cu greu, înecându-se.

Maxilarele îi amorţiseră, iar, când vorbea, îl dureau şi trebuia să facă eforturi să le descleşteze.

- NU vreau să-i răspund. Mă terorizează cu un chestionar de nouă zile.

- Atunci dă-l pe *silent* sau închide-l! se răsti Laura.

- Ah, şi tu eşti ostilă! Asta-mi lipsea acum. Bine, o să-l dau pe *silent*.

Radu puse telefonul pe modulul silenţios, dar nu se duse la masă, la baie ori la culcare, ci-şi verifică mailul. Primise, evident, noile obiective şi teme. Văzându-le, îşi duse mâinile la frunte, apoi dădu din nou cu capul de laptop atât de tare de era să-i sară tastele. Telefonul suna în continuare. Zece, cincisprezece, douăzeci de apeluri. Le număra de parcă ar fi fost în transă. La al

douăzeci şi unulea, răspunse încet, cu vocea răguşită, sufocându-se:

- Da.

- Bună, Radu! Unde eşti? De ce nu răspunzi? zise clienta.

Radu tăcu.

- Dacă n-ai răspuns, acum e prea târziu să-ţi spun la telefon. Vezi că ţi-am trimis noile obiective pe mail, te rog să faci noua variantă până mâine dimineaţă la prima oră.

- Mâine e sâmbătă, s-ar putea să plec din Bucureşti, spuse Radu ezitant.

- Da' ce, voi nu lucraţi sâmbăta? Weekendul trecut n-ai lucrat? Aş vrea să-l pregăteşti până mâine dimineaţă, iar duminică să ne-ntâlnim să discutăm.

Haide, Ruxi, să-ți spun programul meu real: de luni până vineri, de la nouă la optsprezece, cu pauză de prânz de o oră.

- Ruxi, nu ştiu dacă pot până mâine dimineaţă, e douăşpe noaptea. Fac tot posibilul să pregătesc o variantă actualizată în weekend.

- Te rog s-o faci şi să ne vedem duminică să discutăm, insistă clienta.

- Fac tot posibilul, repetă Radu mecanic. Noapte bună, Ruxi!

Închise telefonul şi se îndreptă spre baie. Îi venea să vomite.

- Ce paştele mă-sii faci la telefon la ora asta? strigă Laura furioasă. E vineri noaptea. Ce să mai vorbim, e sâmbătă deja, ora 0:08. Scorpia asta îşi bate joc de tine.

- Nu-şi bate joc, aşa e ea. Nu realizează, crede că e normal să procedeze aşa.

- Eşti tâmpit!

- Aşa e.

Mă simt vinovat: i-am permis să abuzeze de mine, n-am pus-o la punct de la început. Mi-e silă de tot şi toate. În primul rând de mine însumi. O strig pe numele mic, folosesc diminutivul „Ruxi". S-a creat o anumită familiaritate între noi, chiar o intimitate ca între torţionar şi victimă. Simt că îi aparţin lui "Ruxi". Poate să facă orice cu mine.

Se duse la baie şi vomită. Un pic de cafea şi de stixuri. Se târî apoi până în cameră şi, strângând spasmodic perna în braţe, se chinui să adoarmă. Se zbătu până pe la şapte dimineaţa, dar nu închise un ochi. Când afară se lumina deja, adormi în sfârşit.

Legat în lanţuri, în fundul unei peşteri... Sclavul lui Ruxi, evident. Am și un semn tatuat pe mâna stângă. E întuneric şi frig, nu văd prea bine semnul. A, scrie „RS” (cred că înseamnă „Researcher Slave”), ea mi l-a făcut. E şi ea aici, lângă mine. Unde în altă parte să...? Mă privește cu ochii ei spălăciți, căprui-gălbui, cu buzele vineții strânse, fără să-mi spună un cuvânt. O privire uimită și ușor pierdută. Îmi flutură în față un vraf de chestionare tăiate cu roșu. Dar, vai, tăieturile roșii se fac cleşti de fier înroșit în foc cu care ”stăpâna” îmi strânge penisul și testiculele. Mă zbat, dar nu scot niciun sunet. Îmi aruncă apoi în față chestionarele. Literele și cifrele se deformează bizar, se preschimbă în viermi, râme și omizi care se urcă pe mine, mi se bagă în gură, îmi intră în carne, umflându-mi și cangrenându-mi corpul. Încep să mă descompun. Încerc să urlu, dar înghit o omidă și mă înec, iar mâinile albe, grăsuțe, pufoase ca nişte pernuțe ale Anei îmi apasă gura. „*Avalez, mastiquez*”. „Înghiţiţi, mestecaţi. Înghiţiţi, mestecaţi. Înghiţiţi, mestecaţi”... Sunt o ”victimă a datoriei” la fel ca și voi.

Mai pot continua aşa? Sau trebuie să-mi sfărâm lanţurile ca-n „Mitul peşterii” al lui Platon şi să mă înalţ în lumină? Dar sunt eu pregătit pentru lumină? Nu m-ar orbi oare?

După numai trei ore de somn, Radu se trezi gemând. Se duse ameţit la bucătărie, ținându-se de pereți și de mobilă, bău o cafea, fumă o ţigară, apoi încă una şi se instală la calculator să pregătească noua versiune de chestionar. Reciti mailul de la Ruxi pentru că fusese prea obosit pentru a putea procesa ceva cu o seară în urmă. Deschise apoi ultima versiune de chestionar (a noua), actualiză numărul variantei (zece) şi data. Se uită în gol câteva minute la ultima versiune, apoi la mail. Nu înţelegea nimic. Nu era capabil nici să citească titlul. Nu mai avea putere să apese pe mouse, îi înţepenise mâna şi-l durea. Îşi aprinse încă o

ţigară chiar la birou, cu riscul de a-l surprinde Laura şi a-i face scandal că nu fumează în bucătărie.

Nu are rost. Nu mă pot concentra. Îmi tot vine să mă uit la încheietura mâinii stângi. Și dacă mă uit, o să dispară? Nu, nu am ce să fac. Pot să-mi pun și un plasture deasupra, tot se observă. Semnul de „Researcher Slave" e acolo. Oare chiar nu mai am resurse să lupt? În loc să mă lamentez, mai bine aș... Și ce anume aș putea să fac? Pentru început, aș putea să-i dau o dedicație „stăpânei"... „*Master of Puppets*".

Căută febril melodia în fișierul cu muzică. Un val de energie şi de furie descătușată îl invadă ca pe vremuri în liceu, în clasa a noua, când ascultase prima oară Metallica. Avusese atunci un șoc. I se zburlise părul, iar pulsul i-o luase razna. Scutură din cap și fredonă: „*Master of Puppets I'm pulling your strings / Twisting your mind and smashing your dreams / Blinded by me if you can't see a thing / Just call my name 'cause I hear you scream / Master, Master*!".

Deşi noua variantă de chestionar fu gata sâmbătă noaptea, Radu o trimise abia duminică după-amiază, pentru a evita întâlnirea cu „stăpâna". Era oare asta o rebeliune? Nu-şi mai făcea datoria? Atitudinea lui denota lipsă de respect faţă de clientă? Avea repercusiuni negative asupra proiectului? Sau era prea puţin ce făcuse şi se lăsase îngenunchiat încă o dată, lucrând din nou în weekend la modul absurd, sisific? Îşi simţea sufletul sfâşiat de îndoială.

"Clientul nostru, stăpânul nostru". Sunt, în principiu, de acord, numai că nu ar trebui să existe o limită? Și, dacă da, care e aceea? Limita rezistenței mele? Și cum pot eu anticipa care e limita mea de suportabilitate și când ar trebui să mă opresc? Nu suntem mereu încurajați să ne depășim limitele? "Fiți realiști... faceți imposibilul!" La urma urmei, limita suportabilității e un concept prost, prea general și confuz, imposibil de măsurat și evaluat. Să încerc să-l operaționalizez ca să cuantific, așa procedează cercetătorii... Până crăp cu laptopul în brațe? Mare lucru dacă o să crăp! Oricine poate fi substituit. Se poate găsi

oricând alt angajat care să facă exact ce fac eu. De fapt, un angajat poate fi înlocuit, dar un om niciodată. Însă mai există oameni? Mai sunt eu om?

Mă pot consola că, într-un final, și ”stăpâna” e o ”sclavă”, chiar dacă nu muncește ca mine până la patru-cinci dimineața? Muncește și ea și seara și în weekend, e și ea sub presiunea ”stăpânilor” ei. ”Muncește”, bine zis, nu ”lucrează”, căci munca are conotații infernale (”muncile iadului”), pe când ”lucrarea” e a lui Dumnezeu. Nu, eu nu vreau să văd lumea ca pe un infern populat exclusiv cu ”stăpâni” și ”sclavi”, eu îi tratez uman pe ceilalți și aștept ca și ceilalți să se poarte cu mine uman. Ce tâmpenie! Nu trebuie să aștept nimic. N-are sens. Nu depinde de mine nimic. Nimic. Ba da, depinde felul în care reacționez eu însumi. Trebuie să încerc să-mi păstrez bruma de umanitate care mi-a mai rămas, și, dacă nu o mai am, s-o reinventez.

Din fericire, chinul chestionarului se sfârşi luni seară. Şefa „stăpânei” intrase în panică pentru că nu avea chestionarul confirmat de atâta vreme şi terenul încă nu începuse, aşa că îi trimisese ea personal lui Radu un briefing pe mail (bineînţeles, diferit de ultimele obiective şi teme primite vineri noaptea) şi aprobase chestionarul chiar în seara respectivă. În sfârşit, exista o speranţă că lucrurile vor avansa.

Radu făcu toate pregătirile pentru demararea imediată a culegerii datelor. Odată ce terenul porni, Ruxi începu să-l sune de zeci de ori pe zi pentru a-i cere situaţia completării interviurilor şi pentru a-şi exprima temerile că unele cote mai dificile nu vor fi atinse, cu toate că Radu îi trimitea zilnic un raport de field cu situația exactă din teren şi o asigura că toate cotele vor fi respectate.

După încheierea interviurilor şi introducerea datelor, Radu primi baza, o verifică şi se apucă de raport. Nu apucase să-şi facă un format de raport, avea mai multe proiecte în lucru, iar „stăpâna” îl agasa cu telefoane la orice oră. Îşi impusese însă să nu mai răspundă duminica şi după ora zece seara în restul săptămânii.

Raportarea mergea destul de bine, în ciuda telefoanelor dese şi inoportune. În sfârşit, avea senzaţia că avansează, că lucrurile încep să se ordoneze şi se face lumină. Aproape că simţea iar satisfacţie lucrând.

Când trimise raportul în PowerPoint, vineri noaptea, se simţi cu adevărat eliberat. Era gata să sărbătorească. Două nopți dormi chiar liniştit. Începea să recupereze. Dar, duminică, tot în jurul orei opt jumătate seara, ”stăpâna” reveni cu feedback: vroia medii, nu procente peste tot, bineînţeles, cu testele statistice aferente, font Arial de 10 în grafice, dar de 14 în comentarii/întrebări, toate comentariile să apară într-un cadru mov, să recodifice variantele de răspuns de la întrebările deschise şi să fie concluziile mai specifice, nu aşa generale etc. Acum! În seara asta! La fel de presantă la termene ca Luca la Noriel.

Radu se chinui să facă rapid versiunea actualizată de raport pe care o trimise în noaptea respectivă sau mai bine zis, în dimineaţa următoare, pe la cinci. Rupt de oboseală, se băgă în pat îmbrăcat (era cât pe-aci să-şi uite şi ghetele în picioare) şi dormi, foarte agitat, doar două ore. Nu ar fi putut să se ridice deloc din pat dacă Luca nu l-ar fi bombardat cu perne la opt fără un sfert, înainte de a pleca la şcoală. Ochii i se lipiseră, picioarele îi erau grele ca plumbul şi avea senzaţia că se prăbuşeşte la fiecare pas.

Pe drum spre serviciu, se rugă să nu mai primească niciun semn de la „stăpână”, cel puţin în ziua respectivă. La birou, făcu eforturi să-şi îndeplinească sarcinile urgente măcar minimal. Nu, nu sunt eu omul care să cedeze. Parcă e prima dată când mă simt rău! Voi fi cât de se poate de atent. Voi vorbi la telefon doar strictul necesar. Voi verifica de zece ori fiecare mail ca să nu greşesc din cauza oboselii. Chiar dacă fiecare cuvânt şi fiecare cifră îmi absorb ore, zile, ani, decenii din viață... Chiar dacă două cuvinte îmi sug toată viața. Nu-i nimic, sunt pe drumul cel bun: avansez.

„Stăpâna” răspunse, în stilul ei, printr-un mail, pe la opt seara: vroia să dispară termeni precum „semnificativ statistic” pe care lumea nu-i înţelege (atunci de ce oare mai făcuse teste

statistice?!), font Times New Roman de 12 în grafice şi de 16 în comentarii/întrebări, toate comentariile încercuite cu bleu, să recodifice din nou întrebările deschise, să mai facă nişte corelaţii cu socio-demograficele, iar concluziile să fie mai generale pentru că, aşa cum erau, nu se puteau urmări. Acum! În seara asta!

De ce nu spune nimic în timpul zilei şi se trezeşte abia seara? Nu se mai termină odată? Nu are nicio limită?! Şi eu... ce trebuie să fac? În niciun caz să dau cu capul de calculator, ca data trecută. Calmează-te, controlează-te, Radu. Calmează-te, controlează-te.

Îşi făcu o nouă cafea şi se apucă de modificat raportul. De data asta ceva mai superficial, căci era sleit de puteri şi procesa cu greu informaţiile. Pleoapele îi cădeau, tâmplele i se zbăteau, ochii i se înroşiseră şi îi lăcrimau, mâinile îl dureau şi îi înţepeniseră pe mouse. Creierul îi era gata să explodeze, iar durerea de stomac îl făcea să se strângă ca un ghem pe scaun. Era atât de istovit, că nu mai avea putere nici să sune acasă, să anunţe că întârzie.

Dar parcă mă mai aşteaptă cineva pe mine acasă? Ei, dacă sunt aşa de obosit, atunci să îmi iau o pauză! Nu spunea Jerome K. Jerome că o pauză poate fi savurată cu adevărat doar de oamenii foarte ocupați? Să-mi comand o pizza și o bere... și să fumez în birou. Să-mi fac de cap! Șeful a șters-o, oricum, la ora nouă.

Comandă o pizza ”Prosciutto e funghi” de la Trenta Pizza, o bere Tuborg și sos picant. Pizza era aproape caldă când ajunse curierul la birou. Mirosea bine. Dură însă aproape un sfert de oră până când Radu reuși să deschidă ambalajul căci mâinile îi erau aproape complet înțepenite și-i tremurau.

În sfârșit! S-a răcit, dar ce mai contează. Să iau o gură, mor de foame. Totuși... ciudat mai arată pizza asta! Șunca seamănă teribil de mult cu fălcuțele Anei, iar ciupercile cu buzele lui Ruxi. Ketch-up picant mai lipsea. Iute. Necruțător. ”*The unforgiven*”. Sau ăsta e mai curând sângele meu înghițit de o serie de fălcuțe și buze, repetate la nesfârșit ca portretele de vedete ale lui Andy Warhol? Și, oricum, sunt prea obosit. Nu pot să mestec și să înghit.

Evitând șunca, ciupercile și ketch-up-ul, Radu ciuguli un pic din crusta crocantă a pizzei (înmuiată în bere, căci altfel nu o putea mesteca), pentru că-l durea stomacul și trebuia să mănânce ceva. Apoi bău o gură de bere și-și aprinse o țigară la birou. Se înecă și tuși.

Și berea arată ciudat. Un urocultor plin cu probele pentru analiză ale ”stăpânei”. Desigur, are cancer. Stați, cancerul nu se depistează așa. Ei, dacă nu cancer, măcar o infecție urinară... Nu-i nimic, dacă nu merge cu berea și cu pizza, voi căuta altă metodă de detensionare. Am la mine o revistă Playboy, numărul cu Daniela Crudu. Nu sunt eu cine știe ce fan, am luat-o mai mult ca s-o enervez pe Laura și s-o fac geloasă, deși încă nu am observat efectul. Mă duc la budă să-mi fac una mică... Dar nu mai am putere nici să mă ridic în picioare, darămite să merg. Ce dacă, îmi imaginez țâțele Danielei Crudu.

La două, Radu încă ”își făcea de cap” la birou. Se chinui să termine ajustările şi trimise raportul în noaptea respectivă, pe la trei. Când ajunse acească, toţi dormeau. Nici măcar pisica nu se dădu jos de pe fotoliul ei ca să-l întâmpine, frecându-se de picioarele lui ca de obicei.

Stă acolo, pe fotoliu, fără să-mi arunce o privire, fără a scoate vreun sunet, nici cel mai slab mieunat. Pur și simplu, parcă nu aș exista. Nu-mi doresc decât să dorm şi să nu mă mai trezesc niciodată. Să mă dizolv în întuneric.

Se trânti din nou îmbrăcat în pat şi-şi trase cearceaful peste cap. Dar nu putea adormi. Scoase capul de sub cearceaf şi se uită câteva ore vrăjit la umbrele care alunecau pe pereți. Sclipiri fulgurante. Curgeau într-una, repede, halucinant, fatal ca nisipul din clepsidră, precum cascadele de lumini din Parcul copiilor ori ca fulgii albăstrii din presse-papierul cu delfin al lui Luca. Oare nu sunt şi eu una dintre umbre?

Adormi când se lumină de ziuă şi se trezi la unsprezece şi un sfert. Nu am auzit alarma! Alarma cu Inna - ”*Sun is up*”?! Imposibil! Dar oare am mai pus alarma?

Îngrozit, Radu se duse val-vârtej la baie, se spălă pe faţă cu apă rece, vru să-şi pună hainele, dar realiză că era îmbrăcat deja (ce noroc pentru el, câştiga zece minute!), apoi căută disperat cheia de la maşină şi descoperi, în cele din urmă, pisica jucând fotbal cu ea, periculos de aproape de tăviţa cu nisip. Ajuns la birou, Radu îngăimă un salut pentru toţi, fără să se scuze sau să inventeze un motiv de întârziere. Şeful nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire ucigătoare. *Oops*, m-a tranşat.

Cât putu de repede, se duse la toaletă ca să pună la loc bucăţile despicate de privirea şefului. Acum ar fi indicat să mă cheme „stăpâna" să discutăm despre raport... Cu ghetele prăfuite şi hainele lipicioase, neschimbate de trei zile... Nebărbierit... Cu buzele vinete... Cu ochii tulburi şi injectaţi... Cu faţa albă ca varul pe care se văd cearcănele astea mari, negre de parcă aş fi un Panda subnutrit. Ăsta sunt eu? Radu ăla de care erau îndrăgostite cândva toate fetele?

Ca de obicei, seara, primi instrucţiuni pentru a patra versiune de raport: alte modificări de editare, alte recodificări şi corelaţii, din nou procente şi nu medii, concluzii mai specifice. Sfârşit de puteri, Radu îşi aprinse ţigara chiar la birou, fără să mai meargă la locul de fumat. Nu mai era, oricum, nimeni care să-l vadă. Şeful plecase cu mai bine de o oră în urmă, fără să-i arunce vreo privire. De altfel, dacă ar fi fost vorba de o privire la fel de prietenoasă ca cea de azi dimineaţă, mă pot lipsi de ea. Hm, ba nu! Dimineaţă (adică pe la douăşpe jumate, când am ajuns eu), după multă vreme, şefiţu' m-a băgat în seamă, azvârlindu-mi privirea aceea tăioasă, ucigătoare. Prefer să se uite urât la mine, să urle, să mă înjure, să mă bată, orice, numai să nu mă ignore.

Fumul de ţigară îl făcea să lăcrimeze şi mai tare. Tasta la calculator aproape fără să vadă, cum cânta pe vremuri la pian melodiile învăţate pe dinafară şi repetate îndelung, fără să se uite la note sau la clape. Dar fiecare atingere a unei taste îl ardea. Se simţea ca o nimfă sufocată în coconul ei, fără să mai apuce să-şi ia zborul. Fără să deschidă măcar aripile.

Ajuns acasă devreme, pe la unu, Radu adormi relativ repede, după doar două ore. Se trezi din nou în peștera ”stăpânei”... Iar aici, încă puțin și mă simt ca acasă. Ruxi ține în mână ceva... a, sunt probele de urină din urocultor pentru analize. Îmi aruncă privirea ei mirată și dezorientată. Buzele - tot strânse, subțiri și vineții precum ciupercile din Trenta pizza. Se apleacă peste mine și-mi duce la buze conținutul urocultorului. Îmi vine să vomit, dar nu schițez niciun gest de refuz. Încerc să iau o înghițitură. Mă înec și scuip. Ruxi insistă, urocultorul nu s-a golit nici pe sfert. Vlad mă urmărește. Ochii lui azvârlă săgeți de laser. Mă transează.

Radu țâșni din pat, urlând. Laura și Luca băgară capul pe ușă aproape instantaneu:

- Ce e, tati? întrebă Luca, zburlit și amețit de somn.

- Ce pizda mă-sii faci la ora asta? Ți-ai găsit cel mai inspirat moment să te faci auzit. Cu siguranță, te știe acum tot blocul, zise Laura pe un ton tăios, aruncând săgeți din priviri.

- Lăsați-mă-n pace! Cărați-vă! strigă Radu din nou, aruncând cu telefonul mobil după ei.

Ce au toți cu mine? De ce nu mă lasă în pace? De ce sunt toți așa ostili, chiar și acasă? Toate obiectele și ființele din jurul meu sunt invariabil contondente, mă taie, mă rănesc fără milă. M-am săturat să fie transat de privirea șefiței sau de a nevestei. Nu, nu aștept empatie, înțelegere, suport, dar măcar să mă lase în pace. Să urlu și să mă tăvălesc pe jos dacă vreau.

Cum alunecă umbrele astea pe pereți... M-aș putea uita la ele la nesfârșit. Ele au o grație anume, scânteiază o clipă și apoi se sting în întuneric. Cu demnitate. Discret. Fără spaimă, fără regrete. În timp ce eu dau un spectacol de bâlci, numai bun pentru OTV: mă zvârcolesc și zbier - în direct. ”Dragi telespectatori, este senzațional, uitați-vă la Radu, să vedeți ce face munca din om, fiindcă voi n-aveți de muncă și nici nu e cazul să vă mai căutați, oricum, vă dă Senzaționescu 20.000 de Euro la fiecare! Votați când crapă Radu cu laptop-ul în brațe: azi sau mâine și puteți câștiga o Dacia Logan ultimul tip! Deocamdată, scorul este de

75% pentru primul răspuns. În direct, numai la OTV! Nu uitați să vă uitați și să votați, fiindcă nici nu știți ce pierdeți!”.

În a cincea seară, Radu se trezi cu alte comentarii din partea „stăpânei”: schimbări de editare, alte recodificări şi corelaţii, procente şi medii, concluzii mai generale. Le citi de cinci ori ca să se asigure că recepţionase mesajul. Mai are sens să continui? Ce vrea, de fapt, „stăpâna”? Nu e doar oboseala asta, pur şi simplu simt că înnebunesc. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva, de regulă, clienţii erau încântaţi de raport şi cereau, cel mult, modificări mărunte, de bun simţ. Acum totul a luat-o razna.

Iar lui șefițu’ nici nu-i pasă. De câte ori n-am încercat să stau de vorbă cu el, chiar de la începutul proiectului şi să-i spun cu ce probleme mă confrunt! Nu am reușit niciodată. Vlad fie se baricadează în birou şi nu lasă pe nimeni să intre, fie dispare pur şi simplu din firmă şi e necontactabil. Aşa că mă simt complet abandonat. Am mai avut șefi care m-au tratat arogant și dispreţuitor, dar le-am câştigat până la urmă respectul şi încrederea. Dar acum nu mai există niciun şef.

Vlad a vorbit cu mine doar când a trebuit să predau prima variantă de raport şi asta numai sub presiunea evenimentelor. Ruxi îl sunase pe la cinci jumătate ca să întrebe de raport. Cu zece minute înainte, îmi telefonase şi mie. O asigurasem că-i voi trimite raportul până la sfârşitul zilei. Atunci, Vlad m-a chemat în birou şi mi-a cerut să-i dau imediat raportul lui Ruxi. Clienta îl aştepta „într-un business time rezonabil”, adică până la ora şase p.m. Uau, ce revelație, dar eu muncesc într-un „business time rezonabil?” Am făcut eforturi supraumane ca să finalizez prima variantă în ziua respectivă. Am trimis-o pe la două noaptea. Ar fi trebuit să nu-mi reproşeze nimic, ci, dimpotrivă, să-mi mulţumească. Amândoi.

Cu toate astea, nu există decât o cale. Exact cea pe care o aplic mereu, aparent fără ca șefițu’ sau clientul să observe. Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane. Nu a dat niciodată greş. Dacă am reușit de atâtea ori, o să izbutesc şi acum. Trebuie să continui, indiferent cât de greu ar fi, chiar dacă ar

trebui să pun la bătaie ultimul neuron rămas intact. Ia uite, am scris acelaşi rând de douăzeci de ori şi sună tot aiurea. Ei, dacă e mai dificil cu comentariile şi concluziile, mai bine fac întâi modificările de editare, astea, în mod obişnuit, merg mai uşor. Dar nu mai reuşesc nici măcar să pun alt font sau să redimensionez o etichetă. Nu, nu are niciun sens. Ochii îmi sunt înceţoşaţi, mâinile nu mă mai ascultă, iar gândurile mi se rătăcesc ca săgeţile Omului-Indicator din „Pădurea fără rost". O avalanşă de idei banale, standardizate, preluate din „fast-food"-ul gândirii, înfulecate dintr-o înghiţitură şi prea puţin digerate, pe deasupra prost ţintite şi risipite în „Pădurea fără rost". Măcar Oblio, rătăcindu-se, se descoperise pe sine. Şi aflase că e interesant să fii altfel. Dar eu am fost înghiţit de „Pădurea fără rost".

Nu mai pot să lucrez. Mi-e scârbă. Greaţa psihică s-a convertit într-una fizică. Iar eu nu pot să lucrez în silă. Nu epuizarea fizică e cel mai mare obstacol, ci absenţa plăcerii. Chiar mai mult, greaţa.

Radu se târî până la toaletă şi vomită. Un pic de cafea şi de stixuri, ca de obicei. Apoi, sprijinindu-se de pereţi şi de birouri, se întoarse la calculator. Strângând disperat mouse-ul ca pe un şirag de mătănii, Radu închise ochii şi se rugă lui Dumnezeu să facă să dispară scârba şi să-i redea plăcerea. Se rugă mai întâi în gând, apoi cu glas tare, deşi aproape că nu-şi mai auzea vocea.

Senzaţii contradictorii... Îmi e urât să stau pe întuneric, dar lumina becurilor fluorescente mă rănește şi mă orbește. Mă doare stomacul de foame, dar îmi vine, în acelaşi timp, să vomit. Sunt anchilozat, incapabil să mai schiţez o mişcare, dar simt furnicături în tot corpul. Tresar, scuturat de frisoane şi apoi ard, cuprins de febră. Fredonez un impromtu de Schubert, dar, vocea „stăpânei" se suprapune peste el. Mă bucur de o idee interesantă care începe să se contureze, dar, imediat, aceasta devine una din săgeţile Omului-Indicator din "Pădurea fără rost". Cum să fac să dispară scârba?

Îşi scoase căştile împreună cu cablul lor de conectare şi reglă sonorul calculatorului la maximum. Apoi căută pe Youtube valsul

din ”Coppelia”. Se ridică cu mari eforturi de la calculator şi începu să schiţeze paşi de vals, la început greoi, împiedicați, apoi din ce în ce mai eleganţi şi graţioşi. Clipi de câteva ori din ochii înroșiți și încețoșați și zâmbi. Lumina brutală a becurilor fluorescente se transformase în strălucirea diafană a candelabrelor de cristal, iar biroul - într-o sală de bal. Scânteierea colierelor de diamant, sclipirea fulgurantă a lornioanelor, murmurul glasurilor, foşnetul evantaielor şi al rochiilor de satin... Muzica vibra, iar el se învârtea din ce în ce mai repede, cu mişcări tot mai precise şi mai complexe. Făcea piruete şi se simțea atât de uşor - ca un strop de şampanie picurat în decolteul unei domnişoare roşcate frumoase, îmbrăcate într-o rochie albă, vaporoasă, cu crinolină. Dansa ca şi cum ar fi pentru ultima oară. La un moment dat, binele şi răul, frumosul şi monstruozitatea, plăcerea şi sila, ordinea şi haosul se contopiră. *Coincidentia oppositorum*. “Dincolo de bine şi de rău”, într-o sferă de amoralitate. Imponderabilitate. Apoi o explozie, Big Ben, orgasm mental...

La a şasea versiune de raport, Radu nu mai avu niciun blocaj, dar greaţa persista. Aşadar, contrar credinţelor şi aşteptărilor mele, pot lucra în silă. Nu spunea Malraux că singurul lucru insuportabil este că nimic nu este insuportabil? M-am convins acum că pot suporta scârba. Şi, în plus, mă chinuie senzaţia de părăsire absolută. Şefiţul s-a retras ca un *deus otiosus* în sferele sale înalte, inaccesibile. Iar eu îl chem, mai exact îl invoc, zadarnic.

Plutesc în derivă ca un satelit avariat, captiv în stratosfera unei planete moarte. Văd totul atât de clar acum. Cu o limpezime de cristal. De departe, dar până în cel mai mic detaliu. Un birou luminat de becuri fluorescente reci, impersonale şi brutale, la care stau cocoşaţi şi pietrificaţi în faţa calculatoarelor zeci de angajaţi… Mumificaţi, înfăşuraţi în giulgiul mailurilor, telefoanelor, datelor şi rapoartelor. Tastând mecanic, din inerție, la nesfârşit mesaje. Unul dintre ei sunt și eu. Mă văd de departe și totuși atât de limpede. Nu mai simt nimic, dar văd totul. O reţea iluzorie, dar din care nu poţi evada… Maya, “vrăjitoarea

cosmică", stăpâna iluziilor de aici, din lumea aceasta. Sau mai bine zis, Matrix. Iar dincolo de Matrix nu e nimic. Pur și simplu, neantul.

Noaptea, după ce trimise a şasea variantă de raport, Radu se prăbuși în pat îmbrăcat și încălțat, dormi doar trei ore şi se trezi zvârcolindu-se ca un epileptic și urlând: "Vlad, Vlad, *lama sabactani*!?" Șefițu', șefițu', de ce m-ai părăsit!? Cât de bine înţeleg acum ce a simțit Iisus pe cruce atunci când l-au abandonat toţi, inclusiv Tatăl lui! Asta da, e insuportabil să fii singur pe cruce. Sau și de data asta are dreptate Malraux?

Ce ciudat, încerc să clipesc, dar ochii mi-au rămas imobili, larg deschiși și nu mă mai ascultă. Încerc să mă zbat, dar corpul mi-a devenit rigid și nu mai răspunde niciunui semnal. Fixez în transă umbrele de pe pereți. Sunt la locul lor, dar nu mai alunecă. Au încremenit în forme supradimensionate, stranii: șefițu', "stăpâna", nevastă-mea și... uite-mă și pe mine - contorsionat și țeapăn de parcă aș fi rămas blocat în maşinăriile defecte, scăpate de sub control, din "Timpuri noi", filmul lui Chaplin.

Urlu, dar niciun sunet nu-mi iese pe buze.

"Strigătul" mut al lui Munch. Urletul galben al statuilor lui Mircea Cărtarescu. Suspinul lui Prometeu, înlănțuit pe Elbrus, cu un piron înfipt în piept, bătut de viscol, mușcat de erinii şi cu ficatul sfâșiat de vultur, privind pierdut, în fiecare noapte, luminile focurilor din vale... Focurile pe care el le-a aprins, dar care nu îl vor încălzi niciodată. Au trecut mii şi mii de ani și nimeni nu-și mai aduce aminte de el. Nici măcar Zeus care l-a pedepsit.

Țipătul lui Winston din "1984" că doi şi cu doi fac patru! Patru, nu cinci, cum vroia să-l facă să creadă O'Brien, torționarul său. Patru, patru, patru, patru, sunt de acord cu tine, Winston. Doi și cu doi fac patru. Vreau să strig asta, dar cuvintele îmi îngheață pe buze. Unde e ultimul om? Clopotele de la St. Clement's nu mai cântă "Portocale și lămâi"? "*Oranges and lemons say the bells of St.Clement's*". Foșnetul rochiei mamei tale, Winston, atingerile ei blânde ca ploaia de vară, zâmbetul ei - o lumină

dintr-o altă lume... O altă lume! Unde e lumea aceea veche din fotografiile gălbui, ferfenițite, lumea aceea răvășitor de tandră, cu poveștile ei romantice și muzica ei dulce-mângâietoare? A dispărut când agenții au spart presse-papierul de cristal cu coral și te-au arestat pe tine, Winston? Nu putem găsi măcar un ciob de cristal prin care s-o mai vedem o dată?

Sfâșierea aceea atroce din filmul ”Melancholia” al lui Lars von Trier, pe muzica lui Wagner, ”Tristan și Isolda”... Eforturile disperate de a rezista disoluției, mișcarea în gol, neantul care te absoarbe lent și implacabil, lumea care se prăbușește clipă de clipă... Mireasa încolăcită și strivită de copaci mișcători, monstruoși și cu trena sfâșiată de ramurile lor diforme, copilul care încearcă la nesfârșit să descojească un băț, calul care se zbate zadarnic să înainteze un singur pas... Rotocoalele de fum pe care le-am suflat chiar eu acum trei ore, când am fumat pe ascuns în cameră și care au rămas încremenite deasupra patului meu. Smocul din blana lui Kim care planează asupra mea gigantic, ca o planetă desprinsă de pe orbită, gata să mă strivească. Apa din cana mea - nemișcată, solidificată, limpede și dură precum cristalul, în care linguriţa se îndoaie, contorsionându-se inexplicabil. Cearceaful meu înghețat în toiul verii și perfect întins, ca un giulgiu. Efortul cumplit de a face cel mai mic gest. De a clipi. De a vorbi. De a respira. Tristețea insolubilă nu pentru că urmează o coliziune cu o planetă, ci pentru că sufletul tău e înfrânt și se descompune lent, dar ireversibil. De ce mi-ar păsa de sfârșitul lumii? Poate doar de sfârșitul lumii... mele.

La naiba cu toate, „*The show must go on*!”. Nu contează cum. Important e să-ți păstrezi zâmbetul de scenă. Rânjetul ăla fals, trist şi obscen. Ne continuăm reprezentaţia, orice ar fi. Thomas Buddenbrook şi-a pierdut pentru o clipă masca tocmai în faţa fiului său, Hanno, iar acesta i-a văzut figura descompusă. Vălul ridicat de pe portretul lui Dorian Gray! Șocul descoperirii, trauma imposibil de depășit. Hanno nu şi-a mai dorit să trăiască după ce a văzut chipul tatălui său fără mască. Nici muzica nu l-a mai putut consola. Ce mai poate exista atunci când muzica nu mai are nicio

putere, ”*when the music's over*”? „Lumina stelei ce-a murit/Încet pe cer se suie/Era pe când nu s-a zărit/Azi o vedem şi nu e.” Suntem stele care au murit, dar lumina lor încă ne trasează, de la distanță, zâmbetul de scenă. ”*Smiling faces*” stupide și ridicole. Nu, nu ne vom pierde masca, nici n-o aruncăm, rămânem pe scenă cu ea. Doar că masca ne arde faţa precum acidul sulfuric.

A doua zi fu control medical la birou şi Radu avu tensiune mare, 17 cu 11. Le spuse medicilor că era foarte obosit şi stresat, iar aceştia îi sugerară să-şi facă analize şi să se menajeze, mai ales că avea familie. Cu tensiunea nu era de glumit. Şi nu-i ridica nimeni statuie. Ce-şi dorea el? Nu, nu vroia să moară la birou, erou al muncii capitaliste, ca Ramona Câciu, programator la IPSOS, ca Raluca Stroescu, manager de audit la Ernst & Young, ca directorul de vânzări de la Realitatea, Alexandru Mirişţea, ca Mădălin Groza, director de magazin Orange ori ca Sorin Dănilescu, directorul diviziei online a trustului Intact.

A şasea versiune a fost, în final, aprobată căci clienta trebuia să susţină prezentarea rezultatelor. Dar emoţiile nu se încheiaseră. Directorul firmei care comandase studiul îşi aduse aminte subit că el nu validase chestionarul final şi că ar fi preferat altă variantă. Radu înlemni. Inima îl înţepa şi simţea o apăsare puternică în piept. Dar de ce se mai temea?! Greşeala era a lor, iar nu se sincronizaseră. El îşi făcuse datoria, primise aprobarea şefei “stăpânei”, avea toate mailurile salvate, era acoperit.

Atunci îşi aduse aminte din nou şeful de el. Vlad îl chemă la el în birou şi-l întrebă ce se întâmplase. Radu profită de ocazie să-i povestească, pe scurt, ce probleme întâmpinase încă de la începutul proiectului. Era hotărât să nu plece fără să-i spună, chiar dacă era epuizat, se concentra şi articula greu cuvintele şi-i era scârbă. Vlad ascultă povestea lui Radu, dând din cap și zâmbindu-i aproape prietenește. La sfârşit, îl încurajă:

- Nu-i nimic, Radu, o să te obişnuieşti!

Radu rămase siderat, incapabil să rostească vreun cuvânt. Ieşi din biroul lui Vlad şi mai zdruncinat decât înainte. Să te

obişnuieşti?! Să te obişnuieşti cu răul? Cu haosul, abuzurile şi absurdul!? I se pare normal?

Chemă un taxi, căci nu mai putea să conducă. Acasă, zăcu toată noaptea de vineri cu ochii larg deschişi, privind în gol. O stare cataleptică. Complet anesteziat. Pentru următoarele cinci minute, cinci zile, cinci ani sau cincizeci de ani... Plăcerea ţine câteva secunde, durerea câteva ore sau zile... În schimb, starea asta durează... poate la nesfârşit. Sunt un cavaler Jedi în comă, pe care Forța l-a părăsit. Cu sabia frântă.

Spre dimineață, adormi şi nu se dădu jos din pat până duminică, la trei după-amiaza. Pur şi simplu nu avea putere să se ridice din pat. Luca sări peste el în pat şi începu o bătaie cu perne. Dar Radu nu avea niciun chef.

- Dormi de două zile, zise Laura printre dinţi. M-ai lăsat singură cu casa şi copilul. Eşti un adevărat gentleman. Şi ce zic eu două zile, m-ai abandonat de vreo lună jumate!

- Iartă-mă, iubito! Eram foarte obosit, mă simţeam groaznic de rău. Proiectul ăsta m-a stors de puteri.

- Şi eu am serviciu, dar mă organizez altfel, ripostă Laura.

Radu se dădu jos din pat, clătinându-se. Se simţea foarte ameţit. Îl dureau toţi muşchii. Se anchilozase. Se târî până la bucătărie şi-şi făcu o cafea. Mâncă şi două felii de pâine prăjită cu unt, apoi îşi aprinse o ţigară:

- Iubito, am trecut printr-o experienţă traumatizantă, dar cred că m-am mai maturizat, zise el, zâmbind silit.

- Adică ai crescut de la doi ani la trei. Cam aşa ceva. Voi, bărbaţii, nu vă maturizaţi niciodată, spuse Laura, suflându-i fumul în nas.

- Haide, iubito, ai şi tu prejudecăţi. Ce tot generalizezi „voi, bărbaţii...”? Şi ai putea fi, dacă nu mai tandră, măcar un pic mai politicoasă.

- Poate ai dreptate. Nu spunea Steinhardt că politeţea este una din valorile de bază ale civilizaţiei moderne, mă rog, occidentale şi că ar trebui să se regăsească în toate raporturile umane? El se

referea în special la perioada de inchisoare când a inţeles cu adevărat importanţa politeţii, zise Laura, înroşindu-se uşor.

- Şi eu am simţit din plin acum ce înseamnă să fii tratat constant ca un jeg de „stăpânu’” sau „stăpâna”. Fără niciun fel de menajamente. Criza nu poate justifica absenţa politeţii în relaţiile interumane. Mi-a fost atât de dor de ea! Ah, am fost atât de şocat la început, încât nu eram capabil să reacţionez. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că „stăpâna” se putea purta aşa cu mine... Îmi spuneam că nu-i adevărat. Şi, din păcate, abuzurile au fost dublate de incoerenţă şi de haos, suspină Radu.

În ochii lui mari, verzi se aprinsese din nou o lumină. Laura îl privi aproape înduioşată.

- Ei, lasă, tot ce nu te omoară, te întăreşte, şopti ea încurajator.

- Dacă nu te omoară... Dar cel mai rău m-a afectat indiferenţa lu’ şefiţu’. Ah, mi-am dat seama acum că indiferenţa e mai chinuitoare decât ura. Indiferenţa îţi neagă complet existenţa. Pur şi simplu nu mai exişti. Ura, în schimb, poate chiar să presupună un anumit respect pentru adversar. Indiferenţa te demoralizează, te distruge ca picătura chinezească, în timp ce ura te motivează, te face mai puternic şi mai demn şi te stimulează să ripostezi. L-am preferat pe şeful care mă ura sau mă dispreţuia celui căruia îi eram indiferent.

- Prima oară am crezut că te referi la mine, da’, bine, dacă e vorba de şefu’ tău, se schimbă treaba, pot să empatizez, râse Laura.

Luca veni în bucătărie, i se aşeză pe genunchi lui Radu şi-l cuprinse cu mâinile după gât. Radu se gândi că Luca venise să ceară bani pentru al treişpelea titirez ”Bay Blade”, dar copilul îi spuse:

- Ce e, tati? Te simţi bine, tati?

- Da, Luca. Cu atât mai bine că ai venit să mă vezi.

Îl strânse şi el în braţe. Mânuţele lui calde şi delicate îl mângâiau ca o ploaie de vară.

- M-am simţit de atâtea ori abandonat în ultimele săptămâni... continuă Radu cu un tremur în glas. I-am scris lui Vlad mailuri

peste mailuri, l-am sunat, am bubuit la uşa lui şi nu m-a băgat niciodată în seamă. Dacă reuşeam să intru în biroul lui (eventual când era la budă), mă scotea imediat afară. Exact acum, când mă luptam cu proiectul ăsta epuizant şi aveam mai mare nevoie de ajutorul lui, m-a ignorat complet. Cred că am înţeles ce a simţit Iisus pe cruce când i se părea că însuşi Tatăl lui L-a părăsit. Am şi strigat într-o noapte: „Vlad, Vlad! Vlad, *lama sabactani*!?" Eram captiv într-un coşmar, vă rog să mă iertaţi dacă v-am deranjat. Proiectul ăsta m-a dat peste cap... Şi ştiţi ce mi-a zis Vlad când m-a chemat la el în birou pentru altă problemă legată de proiect? I-am povestit ce s-a întâmplat şi a zâmbit. A încercat să mă „încurajeze". Mi-a spus: „Nu-i nimic, Radu, o să te obişnuieşti". Am rămas fără replică. E normal? Să ne obişnuim cu răul? Cu haosul, abuzurile şi absurdul?! M-a bulversat şi m-a durut abordarea lui.

- Da, e destul de dezumanizant, dădu din cap aprobator Laura. Dar *tu* ce faci? Îi laşi pe "şefiţu'" sau pe "stăpâna" asta să gândească şi să acţioneze pentru tine?

- Uneori sunt atâtea bariere... Chiar datoria e una dintre ele.

- Datorie nu înseamnă să te... „obişnuieşti" cu orice, nici să te laşi călcat în picioare de „stăpâna" ta, chiar dacă e client.

- Ţi se pare că am acceptat prea multe umilinţe, nu? Prea mult căcat? Poate sunt doar o cărămidă în zid, „*just another brick in the wall*", ştii tu, că asculţi mereu Pink Floyd. Şi încă una pe care o râcâie constant „stăpâna", oftă Radu.

- Nu, Radu, nu eşti *doar* o cărămidă. Simplul fapt că-ţi pui astfel de întrebări îţi dă o şansă, îi spuse Laura, sincer mişcată.

- Crezi? Crezi că mai există o şansă pentru mine? Poate ar trebui să-mi dau demisia. Acum. Oricum, o să fie infernal. Un coleg a plecat şi el zilele astea, iar o altă colegă intră în concediu de maternitate. Fără noi o să le fie greu. Va rămâne Vlad aproape singur, fără oamenii de bază. Hm, ce-ar fi să mă duc la Vlad şi să-i spun: „O să vezi, şefu', ce înseamnă să fii singur pe cruce! O să te obişnuieşti!". Ar fi tare ca replică de adio!

- Foarte tare, Radu, dar ai copil şi rate. Şi mai e şi criză. Ai înnebunit? Nu poţi să pleci aşa, bătând din palme. Caută-ţi măcar altceva.

- Când, iubito? Nu mai am timp nici să duc gunoiul.

Radu se întunecă la faţă. Laura îl bătu pe spate uşor.

- Lasă, Radu, că se mai schimbă lucrurile, rosti Laura. Dar gândeşte-te bine înainte. Nu face bungee-jumping cu viaţa ta şi a noastră. Pentru început, poţi să-ţi schimbi un pic atitudinea. Să nu înghiți orice căcat... cum zicea cineva: pot să înghit tot felul de insecte, broaște râioase, dar nu și porci. Mai bine evităm porcii. Să-ți fixezi nişte limite. Nu ştiu... să nu răspunzi la orice oră din zi și din noapte, chiar și în weekend, hachițelor unei scorpii, să-ți iei o pauză, să te odihnești... Cum spunea madam Georgescu: „Poţi, să nu zici că nu poți, ştiu că poţi, trebuie să poţi!" Na că mă pricep și eu la teatru, am jucat în scenete la școală. Am văzut că ai făcut deja progrese.

- Şi totuşi, era o replică bună, nu-i aşa? „O să vezi, şefu', ce înseamnă să fii singur pe cruce! O să te obişnuieşti!", repetă Radu încântat.

- Da, tati, eşti foarte tare. Ai talent, îl sărută Luca mândru.

Figura lui Radu se lumină din nou. După mai bine de o lună, râse din nou, din toată inima şi-l strânse pe Luca în braţe. Nu îndrăznea însă s-o atingă pe Laura, de frică să nu fie respins brutal.

- Ar trebui să exersez şi la oglindă. Mă ajuţi, Luca? Tu vei fi regizorul.

IV. **Iubirea, un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind**

Laura ştia să se organizeze mai bine ca Radu sau, cel puţin, aşa îşi imagina. Nu îşi pierdea nopţile, nici weekendurile la serviciu. Se confrunta şi ea cu perioade mai încărcate, la sfârşit de lună, când avea închiderile de balanță contabilă şi trebuia să stea peste program, dar atunci îl lăsa pe Luca la mama o săptămână, iar copilul nu era afectat.

Îşi planifica fiecare activitate aproape la secundă. De la şapte dimineaţa la douăsprezece noaptea, totul era dinainte prestabilit şi aranjat în aşa fel încât să nu piardă timpul niciodată. La şapte şi un sfert îi dădea micul dejun lui Luca (cereale Nestle Duo cu lapte), verifica apoi apa şi mâncarea pisicii (hrană uscată Purina pentru pisici sterilizate), iar la opt fără douăzeci plecau la şcoală. La opt, Laura era deja pe drum spre serviciu, unde ajungea, în general, cu un sfert de oră mai dvreme, aşa că apuca să-şi facă o cafea şi să fumeze o ţigară. Apoi îşi închidea telefoanele mobile personale ca să n-o deranjeze nimeni căci, de la nouă la treisprezece, se concentra asupra muncii, aproape fără să respire. La treisprezece, lua prânzul, indiferent de problemele de la serviciu. Îşi impusese să respecte ora de masă. La optprezece fix (cu excepția sfârşitului de lună când avea închideri) părăsea biroul şi se îndrepta spre maică-sa, unde se ducea Luca după şcoală. Cel târziu la ora nouăsprezece îl lua pe Luca de la mama şi mergeau împreună acasă. Luau împreună cina pe la ora douăzeci. Până la ora douăzeci şi unu - douăzeci şi unu şi jumătate, Laura verifica temele, apoi îl trimitea pe Luca la baie şi la culcare. Dacă Radu nu era acasă (ceea ce se întâmpla frecvent), îi citea sau îi zicea ea poveşti lui Luca, stăteau de vorbă, se mai jucau un pic, spuneau rugăciunile şi apoi Luca adormea, sărutat şi mângâiat de ea. După aceea, la ora douăzeci şi două şi jumătate îi

punea din nou mâncare şi apă pisicii şi îi curăţa nisipul. Apoi mergea la bucătărie să facă mâncare sau un pic de curăţenie. Dacă Radu venea între timp, îi lăsa şi lui ceva de mâncare. Din când în când, trebuia să calce de urgenţă nişte lucruri pentru Luca, dar, de obicei, lăsa asta pe sâmbătă. La ora douăzeci şi trei şi patruzeci şi cinci de minute se ducea la baie, apoi la culcare. Era aşa de obosită, că adormea imediat, de multe ori, înainte de a apuca să-şi deschidă laptopul şi să-şi verifice mailurile personale sau să se uite la ştiri (căci nu le putea urmări pe Disney Channel, singurul canal TV deschis cât era treaz Luca). Dacă era o urgență la serviciu, o suna șeful sau îi trimitea un SMS, doar așa mai deschidea laptopul și mailurile. Întotdeauna, indiferent de cât de puţin timp ar fi avut la dispoziţie, își lua o carte cu ea. Avea o normă minimală de o pagină pe zi. În general, profita de drumul cu metroul (dacă găsea loc) pentru a citi.

Sfârșitul unei zile obișnuite. Ora 00:48: așa afișează ceasul electronic al televizorului Samsung cu ecran LCD. Ecranul deja s-a zgâriat. Poate e opera lui Kim. Cam târziu... ce se întâmplă cu programul meu imbatabil? Ar trebui să las cartea și să merg la culcare. Ghemuită ca un arici pe scaunul ăsta vechi, scârțâitor, mă încăpățânez să strâng în brațe cartea. Cu ultimele puteri. Nu vreau să-i dau drumul. Ce coperți fine, lucioase are! De la Humanitas, din mall. E și mallul bun la ceva. În copilăria mea, cărțile aveau coperțile aspre, dar în același timp fragile. Se îngăbeneau și se rupeau imediat. O bibliotecă de cărți ferfeniţite, pline de praf. Dacă le atingeai, se descompuneau. *Vanitas vanitatum et omnia vanitas*. Un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind. Ascultam freamătul lor halucinant, obscur, neîntrerupt. Acum aud doar scârțâitul scaunului. Doar zgomot, nu muzică. Prea obosită ca să mai merg la bucătărie să fumez. Nu mai pot să citesc niciun cuvânt, nu mai înțeleg nimic. O pagină se desprinde și cade pe parchet. O alunecare fatală și fantasmatică. Nu-mi pot desprinde privirea de la ea. Radu va călca pe ea cu picioarele goale, ude când iese de la baie, Luca o va transforma într-o găluşcă din supă,

Kim va juca fotbal cu ea și-o va duce invariabil în lădița ei cu nisip. Poate chiar eu o voi arunca la gunoi din greșeală.

Astăzi am reușit să citesc o pagină și 7 rânduri din cartea cea nouă - ”Să nu pronunți noapte”, de Amos Oz. Deprimant. Degradare continuă, pierderea vitalității, a energiei, a viselor. Proiecte înghețate. Descompunere lentă a cuplului. Agonie lungă și dureroasă. Ultima zvâcnire de viață înghițită de deșertul obscur, fără margini. Ineluctabil. Parcă suna foarte cunoscut. Și de ce citesc ceva deprimant în loc să caut să mă înveseleasc? Mai bine așa, e mai autentic și mai empatic. M-am săturat de indiferență și de minciuni.

Înainte eram mândră de mine pentru că reuşesc să-mi planific atât de bine lucrurile. Nu fac decât lucrurile care ar trebui făcute şi asta foarte riguros, fără abateri de la plan şi cu maximum de eficienţă. Nu sunt eu, după standardele generale, o femeie împlinită? Nu am eu tot ce şi-ar putea dori o femeie obişnuită, adică o casă, o maşină, un soţ, un copil şi un job? Staţi, ordinea nu e tocmai bună, ar trebui reformulat: un copil, un soţ, un job, o casă şi o maşină... De ce-am pus înainte lucrurile materiale? Eu am ales eu asta și trebuie să-mi asum răspunderea. Poate cândva am optat, într-adevăr, pentru viaţa asta, dar acum mai sunt deciziile de atunci valabile? Nu pot alege acum altceva?

Mereu ”trebuie”, niciodată ”vreau”! În liceu, eram una dintre cele mai nonconformiste tipe, chiar dacă învăţam foarte bine şi mergeam la olimpiade la română și la engleză. Nu mă duceam decât la orele la care vroiam să merg. Veneam la şcoală (şi chiar la examene, inclusiv la BAC) cu unghiile lungi, vopsite cu ojă neagră, cu fustă scurtă, mulată şi cu o bluziţă care abia îmi acoperea sânii, lăsând să se vadă buricul. Era chiar să nu fiu admisă la BAC din cauza ţinutei. Femeia de serviciu făcuse tot posibilul să mă împiedice să intru la examen, încercând să mă redirecţioneze spre bordel (care nu era foarte departe de şcoală şi poate mi-ar fi oferit perspective mai bune de viitor). Mergeam la petreceri, prin cluburi şi lipseam noaptea de acasă când aveam chef. Fugisem chiar de câteva ori de acasă. Fumam tot ce găseam,

de la ţigările More mentolate la chiştocuri de Carpaţi (în serile cu foc de tabără şi cântece de chitară, la munte, când se trecea de la ceai cu rom la rom cu ceai). Beam mai des vodcă şi ocazional bere în Lăptărie, mergând pe principiul arhicunoscut: „Nu te simţi bine dacă nu te simţi rău”. În ce priveşte băieţii, preferam să-i provoc şi să-i ţin la distanţă. Cel mult, aveam din când în când aventuri de-o noapte. A doua zi nu mai vroiam să văd pe nimeni. Preferam să nu mă implic. Aşa nu aveam să sufăr niciodată.

Ce vremuri frumoase! Citeam mult, scriam poezii, evadam în lumi fantasmatice, interzise. Mă plimbam la orice oră din zi şi din noapte, colindam, exploram, rătăceam... Mă rătăceam. Și atunci mă simțeam mai mult ca oricând eu însămi. Nu mă săturam niciodată să contemplu natura. La munte, mă întindeam pe pământul rece şi zgrunțuros, firele înalte și aspre de iarbă mi se încolăceau de picioare, pietricelele îmi intrau în carne, insectele mă devorau lent. Culcată în iarbă, priveam parcă la nesfârşit ceața care învăluia crestele munților, crenelate ca turnurile unei catedrale. Ceața aceea de un alb imaterial ca vălul unei mirese sau ca un giulgiu. Simțeam mereu nevoia irezistibilă de a plonja acolo, în valurile albe, imaculate...

La mare, în nopțile răcoroase de vară, rătăceam singură pe plajă. Priveam ore în șir valurile spărgându-se de țărm. Ascultam murmurul lor continuu, ca o incantație. Spuma lor ușoară, străvezie, luminoasă, în contrast cu întunericul greu, dens, aparent atotcuprinzător. Orbitele ochilor unui orb. Cel care vede dincolo de simțuri, profetul orb, Tiresias. Închideam ochii și spuma dispărea, înghițită de întuneric. Deschideam ochii și spuma reapărea pe crestele valurilor. Cât ai clipi. Atât de fragilă și totuși de neînfrânt. Mica Sirenă, puterea ascunsă a spumei. Sacrificiul. Moartea și reînvierea. Rotirea neîntreruptă. Cântecul stelelor, mesaje din alte lumi, niciodată înțelese și totuși mai aproape de mine decât zumzetul van de pe pământ. Calea de lumină a lunii țesută peste ape... Mă înspăimânta și mă atrăgea hipnotic de când eram mică. Frisonantă. Atunci nici nu îndrăzneam s-o privesc decât printre degete. O punte spre o altă lume? Sau o ispită? O

plasă de iluzii? Un refugiu imaginar? Și, din nou, nevoia disperată de a mă arunca în valuri și de a urma-o.

Acasă, pierdută în fumul de ţigară, stăteam ore la rând la măsuţa din lemn de trandafir, cu muşcate de pe balcon să privesc norii alunecând. Mă fascina în special momentul de dinainte de furtună: contrastul halucinant între norii aceia violet, întunecați, vibrând de electricitate și cerul de un galben imperial, solemn și distant. Culori complementare, *coincidentia oppositorum*. Le priveam în transă în timp ce unghiile mele întunecate ca norii sfâșiau febril pielea mea alb-gălbuie ca de ceară. Momentul acela unic, sfâșietor de frumos, dinainte de furtună, al echilibrului: când lupta încleștată a elementelor capătă forma unui dans simultan calculat și pasional, rece și fierbinte, aristocratic și plebeu, tangoul. Uniune mistică. Depășirea tensiunilor și a contradicțiilor.

Dar acum? Programul continuă să-mi dea „*not responding*”. Nu mai apuc să citesc (decât alea câteva pagini pe săptămână), să văd un film ori o piesă de teatru sau să ies în oraş. La plimbare merg doar cu Luca, o dată pe săptămână, iar copilul preferă „plimbările” la mall sau la hypermarket. Nu mai știu când am privit ultima oară cerul, cu câte luni sau cu câți ani în urmă. Parcă stau mereu cu ochii în pământ, mai bine zis în laptop. A, cred că ultima oară a fost de 1 Mai în Vamă, când mă uitam la baloanele de hârtie aprinse. Măcar o dată la cinci ani să privesc și eu cerul. Să-mi fac o normă minimală, așa cum am pentru citit: cel puțin o pagină pe zi. Degeaba. Nimeni nu face nimic pentru a-mi debloca programul sau pentru a-i da „*restart*”.

Niciodată nu mă simt atât de singură ca atunci când sunt împreună cu Radu și Luca, în familie. Este insuportabil să fii singur în mijlocul familiei tale. Sunt lângă ei, îi ating, fac dragoste și parcă mă aflu la zeci de mii de ani lumină distanță. Sigur, asta li se întâmplă celor mai mulți dintre oameni, dar eu, vorba lui Radu sau, mă rog, a lui Vlad, pot să mă obișnuiesc?

Trebuie să mă controlez non-stop, chiar și în somn. Desfă picioarele, Laura! Mai larg! De ce ești așa crispată? Acum spală-te, dar lasă-mă pe mine la baie mai întâi. Și nu uita să-mi iei

șoseta din cadă și chiloții din chiuvetă. Verifică și în WC, poate a căzut ceva. Dă-te mai la margine, nu trage cearceaful, stai pe perna ta, nu da din picioare, nu te mișca, respiră mai încet, nu așa zgomotos și sacadat! Laura, mă deranjezi! Respiră mai ușor. Nu mai scoate niciun sunet. Nici când facem sex. E oribil, ne aud toți vecinii. Ești o curvă. Mai bine nu ai mai respira deloc. Nu mai apăsa clanțele, nu mai pune ibricul de ceai pe foc, nu mai deschide robinetele, nu mai târși papucii, nu te mai fâțâi. Nu trage apa la WC noaptea și nu te mai spăla pe mâini, mai bine abține-te. Nu mai atinge nimic. Nu fâșâi, nu țăcăni, nu zornăi, nu bazâi, nu sforăi, nu pârâi. Dă-ți mobilul pe *silent* și nu pune alarma, te va trezi oricum Inna cu ”*Sun is up*”. Nu uita să pui căștile, chiar dacă nu asculți nimic, să nu se audă sunetele alea enervante de la deschiderea laptopului. Scoate-ți brățara aia zăngănitoare când te așezi la calculator. Ce tot bombăni? Taci și bagă-ți nasul înapoi în laptop.

Laura, nu căsca, nu uita de ruj, rimel, fard de obraz și anticearcăn, nu lăsa să-ți cadă capul pe masă sau pe laptop, nu ofta, nu sta bosumflată și mai ales nu plânge! Nu ai voie să fii obosită. Nu ai voie să fii tristă. Trebuie să te distrezi, la fel ca și noi. Trebuie să fii recunoscătoare pentru tot ce ți-a oferit viața.

Ești condamnată la fericire.

Ești un Zombie cu ”*smiling face*”.

Zâmbește, Laura, spectacolul continuă!

O păpușă voodoo trasă în țeapă noaptea la trei, de vrăjitoarele Melissa și Vanessa, Radu și Luca, împreună cu Oana și Pepe, Moni și Iri, Bahmu și Prigo și alte vedete. O horă sălbatică, un ritual exotic, dar și cu o anumită culoare locală. Nu jucau așa și ielele? Trebuie să dansezi și tu, Laura! Mișcă-te! Ridică brațele, dă din picioare, unduiește-ți șoldurile. Mișcă-ți curul. ”Binidităt”. Hitul verii. În convulsii, cu spume la gură, dar fără să-mi pierd ”*smiling face*”-ul...

Totul e fals. Trăiesc oare în ”Casa Păpușilor” a lui Ibsen, sunt Nora, femeia manipulată și captivă în familia ei ”fericită”? În ce secol și-n ce lume mă aflu? Am nevoie de o gură de aer proaspăt.

Ca George Bowling din romanul lui Orwell, ”O gură de aer”. Mai pot eu oare evada în copilărie ca George care visa, de pildă, să meargă la pescuit? Prea târziu. Și pentru mine și pentru George. Inevitabil. Oameni ”împliniți”. Gata să explodeze. Simt că mă sufoc. Mă sting ușor, în tăcere. Mă usuc lent și discret ca o panseluțele din ierbarul lui Luca. Nu, de acum încolo, nu o voi mai face fără zgomot. Voi țipa și mă voi zvârcoli. Oricum, indiferent cine trage sforile mele de ”păpușă” sau de ”Zombie”, nu sunt complet neajutorată. Aș putea să le tai oricând. Nora așa făcuse. Să-mi abandonez casa, soțul și copilul?! Da, foarte simplu, aș putea să-mi tai sforile sau să mă sufoc în continuare. Și, dacă aș avea remușcări după ce le-aș tăia, m-aș putea spânzura cu ele pe scenă. Ce ironie, cu propriile mele sfori.

Trasă pe sfori sau mișcată de la distanță cu telecomanda... Un Zombie cu ”*smiling face*”, vesel și prietenos. Ce fericită sunt! Uau, o nouă ”plimbare” la supermarket”! Mă bucur cu un entuziasm infantil. Precis vor fi promoții noi, irezistbile. O masă încărcată cu hălci de porc și de vițel. În sânge. Arată perfect. Îmi voi alege și eu câteva. Să vin mai aproape să le văd mai bine. Ce caraghios, una seamănă cu un chip - fardat puternic cu sânge peste albul ca de ceară, cu ochii sărițidin orbite, atârnând ridicol ca la monștrii de Halloween, alta reprezintă o coapsă cu ceva celulită și cheaguri de vase sparte, alta o burtă cu vergeturi de la sarcină, alta un picior cu unghii mâncate de micoză, dar lăcuite cu ojă sidefată, alta - un vagin neepilat, sârmos ca niște buruieni, alta un sân ușor lăsat, alta o mână cu un portofel tricotat, negru cu galben. Întind mâna să iau o bucată, dar numele produsului, scris cu litere mari, roșii mă face să tresar: ”Promoție! Laura Niculescu. 70% discount”. Are și un cod de bare. Dungi albe și negre, zeghe de pușcăriaș. Hălci din trupul meu. Radu strânge unul dintre sâni până îmi curge sânge din sfârcuri. Sânge, nu lapte. Apoi Radu îmi bagă mâna în vagin. Pizda la datorie! Ce pizdă uscată! Ce pizdă putredă! Și totuși se descheie la pantaloni. Între timp, Luca trage disperat portofelul din mâna dreaptă. Un nou titirez original Bay Blade sau o nouă consolă? Dar mâna mi

se încleștează pe portofel, nu o să-mi scape. Capul meu repetă în neștire, pe ritmuri de house: ”Am depus declarația de consum, am depus declarația de consum, am depus declarația de consum”... Doar ritm, nicio muzică. Hăcuită. Devorată, nu savurată. Nu, nu de data asta! Ochii mi se desprind complet, alunecând pe podeaua proaspăt spălată, iar capul însângerat începe să se topească. Lichefiere dureroasă. Descompunere totală sau reorganizare? Poate că doar se modifică structura moleculară. Atomii și moleculele se combină și se conectează în mod neașteptat. Geometrizare. Simetrie. O nouă ordine. Capul meu devine un uriaș cristal. O limbă fierbinte, de cristal lichid plonjează și-i înghite într-o fracțiune de secundă pe Luca și pe Radu. Capul gigantic al vrăjitorului din Oz. Bolul de cristal al vrăjitoarelor. Ia, ghicește, Laura, în el ce te așteaptă!

Atunci, să o luăm sistematic, că așa am procedat întotdeauna. Mai întâi, relația cu Luca, că e mai simplu. Ce-mi cere Luca? Foarte clar: bani pentru jocuri, jucării, gadget-uri și ”pupici” la culcare. Nevoi materiale și afective. Doar cere. Nu pare să ofere nimic în schimb. Nu pare niciodată receptiv la problemele mele personale sau profesionale atunci când încerc să le discut cu el și nu-și oferă niciodată spontan ajutorul. Eu trebuie să-l ”pună să facă” diverse lucruri legate de școală sau de casă și, de cele mai multe ori, Luca ”uită” ce are de făcut sau cere ceva în schimb. A început să recurgă și la șantaj emoțional foarte dur: ”Mami sau... vaco, dacă mă mai pui să-mi iau titirezul din castronul cu cereale, fug de acasă. Dacă nu-mi iei chipsuri Lays cu paprika, mă sinucid, proasto”.

Devenise tot mai fițos din cauza şcolii pe care o frecventa, unde erau mai mult copii de bani gata. Și trecea abia în clasa a patra. Încă din clasa întâia, colegii lui nici măcar nu apucau să deschidă ambalajul unei jucării că se şi plictisiseră deja şi vroiau o versiune upgradată. Și Luca le urma exemplul. Dacă ”toți copiii” făceau așa, trebuia să țină pasul cu ei, nu? Într-a doua, ajunsese la ei în clasă Mircea, un copil de la orfelinat care fusese dat în îngrijirea unei asistente maternale și avusese șansa unică,

nesperată de a studia la o școală de prestigiu. După doar câteva săptămâni, Mircea spunea că se săturase chiar şi de vacanţele în Caraibe sau Seychelles. Mai mult, când Luca îi dăduse jucării şi haine de la el (erau în bună stare, le verificasem personal), Mircea le luase pe toate şi le aruncase la gunoi pentru că mulţi colegi râseseră de el şi îi spuseseră că erau nişte „jafuri, mizerii, porcării". Bietul copil nici nu apucase să termine clasa a doua, fusese transferat de urgenţă la altă şcoală. Foarte blazaţi copiii ăştia, încă din primele clase... Un spleen general care le absorbea bucuria, încrederea, pofta de viață... Copiii ăia din Africa (din documentarul de pe National Geographic pe care l-am văzut mai demult) păşteau vaci, spălau vasele cu pişat de vacă (căci n-aveau apă) şi „mâncau" un pahar de lapte pe zi (eventual amestecat cu sânge de la animale pentru a creşte aportul nutritiv), dar păreau mult mai fericiţi: trăiau şi se jucau în aer liber, nestingheriți, aproape de natură, învăţând să respecte mai mult mediul şi oamenii.

Luca se plictisise şi de excursiile cu părinţii în afara ţării: vizitase aproape toate capitalele europene şi alte localităţi din Europa... Barcelona, Veneţia, Florenţa, Platamonas, Nisipurile de Aur, Zermatt, Alpbachtal plus Istanbul, Bodrum, Ierusalim, Bethleem, Tel Aviv, Haifa, Cairo, poate şi altele, nu mai ştiu. Se săturase atât de tare de excursiile cu părinţii că amenința să ne reclame pe amândoi la „Protecţia copilului" dacă aveam să-l mai târâm cine ştie pe unde. De ce să se mai deplaseze dacă se putea uita pe Google Maps? Acolo putea găsi orice. Şi eu, cât de mult îmi dorisem să călătoresc în copilărie şi cât de fericită eram dacă ajungeam, o dată pe an, o săptămână la munte, la Sinaia şi una la mare, la Mamaia! Prima excursie în străinătate, la Budapesta, fusese în clasa a unsprezecea: un premiu pentru rezultatele la olimpiadă.

La masă, la fel, Luca face mereu figuri: nu mănâncă decât pizza, supă cu găluşti, şniţel de pui şi cartofi prăjiţi. Ori mai bine chipsuri (Lays cu paprika). Cu cine naiba seamănă? Ta-su e disperat după pizza. Uneori poftesc şi eu la Pizza Europeană, la

Pizza Hut... dar mai mult ăsta e un pretext pentru ei amândoi ca să mă scoată ”la plimbare” la mall. A, şi pâine prăjită. Şi câteva legume: ardei şi morcovi care însă trebuie puşi separat, pentru a nu se atinge de restul mâncării şi a contamina gustul. E un adevărat „Nazzy” la masă: totul trebuie să fie pur, nimic să nu se amestece. Găluştile sunt mereu ori prea tari ori prea moi, ori prea mari ori prea mici, ori prea galbene ori prea albe, ori prea zgrunţuroase ori prea pufoase. Supa e şi ea spionată, uneori chiar refuzată pentru că Luca o suspectează constant de prezenţa cepei ori a ţelinei (deşi nu-i las în castron decât găluştile şi morcovii). Chiar şi când Luca se convinge că nu există nici urmă de ceapă, de multe ori găsesc mâncarea neatinsă sau storcită, după cum are el chef. Iar eu sufăr pentru că nu suport să arunc mâncare. De obicei, Luca lasă zeama de la supă neatinsă: poate că vrea, totuși, să nu ajungă până la desenele kitsch, oribile de pe castroanele luate de Radu de la mall. Nici eu n-am habar ce reprezintă. Seamănă oarecum cu spicele din vechea stemă comunistă, dar aduc și a mături, omizi, penisuri de cățel sau vârcolaci, totul pe un fond roșu-turbat de ”Vodafone”.

Luca se pricepe și la decorațiuni interioare: îi devansează fără probleme pe devastatorii profesioniști de la unele formații rock, ar putea să dea lecții. ”Cursuri de devastat camere. Trainer de excepție: Luca Niculescu. Tarife promoționale doar luna aceasta”. Senzații tari, gratis, de ce să mă mai plâng!? Când mă aventurez să intru în baie, găsesc mereu un fum negru, greu, ca de pucioasă ridicându-se din cadă, iar WC-ul e înfundat de monstrișori de Halloween și de extratereștrii Ben 10. Găluștile se transformă în titirezi și zboară implacabil spre canapeaua ”Purple” de la Ikea, în timp ce bombele puturoase aterizează în tigaia cu șnițele. Podeaua e alunecoasă de la uleiuri de baie amestecate cu untdelemn, oțet, supă și... apă de toaletă (la propriu), de-ți rupi gâtul. Mi-a decorat până și laptopul cu ”gelatina groazei” și bucăți de monstrișori: năsucuri, ochișori, mânuțe, piciorușe, cornițe și codițe grațioase. De atunci, tot ”*not responding*”. Amestecă frecvent crochetele din mâncarea pisicii cu cereale

Nestle și rahat de mâță, până devin inconfundabile și apoi ne servește cu astfel de compoziții originale, privindu-ne cu ochii lui mari, negri și inocenți. Ochii de copii din tablourile lui Tonitza.

Iar în patul lui... ce comoară! ”*My precious*”... cum spunea Golum despre ”Inelul Puterii” în ”Stăpânul inelelor”! Nu îndrăznesc s-o ating. Descopăr acolo de la tuburi de cerneală pe jumătate consumate și pixuri dezasamblate (mai puțin cele de farsă, cu șocuri electrice!) la chipsuri, cereale, bucăți de cornuri mucegăite și triunghiuri de lapte expirat, lucrări de control corectate cu roșu și semnate de mine, pagini smulse și mâzgălite din manuale, chei, titirezi, extratereștri Ben 10, tamagotchi morți și neresuscitați, DVD-uri de la jocuri video fără carcasă, cabluri de la încărcătoare, baterii, cămăși pătate, chiloți murdari de căcat, șosete disparate, rulate și la fel de aromate ca niște gogoși ”înfuriate” de la chioșcul din parc. Asta doar în pat, restul e un dezastru indescriptibil.

La maică-mea, Luca petrece ore în șir la televizor pe Disney Channel. Când, în sfârșit, închide televizorul, se mută la consola Wii sau la PSP pentru a se delecta cu ultimele jocuri Naruto. Singura carte pe care a citit-o a fost ”Jurnalul unui puști”. A ajuns pe la volumul 27, are toată colecția. Pe astea le devorează în câteva minute, în mașină, pe drum spre mall. Supradoze de umor facil și de stereotipuri... și la Disney Channel, și-n ”Jurnalul unui puști”. ”Ce nașpa e că n-am ultima versiune de iPhone sau ultimul model de consolă Xbox, reao! Poate că trebuie să-mi vând un rinichi pentru asta, în China, toți copiii fac așa, tâmpito. Ce nașpa sunteți voi, profii și părinții! Bine că există măcar Disney Channel! Poate ajung și io vedetă, o să fiu popular și-o să-mi iau iPhone 98 fără să-mi vând rinichiu’!”

Pe canalele astea ”pentru copii”, pe bune, chiar nu vezi altă meserie decât cea de ”vedetă”! Din show-biz, normal. Toată lumea se face vedetă. Şi acasă, imediat ce ajungem, Luca devine stăpânul absolut al telecomenzii. Dă pe Disney Channel şi se uită până la ora culcării. Trebuie să urmăresc şi eu, oricum, e mai bine aşa decât să vizioneze copilul emisiuni destinate adulţilor ori ştiri

catastrofice. Imediat ce îl trimit la spălat, ia PSP-ul şi, uneori, nu iese cu orele din baie. Se joacă pe PSP chiar şi pe WC sau în cadă. La culcare, tendinţa lui e să deschidă din nou PSP-ul şi să butoneze febril, fie şi sub plapumă. Dar îl supraveghez şi încerc măcar acum, la culcare, indiferent cât sunt de obosită, să schimb câteva cuvinte cu el, altceva decât despre serialele Disney sau jocurile Naruto de pe PSP.

Și acum, Radu... Mai bine nu. Ba da. Dacă, din ce în ce mai mult, comunicarea cu Luca e dificilă şi bruiată de alţi factori, cea cu Radu e aproape absentă. Cu Radu nu mai poți să vorbești nimic. Evită să discute orice problemă, de la vasele nespălate și șosetele aruncate pe te miri unde la relația noastră. Dacă nu abordezi o problemă, nu înseamnă că se rezolvă de la sine. Dar poate că așa-s bărbații. Iar când, în sfârșit, atacă o problemă, mă critică mereu pe mine, orice aș aș face. Mișțouri tot timpul. Tonul ăla condescendent. Zâmbetul ăla irefutabil. Nu mai aștept să mă înțeleagă sau să-mi fie alături, dar măcar să mă lase în pace. Chiar dacă proiectele mele sunt pură ”Fata Morgana” în deșert, vreau să mă lase să greșesc, e dreptul meu să greșesc!

Dar chiar și mișțourile astea sunt destul de rare în ultima vreme. De obicei, Radu vorbește despre cumpărături, chitanţe, facturi, rate, întreţinere, fondul şcolii, declaraţii de consum, iar eu sunt, oricum, suprasaturată de calcule. Îmi vine să-l iau la palme. Aș fi vrut să comunice despre orice altceva, să vedem împreună un film sau o piesă de teatru sau să ieșim în oraș. Dar Radu, de mult, nu mai face astfel de lucruri. În cel mai fericit caz, mă duc la teatru sau la film cu vreo prietenă, din an în Paşti, iar atunci Radu îmi reproşează că-mi pierd timpul şi-mi dă zeci de telefoane care mă exasperează. Eventual, face și o mică scenă de gelozie. Condimentează relația, nu? Demonstrează că nu și-a pierdut interesul, așa se spune. Poate m-am combinat cu vânzătorul de bilete, cu nașu’ de autobuz, cu portarul sau cu cerșetorul din stație. De ce să ratez ocazia? Nu sunt eu cea mai mare fană a sexului ocazional? Ce scârbos, ce nevoie să am de alt bărbat? Pentru mine și unul e prea mult.

A, da, Radu şi-a deschis inima să vorbească despre experienţele lui ”traumatizante, dar maturizante” de la serviciu şi aproape că mă înduioşase. A fost o slăbiciune din partea mea să-i răspund cu empatie şi afecţiune. Ce proastă sunt, are dreptate Luca! Din păcate, confesiunile astea sunt doar o excepţie, nu regula. Și, să fim serioși, ce anume l-a făcut pe Radu să comunice? Vreo problemă de-a mea, vreo nevoie de-a mea, vreo dorință de-a mea? Nici vorbă de așa ceva, numai alienarea LUI, durerea LUI, disperarea LUI.

În ultima lună, Radu nici nu mai călcase pe-acasă. Venise cel mult să doarmă. Vorba vine, să doarmă. Mai mult bântuia prin casă ca o stafie sau avea coşmaruri care mă răvăşeau şi pe mine. M-a lăsat să mă descurc singură cu toate. Nu mai arunca nici măcar gunoiul. Iar eu nu mai puteam să facă faţă. Nici acum. Nu mai pot. Tot timpul mi-e rău și simt că mă prăbușesc. Iar lui Radu puțin îi pasă.

Bine, Radu a avut un proiect dificil şi epuizant. Nu e tot timpul așa. În alte perioade, când nu e foarte obosit sau stresat, insistă să facem sex. Indiferent cum mă simt eu. Ți-e rău, Laura, ești obosită, ai vreo problemă? Nu-i nimic, știu cea mai bună terapie: să facem sex! Acum! Asta înseamnă comunicarea și grija pentru el, sex. De altfel, îmi spune ”te iubesc” doar atunci când facem sex. Aşa sunt bărbaţii. Asta constituie pentru ei o relaţie. Iar eu nu mai am chef de sex şi nu mai vreau să mă supun acestor practici conjugale. Mi se face silă când Radu se apropie de mine şi-mi pune mâna pe fund sau pe sâni, când încearcă să mă dezbrace sau când umblă el însuşi, ostentativ, în pielea goală în faţa mea, chipurile pentru a-mi trezi interesul. Sunt oare obligată? Dacă nu, de ce mă provoacă şi mă hărţuieşte mereu?

Și culmea, eu mă simt, la rândul meu, vinovată faţă de el. Îl neglijez constant prin faptul că-i refuz sexul conjugal obişnuit. Asta e teribil de frustrant pentru el, ca bărbat. E o încălcare a drepturilor sale de soț. Nu înţelege şi suferă în tăcere. Și dorința aia disperată, necontrolabilă... Parcă îi vine să se urce pe pereți.

Cum se poate să-l respingi sexual pe Radu? Toate colegele şi prietenele mele îl percep pe Radu ca pe „bărbatul ideal", „Mr. Perfect", "Făt-Frumos". Arată, ce-i drept, încă foarte bine: înalt, zvelt, uşor încărunţit, dar cu ochii săi verzi la fel de luminoşi şi de cuceritori ca altădată. Şi atât de şarmant şi de politicos... Un adevărat gentleman. Nicio altă femeie nu poate rezista privirii lui, toate sunt topite. Cu excepţia mea. Ea sunt altfel. Şi am alte aşteptări.

Şi dacă Radu trece în public drept un bărbat irezistibil, de ce nu încearcă altele să-l ia ele acasă, să vadă cum e să trăieşti cu el? Fetelor, vi-l împrumut! Vi-l dau gratis. "100% discount". Nu e vorba de interesul lui pentru sex, căci aşa sunt toţi bărbaţii. Dar să vadă cum e să te ocupi singură de toate, cum e să întârzie seară de seară (fără să dea măcar un telefon) în timp ce el te sună de mii de ori dacă te duci cinci minute până afară, la minimarket, cum e să-l vezi vorbind vinerea la douăşpe noaptea cu nu ştiu ce scorpie de clientă, în timp ce pe tine te ignoră complet, cum e să se închidă tot weekendul în birou ca să lucreze sau în dormitor ca să recupereze nopţile nedormite, cum e să aibă coşmaruri pe care să ţi le transfere şi ţie şi copilului, cum e să cureţi baia şi WC-ul după ce el a borât. E, WC-ul încă îl mai pot spăla, nu şi petele de vin sau de bere, vărsate strategic pe canapeaua "Purple" de la Ikea. Canapeaua mea preferată... Canapeaua MEA... E mai rău decât dacă m-ar fi băgat pe mine în apă clocotită sau în ulei încins.

Acasă, Radu e mai neglijent decât Luca cu obiectele (fie ele de valoare sau nu). Nu se şterge pe picioare la intrare şi merge desculţ prin casă, pe gresie. Inundă întotdeauna baia când intră la duş. Nu-şi curăţă periuţa de urmele de pastă de dinţi şi de resturi alimentare, aşa că aceasta arată ca un pudel abandonat, cu blana ţepoasă şi încâlcită. Sparge căni şi pahare (întotdeauna din greşeală). Mănâncă precum un animal, înfulecând pe nemestecate şi ştergându-se cu podul palmei (uneori direct cu degetele din castron). Îşi aruncă şosetele şi chiloţii peste tot - odată am găsit un ciorap împuţit într-unul dintre puţinele pahare de sticlă care

rezistaseră în bucătărie, arăta mândru precum o umbreluţă colorată înfiptă într-un pahar de cocktail. Nu-şi şterge hainele cu roller-ul de scame, aşa că lasă mai mult păr ca pisica şi în locuri unde Kim, săraca, nu ar fi ajuns niciodată (în frigider, pe aragaz, în sertarul cu chitanţe şi facturi etc.). Ba chiar, cu toate că nu prea l-am mai lăsat la mine în cameră, a reuşit să verse bere şi vin pe canapeaua mea „Purple" de la Ikea. Asta nu o să i-o iert niciodată. Ce să mai zic atunci de Luca? Aşa-s bărbaţii, bestii. Dr. Jykell şi Mr. Hyde. Dacă nu în public, cel puţin acasă, iese din ei Mr. Hyde. Şi unde mai e Dr. Jykell? Sigur, şi o femeie poate elibera din când în când fiara din ea, dar ştie să fie şi doamnă. Chiar şi acasă.

Mai mult, Radu pare să mă monitorizeze non-stop şi asta mă scoate din minţi. Nu e de ajuns „sistemul"? Am nevoie şi acasă de un „Big Brother"? Îmi umblă în calculator, îmi verifică fişierele, se uită dacă sunt CGS sau nu. Urmează să-mi acceseze şi mailul personal, să-mi urmărească achiziţiile online sau să-mi şteargă vreunul dintre fişierele de muzică şi de film neoriginale. Poate a şi făcut-o. Calculatorul e strict personal, reprezintă ultima rezervă de identitate şi de intimitate pe care trebuie s-o protejez cu orice preţ. Nu suport să-l văd apropiindu-se de laptop. Parcă ar fi viola un spaţiu sacru. De fapt, chiar aşa e: lapatopul este *alter-ego*-ul meu, iar ce face el nimic altceva decât un viol.

Şi, la urma urmei, nu doar Radu arată foarte bine. Şi eu sunt... adică par foarte în formă. Mi-am păstrat silueta din adolescenţă şi par cu cel puţin 10 ani mai tânără. Uneori, lumea spune că sunt sora lui Luca, nu mama lui. Am câteva fire de păr albe, dar vopseaua le poate acoperi fără grijă. Şi părul meu e la fel de fin şi de strălucitor ca pe vremuri, în tinereţe. Dar de ce spun „ca pe vremuri, în tinereţe"? E o prostie. Sunt încă tânără şi trebuie să rămân tânără. Iar viaţa asta îmi suge tinereţea şi forţele ca o gaură neagră, ca proiectul lui Radu la care am luat parte şi eu, din nefericire. Eu nu vreau să accept aşa ceva. Să mă las înghiţită de o gaură neagră, de un proiect absurd!

Aș putea oricând să găsesc pe altcinea, dar nu la asta mă gândesc acum. Nu am visat niciodată, ca alte fete, să mă mărit. Să-mi fâlfâi la biserică stupida şi incomoda rochie albă, cu trenă, de care se împiedică, inevitabil, toate miresele. Să schimb inele de aur pentru o eternitate de câteva luni sau câţiva ani. Dimpotrivă, văzând şi citind, m-am ferit de măritiș, de fapt, de orice relaţii stabile. Ştiam ce înseamnă o relaţie de cuplu. Cât de dificilă, distorsionată şi perversă este comunicarea într-un cuplu şi cât de dezumanizantă şi convenţională poate fi o relaţie! Variaţii după gust de la intimitatea „torţionarului" şi a „victimei"... ori a „stăpânului" şi „sclavului" la doi străini, fiecare cu lumea lui şi care nu se recunosc nici măcar în dormitor, în pat!

Dar Radu, prin perseverența lui, m-a convins să fac pasul decisiv. A reușit să mă impresioneze prin eforturile pe care le făcea ca să fie persuasiv. Mi-a acoperit patul cu irișsi și lăcrămioare de ziua mea. Mi-a luat abonament la festival, la "Enescu" și la cinematecă. M-a dus în deltă, la Sf. Gheorghe, la festivalul de film "Anonimul". Mi-a cumpărat lampadarul chinezesc cu fulgi de aur de la Ikea... cu tot cu noptiera asortată, fără să clipească. Gătea și spăla vasele singur. Curăța WC-ul și nu uita capacul ridicat. Mă ducea în brațe pe scări până la etajul 8. Dormise în mașină sau chiar la ușă în nopțile în care ea mă străduiam să-l dau afară. Se împiedicaseră vecinii de el, iar el nu comentase nimic, el care e atât de sensibil la ce zice lumea. „Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane". Aplicată strict pentru mine. Pentru că atunci părea să n-aibă alt scop în viaţă în afara mea.

Sam și Jill. "Sam" din "Brazil" care se sacrifică pentru a o salva pe Jill după ce ea protestase împotriva sistemului, făcând o reclamație în cazul unei arestări greșite. Sigur, Sam n-are nicio șansă, dar măcar încearcă. Și visează mereu la Jill. De fapt, astea sunt și armele lui, resursele lui de rezistență și de evadare din cotidianul macabru: imaginația și dragostea. Aude chemarea lui Jill, fără ca ea să-și mişte buzele. Din iubire pentru prințesa lui rebelă, devine și el prinț. Și se poartă ca un prinț. Luptă

dezinteresat şi sublim ca un prinţ. Moare ca un prinţ. Radu, m-ai convins că eşti Sam.

Nu te mai iubesc? Dar te-am iubit vreodată? Poate că doar m-am „obişnuit" cu tine şi asta nu-mi place. „Nu-i nimic, Laura, o să te obişnuieşti tu cu mine!", mi-ai zis tu, "şefiţu'" Radu, zâmbind. Nu te pot asimila pe tine cu „răul... haosul, abuzurile şi absurdul", cum spui tu, decât în măsura în care fiecare relaţie de cuplu are această componentă. M-am obişnuit prea mult cu tine? Adică prea mult ca să mă pot desprinde? Sau e timpul să sparg tiparele obişnuinţei şi să evadez?

Radu, crede-mă că am încercat! Nebunește, la nesfârşit, în ciuda evidenţelor... Am încercat din răsputeri să fim împreună. Vise, iluzii, speranţe, proiecte... Lupta lui Don Quijote cu morile de vânt. Pentru Dulcineea lui cea Căruntă şi Absurdă. Ridicol, absurd, dar sublim. "Tehnica sacrificiilor şi a eforturilor supraumane". Poate că e timpul să acceptăm un eşec.

Pentru prima dată în viaţă. Şi tu, şi eu. Dacă ţi-e mai uşor, consideră că sunt eu de vină. Ştiu că tu nu o să recunoşti, nici măcar faţă de tine însuţi, că ai şi tu o parte din vină. Culpabilizează-mă, urăşte-mă! Te înţeleg. Îmi voi asuma integral răspunderea. "*Natural Born Killer*", "Născut asasin", mai ştii filmul lui Oliver Stone? Eu sunt "născută vinovată". *Natural born guilty*.

Dar romanul lui Oz... cum se chema... romanul pe care l-am citit la metrou şi la toaletă anul trecut? Iubirea aia imposibilă, devoratoare şi eternă între Alex şi Ilana. A, "Cutia neagră". Cutia Pandorei. Eu sunt Alex cel Depresiv, tu eşti Ilana cea Sufocantă şi Paranoică, iar Luca - Boaz cel Intelectual. Sunt cel mai depresiv Alex din lume. E poate timpul ca Alex să plece. S-a săturat, a obosit. Chiar şi Alex din povestea lui Oz a divorţat. Măcar de-aş muri ca Alex: cu Ilana şi Boaz alături, fericit sau măcar împăcat. Ilana îngrijindu-mă în ultimele clipe, iar Boaz citind la căpătâiul meu... Aş da orice să vii la patul meu de moarte, să mă hrăneşti cu linguriţa, răbdător, deşi eu mai mult mă înec şi scuip, să mă ştergi la gură, să-mi dai ceai de muşeţel cu paiul şi să-mi schimbi

plosca. Să mă ții de mână. Boaz să citească la căpătâiul meu. Și ultimul sunet pe care să-l aud să fie foșnetul unei pagini pe care o întoarce Boaz. Fie și din ”Jurnalul unui puști”.

Poveștile astea... Prea mult am crezut în povești. Don Quijote și Dulcineea. Orice Don Quijote trebuie să aibă o Dulcineea, nu? Fie ea și Căruntă și Absurdă. Dar acum e târziu. Sunt un Don Quijote Castrat și fără Vise, fără coșmaruri măcar. O Jill Criogenată, incapabilă de vreo reacție, care îl cheamă în zadar pe Sam, pe un Sam Abulic. Un Alex Depresiv care și-a ratat cariera și care o să moară singur și uitat de lume, fără Ilana lui cea Sufocantă și Paranoică și fără Boaz cel Intelectual. Nu o să inhalez aburul ceaiului de mușețel pe care mi-l aduci tu, nu o să aud foșnetul paginii cărții lui Boaz... E prea târziu. Am crezut în povești pentru că nu puteam trăi altfel. O gură de aer. ”Imaginarul doctorului Parnassus”. Poveștile dau viață, te țin în viață. Fără ele pământul nu se învârtește.

Oricum, nu-ți pare rău că plec, ci că TE las. De fapt, nu-ți pasă de mine. Sunt doar o extensie a egoului tău. O obsesie, o dependență morbidă, perversă. La care nu vrei să renunți. Din obișnuință, din orgoliu, din imposibilitatea de a accepta un eșec. Totul se învârte în jurul egoului tău hipertrofiat. Poate că așa sunt bărbații, dar eu aș fi vrut ca TU să fii ALTFEL.

Ți-am spus de nenumărate ori că divorţăm, de fiecare dată când ne certam pentru vreun lucru mărunt sau mai important, dar tu nu m-ai băgat niciodată în seamă. Râdeai de făceai pe tine. Mă luai la mișto. Nu țineai cont niciodată de voința mea. Te făceai că nu mă auzi, chiar dacă zbieram de se cutremurau pereții și băteau în ţeavă vecinii. În sfârşit, e momentul să mă iei în serios.

„Nu-i nimic, Radu, o să te obișnuiești fără mine!” Nu, nu pot spune asta, cuvintele sunt prea sadice şi se corelează nefericit cu o experienţă foarte recentă. Sau să formulez astfel: „O să spulberăm obişnuinţele astea şi vom începe o nouă viaţă”. Sună și asta ca un clișeu... mai bine nu-ți mai spun nimic și-ți voi fredona un refren din ”*The Doors*”, că și-așa îți place ție. ”*The End*”, pică la fix:

”*This is the end*
My only friend, the end
It hurts to set you free
But you'll never follow me
The end of laughter and soft lies
The end of nights we tried to die
This is the end”.

Să nu crezi că nu-mi pare rău... O să-mi amintesc obsesiv, sfâșiată de o durere dulce-răvășitoare, proiectele noastre înghețate, iluziile noastre pierdute, visele noastre năruite, speranțele noastre risipite. Toate înghițite de deșertul fără margini. Fata Morgana, Atlantida scufundată, Shangri-La troienită de viscol. Un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind. Foșnetul unei pagini din cartea pe care Boaz-Luca n-o s-o citească niciodată. O să mă gândesc la fiecare în parte. O să le iubesc încă și mai mult, pe măsură ce timpul va trece. Nostalgia. Am vrut să fie și nu a fost. Știam asta și, totuși, am continuat. Din masochism? Poate, dar nu numai. Dorința imposibilă de a fi salvați. Împreună. Singuri pe cruce, prizonieri în durerea noastră personală, solipsistă, ca într-un glob de cristal impenetrabil, așteptând absurd învierea și regăsirea.

V. **Bestie, crezi că Frumoasa ta va săpa un tunel cu unghiile până la tine?**

Vineri seara, Radu venise acasă mai devreme ca niciodată, pe la opt. Laura plecase la cumpărături şi, când se întorsese, găsise cina gata pregătită. Radu îi adusese personal farfuria plină cu cartofi prăjiţi şi şniţele la masă. Luca era şi el la masă, înfruptându-se din şniţele şi cartofi prăjiţi. Radu o întâmpină foarte vesel, cum nu-l mai văzuse de multă vreme:

- Bună, iubito! Ia loc, te rog, totul e pregătit. Ia ascultă: „O să vezi, şefu', ce înseamnă să fii singur pe cruce! O să te obişnuieşti!", declamă el, gesticulând teatral. E, ce zici? Sună bine? Am repetat la oglindă. Luca m-a ajutat.

Laura îl privi pe sub sprâncene, zâmbind neîncrezătoare.

- A, şi Luca a luat FB la engleză. Şi mi-a spus un banc tare cu Bulă. Vrei să-l auzi?

- Terminaţi cu prostiile, rosti Laura printre dinţi.

- Şi a desenat nişte caricaturi porno foarte reuşite. Are talent! A, da' asta nu ştiu dacă pot să-ţi arăt. Nu cred că e pentru tine, Luca a zis că e „interzis minorilor şi scorpiilor frigide".

- Am zis să terminaţi cu prostiile, misoginilor! se răsti Laura, încruntându-se. Şi, dacă e interzis minorilor, cu siguranţă, ţi-e interzis şi ţie. Nu ai mai mult de trei ani şi asta după ce te-ai mai maturizat un pic în timpul proiectului ăluia al tău traumatizant.

- Mai bine nu mai spune nimic de el! Nu mi-am revenit încă... Am glumit, iubito, ştiu că tu ai simţul umorului. Nu, acum pe bune, să ştii că fiul nostru e talentat la desen, chit că eu, la vârsta lui, desenam ursuleţi şi floricele, nu ţâţe, cururi, pizde şi pule.

- Radu!

- Da, mami, am făcut nişte desene super-tari, îţi arăt după-masă... Şi tati a zis că ne ducem mâine la...

- *Surprise*! La munte! sări Radu. Weekendul ăsta promit că nici nu dorm, nici nu lucrez. Mergem la munte. Ce zici, iubito?

Laura tresări şi îi aruncă o privire rătăcită.

- Radu, spune-mi, ai luat apă plată? zise ea cu o voce uşor ezitantă.

- Da, iubito, am luat apă plată, pâine integrală, lămâi, măsline verzi, brânză Feta, caşcaval şi unt bio, lapte UHT, tot ce-ai zis tu, o asigură el zâmbind şi privind-o tandru cu ochii lui mari, verzi, languroşi.

- Bere ai luat?

- Îţi aduc acum. Ah, scuză-mă, am pus farfuriile pe masă, dar am uitat berea şi paharele.

Radu alergă la bucătărie şi se întoarse imediat cu o sticlă mare de bere Ciuc la doi litri şi cu două pahare proaspăt spălate. Îi turnă Laurei, apoi lui şi lăsă sticla de bere pe masă, fără capac.

- Radu, ai uitat să pui capacul, îl atenţionă Laura.

Radu puse la loc capacul şi-l strânse cât putu de bine.

- Acum n-o să mai pot să deschid singură sticla, ai strâns prea tare, mormăi Laura.

- Nu-i nimic iubito, sunt aici, la dispoziţia ta, zâmbi Radu.

- Hm, parcă bărbaţii sunt buni numai să deschidă sticlele de doi şi de cinci litri! spuse Laura. Şi, eventual, să care bagajele de câteva ori pe an! Dar hai să lăsăm asta. Radu, ascultă-mă, trebuie să-ţi zic ceva. Mai bine bea ceva înainte.

- Da, iubito, şopti el.

Radu se uită în ochii ei, fără să se atingă măcar de pahar. Părea fericit. Ochii mari, verzi îi străluceau. Laura îşi întoarse privirea de la el, oftă, apoi lăsă ochii în jos. Îşi adună forţele şi zise cât putu de ferm:

- Divorţăm. Asta vroiam să-ţi spun.

Radu pufni în râs.

- Da, divorţăm, spuse Laura din nou, de data asta privindu-l în ochi cu aparentă detaşare.

- Ai mai spus că divorţăm de milioane de ori, zise Radu, zgâlţâindu-se de râs pe scaun.

- De data asta e serios. Am vorbit şi cu avocata. Îmi iau în seara asta bagajul şi plec la mama.

- Nu te cred, nu o să faci asta niciodată, spuse el, râzând cu lacrimi.

- Ba da. O voi face chiar acum.

Laura se ridică de la masă palidă, dar hotărâtă şi se duse în dormitorul ei pentru a-şi strânge lucrurile. Înainte de orice excursie, împăturea frumos toate lucrurile şi le aşeza pe categorii, în pungi separate (pe care le verificase anterior să fie în bună stare). Contrar obiceiului, acum le îndesă la întâmplare în rucsac şi într-un geamantan, aproape fără să se uite la ele. Radu o privea uluit, fără să poată articula vreun cuvânt. Bărbia îi tremura. În colţul ochiului stâng sclipea o lacrimă, dar poate că era de la criza de râs de mai înainte. În cele din urmă, zise cu glas întretăiat:

- Laura, te iubesc! Şi Luca te iubeşte! Te iubim amândoi! Ce vrei să faci?

- Plec, asta fac. E dreptul meu să plec, spuse Laura pe un ton tăios.

Radu închise ochii. Picioarele i se tăiaseră. Părea gata să se prăbuşească. Se aşeză încet, tremurând ca scuturat de friguri, pe canapeaua Laurei.

- Te iubesc, Laura! Eşti sufletul meu. Te iubesc la fel de mult ca-n prima zi, zise el cu vocea gâtuită.

- Eşti penibil. În prima zi nici nu ne cunoşteam. Ce pizda mă-sii, Radu, eşti sociolog.... Lasă clişeele astea de căcat!

- Eu nu pot să trăiesc fără tine! Te iubesc! Dacă mă părăseşti, o să mor, şopti el.

- Nu te mai victimiza, e ridicol! Şi, te rog, evită să mă culpabilizezi, nu e corect, zise Laura cu o siguranţă pe care nu şi-o recunoştea.

- Dar e corect ce faci tu?! ripostă Radu, înecându-se. Eu te iubesc!

De data asta nu o să mă oprească nimeni. Respiră, Laura. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Trebuie să respir. Trebuie să trăiesc.

Îşi puse rucsacul în spate, aparent fără să le acorde atenţie lui Luca şi lui Radu. Mai luă un geamantan mic într-o mână şi o sacoşă în cealaltă. La urma urmei, se putea descurca şi singură, nu avea nevoie de bărbaţi să-i care bagajele. Se îndreptă spre ieşire, dar Luca se postă în faţa uşii.

- Ce e, mami, nu-l mai iubeşti pe tati?! strigă el, aţintind-o cu ochii lui mari şi mustrători.

Laura îl privi o clipă derutată, apoi chipul ei deveni tot mai stacojiu, ajungând precum canapeaua ei „Purple" de la Ikea pe care Radu vărsase bere şi vin. Buza de jos îi tremura. Tâmplele îi zvâcneau, iar ochii păreau gata să-i sară din orbite. Aruncă pe jos geamantanul şi sacoşa. Îi dădu o palmă zdravănă lui Luca peste faţă şi-l împinse cât putu de tare, azvârlindu-l la podea. Îşi luă apoi geamantanul şi sacoşa şi ieşi pe uşă val-vârtej, fără să rostească vreun cuvânt, fără să se uite în urmă. Luca se ridică imediat şi se duse la calculator să se consoleze prin căutarea unui nou joc Naruto, dar Radu rămase întins pe canapea, răvăşit, strângând spasmodic perna Laurei în braţe.

***

„Radu,

Am vrut să divorţez pentru că tânjeam după o schimbare radicală şi pentru că mă simţeam vinovată că te neglijam şi ştiam că situaţia nu o să se schimbe. Nu mai făcusem sex, hai să zicem… dragoste, de luni bune şi cred că erai foarte frustrat. Ai avut şi tu o perioadă grea la serviciu şi poate că eu nu te-am înţeles suficient şi nu te-am protejat îndeajuns.

Dar, după ce am luat decizia asta, sperând că mă voi şi te voi elibera, am început să mă simt şi mai vinovată că te părăsesc. De câteva săptămâni, am coborât în fundul infernului. Sufletul meu ardea în flăcările infernului. Culpabilitatea, ştii tu, am mai vorbit de ea. Doar că era în raport cu tine. Degeaba m-am dat cu capul de pereţi, mi-am smuls părul, m-am ars cu ţigara (şi eram pe punctul să-mi tai venele), nu am putut să convertesc suferinţa

psihică într-una fizică decât într-o măsură insignifiantă. Ştiam că tu nu o să mă ierţi dacă te las. "*Cine iubeşte şi lasă*!..." Şi că nu o să poţi trăi fără mine. Ah, mi-am zis, ce te victimizezi! Ce egoist, ce gelos, ce posesiv, ce obsedat eşti! Ce dependență morbidă, perversă, devoratoare! Cât de masochişti putem fi? Nu e decât "*l'amour, cette idée fixe*", ca-n Proust, nimic mai mult. Ar fi bine să mergi la psiholog să discuţi despre asta. Orice ţi-aş fi spus, oricâte argumente aş fi invocat, tu te-ai fi uitat complet pierdut şi ai fi zis fatalmente numai: „Te iubesc".

Mi-am impus să nu cedez. Nici măcar din cauza copilului. Nu putem continua împreună doar pentru Luca. Nu sunt dispusă să fiu şantajată sentimental cu copilul. Iar pe Luca l-ar afecta cu siguranţă o relaţie resuscitată numai de dragul lui, ar simţi toate tensiunile şi presiunile. Tu ştii mai bine, eşti sociolog. Dacă m-aş fi întors, ar fi trebuit să o fac pentru tine, nu pentru Luca. Doar pentru tine, Radu.

Apoi, mi-am spus că nu trebuie să mă las dominată de obişnuinţă. Nu mi-ai povestit chiar tu despre reacţia şefului tău? Poate că „iubirea" era doar obişnuinţă. Nu era o greşeală să ne obişnuim mai departe cu răul... haosul, abuzurile şi absurdul... cum ai zis tu? Nu trebuia să învingem obişnuinţa şi să ne eliberăm?

Am încercat să fiu tare în decizia mea, dar... Mai era ceva. Nu doar tu nu puteai să trăieşti fără mine. Nu doar pe tine te menajam (vorba vine, căci am fi continuat să alimentăm împreună flăcările infernului... conjugal). Nici eu nu puteam să trăiesc fără tine. Incredibil, nu? Relaţia asta nenorocită durează de atâţia ani... că le-am pierdut şirul. Tu eşti prima mea relaţie, înainte au fost doar mici aventuri. Îmi dorisem atât de mult ca totul să rămână aşa: o serie de aventuri! Ştiam că, dacă mă voi implica, inevitabil nu va merge, vom plonja în micul infern conjugal, voi suferi, vei suferi şi, deşi totul va fi convenţional, depersonalizant, absurd sau pervers, nu ne vom putea despărţi prea uşor. Iar, dacă oamenii sunt şi puţin sentimentali şi un pic responsabili, lucrurile se complică.

„*Ex nihilo nihil*”? Nu, nu e aşa. La început chiar nu a fost nimic. Apoi, treptat, au început să se adune lucruri... Tot felul de lucruri care ne leagă...

Dacă ne-am despărţi, cu sufletul cutremurat, mi-aş aduce tot timpul aminte de lucrurile bune: cum ai venit să mă iei de la birou, când aveam închideri, la ora patru dimineaţa, într-o noapte geroasă de iarnă, şi ai încuiat şi firma (căci eu nu reuşeam nici să introduc cheia în uşă), deşi a doua zi trebuia să predai un raport, cum ai fost cu mine la spital la mama, la cimitir la bunici şi la tata, cum te-ai dus la cumpărături seara târziu, chiar şi când erau meciuri, cum te-ai sacrificat să mergi la ”plimbare” la mall de atâtea ori, în locul meu, cu Luca, cum mi-ai deschis cu celebra ta forţă masculină sticlele de apă plată de 5 litri, cum ai aruncat de mii de ori gunoiul, cum mi-ai făcut ceai de muşeţel cu miere şi lămâie când eram bolnavă, cum ai pregătit cei mai buni cartofi prăjiţi şi cele mai bune şniţele, cum mi-ai povestit trăsnăile verişorilor tăi în copilărie, cum mi-ai cântat la pian sau mi-ai dedicat poezii, cum am făcut dragoste în mare în Vamă... Fiecare melodie pe care am făcut dragoste, fie că era din The Doors, Led Zeppelin, Pink Floyd, Nirvana, Radiohead, Metallica, Rammstein, Ceaikovski, Chopin, Rachmaninov, Grieg sau Mahler, mi-ar sfâşia inima, n-aş mai putea să o ascult. Ah, momentele noastre de graţie... Nu toate ţin de obişnuinţă. Da, într-adevăr, ar fi putut fi oricare altul, însă, dintre toţi, ai fost tu. Fatală coincidenţă! Şi aş muri de dor.

Dar nu numai de lucrurile bune mi-aş fi adus mereu aminte. Sunt şi lucrurile rele care ne leagă: ştii, acum câţiva ani, când ne-am spus lucruri oribile, când am fost chiar la un pas de a ne ucide unul pe celălalt, când eu am aruncat cu ce mi-a venit la îndemână şi am vrut să te tai cu cuţitul, iar tu ai încercat să mă sugrumi... Lucrurile rele creează o şi mai mare intimitate. Victima şi torţionarul. Am fost aşa pe rând. Prima reacţie a fost şi atunci: o, Doamne, am depăşit limita admisă, am alunecat în *hybris*, am greşit incalculabil şi de neiertat, trebuie neapărat să ne despărţim! Apoi, mi-am dat seama că, tocmai pentru că am depăşit acel prag,

puteam continua. Pentru că însemna că nimic, nici chiar moartea, nu ar sta în calea relaţiei noastre. Acum putem face orice. „*Impossible is possible*”. „*Cere şi ţi se va da*”! „*Îndrăzneşte*”! Dacă trecem peste astea, dacă ne putem ierta, ne iubim cu adevărat.

Un singur lucru e imposibil şi tu ai ştiut asta de la început: despărţirea.

De-atâtea ori am aruncat vergheta pe jos, în budă, în gunoi, în rahatul lui Kim și de fiecare dată a supraviețuit. M-aș duce până în Mordor s-o arunc în flăcări ca pe ”Inelul Puterii”. Acela a putut fi distrus. Mi-e teamă că verghetele noastre nu pot fi atinse nici de flăcările Mordorului.

La început, în prima zi după ce am plecat de-acasă, am savurat liniștea. În sfârșit, era tot ce îmi doream. Apoi, brusc liniștea asta mi s-a părut una de cavou. Mi-era dor de balamuc, de scandaluri, de cedări și umilințe. Dependența asta morbidă, perversă, devoratoare și insuportabila ei absență.

M-am dus aseară la supermarket la Mega Image să iau niște legume congelate şi conserve de ton. La casă, în timp ce aşezam conservele de ton în pungă, s-a terminat hârtia de bonuri. Așteptam să instaleze băiatul de la casă noul sul și, deodată, ceva m-a cutremurat. Povestea noastră, izvorâtă din alte povești îngemănate, crescând de la un strop de apă la un izvor și apoi la un fluviu. De apă vie! Fie și în varianta Sam cel Abulic și Jill cea Criogenată, Alex cel Depresiv și Ilana cea Sufocantă și Paranoică, Don Quijote cel Castrat și fără Vise și Dulcineea cea Căruntă și Absurdă. Ilana cea Sufocantă și Paranoică e a mea, Sam cel Abulic e al meu, Dulcineea cea Căruntă și Absurdă e a mea.

Cum să te părăsesc? Entropia ar crește brusc, întreg universul s-ar face praf și pulbere. Moarte termică instantaneu. Principiul II al termodinamicii accelerat. Lumea nu poate exista și funcționa fără povești. Povești preluate, adaptate, personalizate și construite clipă de clipă ca a noastră. În ele găsim garanția pentru eternitate. Legile ficțiunii de care vorbea Tom Sawyer: un prizonier nobil trebuie să sape un tunel cu unghiile pentru a evada, chiar dacă va

consuma 50 de ani pentru asta, eventual să implice și generațiile următoare. Bestie, Frumoasa ta va săpa un tunel cu unghiile până la tine!

Alex, crezi tu în asta? În povești? Tu care te străduiești să deconstruiești și să demitizezi ideologia, tu care analizezi fața nevăzută a sistemului, ”*the dark side of the moon*”, tu care deconspiri mecanismele de manipulare? Iubirea romantică e doar un mit modern, Alex, ce naiba? În Evul mediu era o slăbiciune sau chiar o boală. Incurabilă uneori. Ești bolnav de mitul ăsta modern? Da, e penibil, dar răspunsul e ”da”. Probabil că am și fața aia de prost cu ochii pierduți și un zâmbet rătăcit. *Lost... but beeing myself more than ever*. Cred în povești. În legile lui Tom Sawyer.

O iubesc pe Ilana, chiar dacă mă va sufoca în continuare și nu va învăța niciodată să-mi respecte punctul de vedere și să mă susțină. O iubesc pe Dulcineea, chiar dacă va mânca întotdeauna la masă ca un diavol tasmanian și va continua să aleagă farfurii și castroane din care te ferești să înghiți ceva ca să nu ajungi la modelul ăla kitsch. Îl iubesc pe Sam, chiar dacă nu voi scoate niciodată supereroul din el. Poate că totuși trebuie să-l antrenez un pic pe Sam: să-l trimit să numere câinii din școala lui Luca sau să se lupte cu Al Gore, maidanezul ăla care a mușcat cel puțin 5 persoane, inclusiv pe ăsta micu’ al nostru. Sigur, să nu uităm, comunicarea e imposibilă, te urăsc, Ilana, dar te și iubesc. Tu nu ești sistemul, nu ești Big Brother. Ilana, de data asta, mă predau. Te las să faci ce vrei cu mine. Știu că ești mai nesățioasă decât vulturul lui Zeus. Dacă vrei să mă devorezi, îți las nu doar ficatul, ci tot corpul, și chiar și sufletul... mă rog, ce a mai rămas din el. Fă ce vrei, nu o să mai lupt. Poți să mă scuipi, să mă lovești, să mă sfâșii, să mă violezi dacă vrei. Fizic și psihic. Sunt zeul pe care-l venerezi și vrei, totodată, să-l mănânci de viu. Fă asta, te las. Mă sacrific.”

Laura verifică textul cu ochii înlăcrimaţi şi apoi îi trimise mailul seara lui Radu. El deschise mailul personal abia a doua zi,

la serviciu, în pauza de prânz. De emoţie, sărută ecranul monitorului, fără să-i pese de cei din jur.

***

Când auzi interfonul, Radu tresări puternic. Începea să aibă palpitaţii. După o comă de aproape o lună, îşi simţea inima turată la maximum ca un motor de motocicletă în Vama Veche. Mâinile transpirate îi alunecau pe interfon. Calmează-te, controlează-te, Radu. Calmează-te, controlează-te. Apăsă de vreo şase ori pe buton. Nu fu sigur că a nimerit butonul, căci Laura, precis Laura trebuia să fi fost, nu răspundea. Nu izbuti nici să bage cheia în uşă. Mâinile îi tremurau. În sfârşit, reuşi să deschidă uşa exact când liftul ajunse la etajul lor.

Laura intră dreaptă şi mândră ca o regină, cu toată greutatea valizelor şi a rucsacului din spate.

- Salut, zise Laura cu un calm mimat. Ia-mi, te rog, bagajele. M-au cocoşat.

- Mi-a fost dor de tine! Te iubesc, Laura, spuse Radu cu vocea întretăiată de emoţie.

- Da, ştiu. Ia-mi, te rog, bagajele şi du-le în dormitor.

Radu luă bagajele şi le trânti pe canapeaua ei. Apoi se întoarse pe hol val-vârtej. Laura tocmai se descălţase şi-şi pusese papucii. Radu o sărută, forţând-o să deschidă buzele şi o îmbrăţişă strâns, aproape s-o sufoce, minute în şir.

- Mă iubeşti aşa de mult că era să mă storceşti de tot, bombăni Laura.

- Iubito, hai să mergem în bucătărie să bem ceva. Luca e la maică-ta. Îl aduce ea mai târziu. Să profităm.

O privi apoi insistent, luându-i mâinile într-ale sale.

- Ah, ce e cu tine? Ai slăbit şi eşti foarte trasă la faţă.

- Ce coincidenţă! La fel şi tu.

Radu aduse o sticlă de şampanie, dar Laura ripostă, schiţând o grimasă de dezgust:

- Ştii că nu mă formalizez, nici nu mă omor după băuturile astea dulcege. Mai bine dă-mi o bere.

Radu avea pregătită şi o sticlă de Fetească Regală la frigider, aşa că stărui să bea altceva decât bere. Laura acceptă în cele din urmă. Radu desfăcu sticla de vin (cam greu, căci îi tremurau mâinile în continuare), turnă vinul în pahare şi ciocniră amândoi. Îşi aprinseră câte o ţigară, dar Radu o stinse pe a lui la jumătate. Veni în spatele Laurei şi se lipi de ea, mângâindu-i pierdut părul şi obrajii. Nu-i venea să creadă că putea să o atingă din nou. Se aplecă şi-şi vârî limba în urechea ei dreaptă. Mirosea răvăşitor a parfum „Givenchy. Verry Irresistible". El i-l cumpărase. Îşi plimbă limba îndelung în urechea parfumată a Laurei, răsucind-o şi rotind-o, înnebunit de dorinţă. Redescoperea savori aproape uitate. Trecuse atâta timp... Parcă ultima oară când o ţinuse în braţe fusese la mare, în Vamă, anul trecut, sub soarele năucitor de august. Atunci Laura mirosea ameţitor a mare, păstrase pe buze un gust delicat de sare amestecat cu aroma ţigărilor Vogue mentolate, avea pielea transpirată, înroşită de soare, plină de nisip şi de scoici. Nisipul sacru din Vamă pe care el nu se îndura să-l spele... O algă i se încolăcise Laurei de piciorul stâng ca o brăţară. El îi sărutase piciorul. Radu îşi simţea întreg corpul arzând, dar oare Laura se încălzise şi ea sau măcar îşi dorea să se înfierbânte împreună cu el?

- Radu, dacă vrei sex, facem aici în bucătărie. La fereastră şi pe masă, zise Laura repede şi rece.

- Vreau dragoste, nu sex. Dar nu preferi să mergem în dormitor, iubito? Aici nu e prea confortabil, te poţi lovi şi n-avem nici măcar jaluzea, ne vede toată lumea.

- Nu-mi pasă, zise Laura cu fermitate. Facem aici, la geam şi pe masă sau deloc. Tu alegi.

- Bine, facem unde vrei tu.

- Şi te rog să te dezbraci complet. Şi eu o să fac asta. Altfel nu vreau.

N-apucă să termine fraza, că Radu îşi aruncase deja hainele pe jos, mai puţin şosetele. Laura îl urmă şi ea. Radu încercă să o

ajute să desfacă sutienul, dar, din cauza agitaţiei, nu reuşi să-l deschidă, ci îl rupse. Laura însă, contrar obiceiului, nu comentă nimic. În cele din urmă, aparent sigură pe ea, cu aceeaşi ţinută regală, complet dezbrăcată, se aşeză la geamul fără jaluzele, în lumina sidefată, cu irizări de curcubeu a asfinţitului. Regina era goală! Răscolit de splendoarea ei, sfâşiat de fericirea nesperată, Radu înaintă spre ea, împleticindu-se. Îngropându-şi faţa în părul ei mătăsos, îi mângâie sânii, strângându-i uşor sfârcurile mari şi întărite. Apoi mâinile îi coborâră pe fundul încins, transpirat. O sărută din nou în ureche, pe gât, muşcând-o uşor, îi mângâie spatele, îi masă vaginul, simţind cum începe să se lubrifieze, apoi o penetră pe la spate. Plăcerea îl străbătu în tot corpul ca un val delicat, dar tulburător de electricitate. Îi era teamă să nu termine mai devreme decât trebuia, dar se controlă şi continuă. Laura începu să gâfâie şi să geamă încet, apoi tot mai tare şi, la un moment dat, ţipă, încleştându-se cu mâna de pervaz.

Radu o mută de la geam pe masă, încercând în grabă să dea la o parte câteva din obiectele de pe ea. Nu reuşi să elibereze prea bine spaţiul, dar continuă. Câteva pahare şi sticle se răsturnară, dar Laura nu părea deranjată. Masa se zgâlţâi atât de tare că Radu avu impresia că o să se prăbuşească şi ea, dar ce mai conta? Laura gemu tare şi ţipă de câteva ori ascuţit. O privi. Părea transfigurată. Îşi pierduse paloarea, avea acum faţa îmbujorată şi ochii negri larg deschişi, scânteietori ca nişte supernove. Strălucirea aceea intensă a supernovelor înainte de a fi înghiţite de neant... Îi veni în minte şi un refren dintr-o romanţă: „Iubesc femeia / De dor nebună / Femeia brună / Cu ochi negri de foc”.

- Vreau şi pe scaun, spuse Laura excitată.

Radu se aşeză el acum pe scaun, iar Laura i se urcă în braţe şi-l înconjură cu picioarele. Acum preluă ea sarcina. Radu fu surprins câtă energie şi forţă emana trupul ei aparent atât de fragil. Laura închise ochii şi ţipă tare, de mai multe ori la rând. Se încinsese. Stropi de transpiraţie alunecau de pe sânii ei pe corpul lui, arzându-l de parcă l-ar fi picurat cu ceară. Trupul ei fierbinte se unduia şi împingea puternic, rapid şi ritmic, fără oprire. Cu o

mână, Laura îi mângăia părul, iar cu alta testiculele. Era cu ea, era în ea, erau împreună, erau una şi aceeaşi fiinţă. Radu simţi că se rupe cu totul, se dezintegrează, plonjează în galaxii îndepărtate, la marginea universului, unde strălucesc delirant ultimele supernove şi ejaculă. Rămaseră apoi o vreme îmbrăţişaţi, pe scaun, fără să se îndure să se despartă.

- Te iubesc! Eşti tare, iubito, şopti Radu.

- Şi tu. Data viitoare vreau şi sex oral, zise Laura, sărutându-i uşor tâmpla stângă.

- Şi eu.

Radu se simţi foarte încurajat de formularea „data viitoare". Poate peste o oră?

O lăsă pe ea să se spele prima, apoi se duse el la baie. După un duş rapid, se îndreptă spre camera ei, desculţ, şiroind de apă, cu prosopul în jurul taliei. Intră în camera ei, fredonând „Iubesc femeia". Laura era însă la ţigară, în bucătărie. Radu se uită cu coada ochiului la petele de bere şi de vin pe care el le făcuse pe canapeaua ei roşie, de piele de la Ikea şi puse prosopul strategic deasupra lor. Apoi se întinse gol pe canapea.

- Radu, ce faci? Mi-ai invadat teritoriul, ai violat spaţiul sacru, spuse Laura, intrând în cameră cu părul strâns în coc şi îmbrăcată în pijama.

Radu o privi cu ochi mari şi inocenţi.

- Alege pedeapsa: spintecare, împuşcare, electrocutare, castrare, injectare cu un virus letal. Sau crezi că te pedepsesc cu un sex oral?

Ochii lui Radu se aprinseră, iar penisul începu să i se întărească iar.

- Sunt atât de fericit încât aş vrea să mor acum, zise Radu, privind-o cu ochii lui mari, verzi, languroşi.

- Eu, de obicei, când sunt nefericită vreau să mor, rosti Laura, înfruntându-i privirea.

- Adică mai tot timpul, râse Radu. *You're never satisfied*.

- Păi, dacă tu-mi oferi numai *satisfucktion*... Hai, Radu, nu exagera! În ultimul timp, am vrut asta destul de des, într-adevăr.

Pentru că nu ştiam cum să evadez din cercul infernal în care mă aflam şi care mă strângea până la sufocare. Ca braţele tale, iubitule, spuse Laura sarcastic.

- Nici nu ştiam că dispun de o asemenea forţă infernală. Mulţumesc, iubito, că m-ai ajutat să descopăr. În ce mă priveşte, eu sunt uşor de satisfăcut. O bere, o pizza, o ţigară, un proiect finalizat cu succes şi fără prea mult stres ca data trecută... Să vă ştiu pe tine şi pe Luca aproape...

- O partidă de sex, completă Laura cu un rictus.

- Dragoste, nu sex. N-ai înţeles nici acum?! zise Radu.

- „Dragoste", cu „d" de la „demenţă"... Ce păcat că eu sunt atât de dificilă şi imposibil de satis-fuck-ut!

- Nu te cred, iubito! Spui asta numai ca să mă provoci. Iar eu accept provocarea. Vrei să mai încercăm ca să-ţi demonstrez că nu e aşa? Sunt disponibil chiar acum! Pentru început, pedepsește-mă cu un sex oral!

VI. **Big Brother, sunt nebună: îmi voi smulge sacul de gunoi de pe cap și voi respira!**

După masa de prânz, Laura și Adi ieșiră afară să fumeze. Erau contra cronometru, nu-și puteau permite să stea mai mult de 7 minute, dar masa de prânz fără țigară ca desert nu ar mai fi avut niciun gust. Adi îi ceru foc Laurei, își aprinse țigara, oftă și lăsă ochii în jos. Laura se uită la el mai atent: o figură descompusă, exact ca a ei.

- Știi, Laura, Carina a plecat ieri. La muncă, în Italia. E acolo și vărul ei mai mare. Am condus-o la aeroport ieri seară, suspină Adi.

- Adi, îmi pare rău. Cred că ți-e deja dor de ea. Ei, lasă, poate te cheamă și pe tine acolo, încercă Laura să-l încurajeze.

- Nu știu, Laura. Situația e foarte complicată. Am aici o mamă bolnavă, netransportabilă și sunt singurul copil. Nu am cu cine s-o las.

- Ei, poate se întoarce Carina. Ori poate... începu Laura, dar se opri brusc pentru că-i venise să zică: ”Poate moare mă-ta și te eliberezi”.

Ce cinică devenise!

- Poate te duci și tu mai târziu, când s-o putea..., continuă Laura cu jumătate de gură. Oricum, poți să o vizitezi.

- Laura, mi-e așa de greu să fac planuri. De fiecare dată când încerc să le fac, se dau peste cap. Ce-mi pasă mie de un viitor și așa improbabil? Nu-mi pasă decât de ce-i acum. Iar acum am inima frântă. Am stat până târziu în noapte și am reușit să downloadez Frank Sinatra, ”*Forget Domani*”. Apoi am făcut un spot cu pozele noastre de sărbători, de la mare, munte, city-break-uri, cu muzica lui Sinatra ca fundal și l-am uploadat pe youtube. Ți-am trimis și ție linkul pe adresa personală. Cred că suntem

singura firmă care mai are acces la net cvasi-nelimitat, să profităm cât mai avem timp.

- ”*Forget domani, for tomorrow never comes*”... Asta cam așa e. Ai avut curaj să downloadezi ilegal și să încarci pe youtube un spot cu muzică piratată.

- Nu am avut niciun curaj. Pur și simplu mi-era dor de Carina. Am simțit că asta se potrivea în acel moment.

- Dragostea asta e așa mare belea... Ei, să sperăm că nu se întâmplă nimic, doar nu s-o aplica așa strict legea.

Stinseră țigările sub talpă, la intrarea în firmă. Laurei nu-i plăcea să procedeze așa, dar nu aveau scrumieră. Lui Adi nici nu-i păsa. Urcară până la primul etaj în fugă, căci era târziu. Laura se așeză la birou și, pentru prima oară, nu-și deschise fișierele de date, ci netul. Nu prea pierdea timp pe net, trebuia să se concentreze cât putea de tare ca să poată pleca la timp acasă, să nu stea peste program. Acum își deschise mailul personal, găsi linkul de la Adi, dădu click pe el și-și puse căștile. Muzica o învălui precum fumul dulce-aromat și răcoritor al țigărilor ei mentolate. De când nu mai ascultase muzică bună timp de trei minute la rând! Acasă mereu o întrerupea cineva, iar Radu îi suspecta toate fișierele că sunt CGS. Privite pe muzica lui Sinatra, pozele lui Adi păreau învăluite într-o aură a nostalgiei și a trecutului, de parcă ar fi căpătat o tentă luminoasă de sepia, deși nu fuseseră editate. Marea, muntele, city-break-urile... Dacă nu ar fi existat, ar fi trebuit inventate. Evadare într-un paradis (fie și turistic) pentru câteva zile în care Zombie ca ea își aduceau aminte că au fost cândva fericiți și că au avut cândva un suflet. Poate că ar fi trebuit să plece în căutarea sufletului rătăcit așa cum se duceau odinioară cavalerii după Sf. Graal... Sau poate că era prea târziu. Acum se simțea străină în paradis, nu mai recunoștea nimic, înregistra mecanic fiecare acțiune, din exterior, dar știa vag că înainte nu era așa. Înainte era altfel. Fusese și ea o mică parte din paradis, dar acum era doar o piesă murdară și strâmbă care nu-și mai găsea locul în puzzle.

N-apucă să închidă spotul de pe youtube, că ușa fu izbită de perete și mascații năvăliră în birou. Mascați la ei în firmă! Într-o firmă de contabilitate. Nu mai văzuse așa ceva. Adi se făcu alb ca varul, se lipi de scaun și împietri de parcă l-ar fi privit o gorgonă. Mascații se repeziră la el, îl loviră cu bulanele și-l târâră afară din birou. Adi nu scoase niciun sunet. Laura asistă la toată scena în stare de șoc, paralizată, fiind incapabilă chiar să-și închidă fereastra de youtube pe care văzuse spotul. Ce mai conta acum?

Toată ziua, Laura nu vorbi cu nimeni, nici măcar cu Radu sau cu Luca acasă. Nu o mângâie deloc pe Kim și nu o lăsă să i se urce în brațe. Fără să-i spună lui Luca ”noapte bună”, Laura se încuie în bucătărie și fumă aproape un pachet întreg de țigări. Abia noaptea târziu, când nu mai simțea nici gustul țigărilor, ci doar arsura, Laura începu să proceseze informațiile de peste zi. A fost arestat Adi. Pentru ce? Pentru downloadarea ilegală a unei melodii și utilizarea ei ca fundal pe youtube. Poate și pentru că mi-a trimis mie linkul. Oau, pentru asta se arestează oameni. Și nici măcar nu găsești muzică bună de cumpărat. Numai Inna sau Lady Gaga. L-am văzut alb ca varul, lipit de scaun, cu privirea rătăcită. Înghețase. Nici n-a suflat când l-au ridicat. L-au bătut în fața mea cu bocancii și bulanele. În fața mea. Se chircise de durere, dar n-a scos nici măcar un geamăt. În fața mea. Și eu ce-am făcut? Nimic. Absolut nimic. Am stat și m-am uitat. Și ce dacă? Trebuia să spun ceva? Lucruri care se zic când nu știi ce să spui... ”Supercalifragilisticexpialidocious” ca-n ”Mary Poppins”? Sau poate ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiază”, asta din ”Robotzi”. Ce să fac? Să-i opresc eu pe mascați? Altcineva a mai făcut așa ceva? Toată lumea a asistat, fără să intervină. Normal. Așa e normal. Asta e politica, ăsta e sistemul.

Suntem doar niște cărămizi în Zid. Și totuși, de ce simt că ceva e în neregulă? Vai de mine, am zis ”simt”? Am început să simt ceva? ”*Crazy... showing feelings of an almost human nature*”... Bine că am ascultat Pink Floyd, înțeleg mai bine. Înnebunesc sau am fost dintotdeauna așa? ”*Natural born crazy*”. Laura, ești nebună! Asta-i eticheta care ți se aplică întotdeauna.

Pot să mi-o lipesc și singură cu scuipinol. Nu, nu sunt nebună, sunt doar o cărămidă în Zid, la fel ca și voi. Dar au fost vremuri când credeam că nu sunt o simplă cărămidă din Zid, uneori și acum mai cred, i-am spus asta și lui Radu când a avut proiectul ăla îngrozitor. Atunci eram mândră că sunt nebună.

Când eram mică, pe la 7-8 ani, mi-a căzut un pisoi prin crăpătura de jos de la balcon. Atunci, la fel, am stat și m-am uitat. Eram paralizată de groază. Nici nu am fost în stare să-i ridic cadavrul și să-l îngrop. Bine, aveam 7-8 ani. Dar ăsta a fost doar începutul.

La gimnaziu apoi... mai țin minte oare tabăra aia nenorocită în care am fost tratată mizerabil de niște colege de cameră? Mă puneau mereu să le fac patul, să îndrept covorul și păturile, să închid și să deschid geamul și ușa, să așez lucrurile în dulap, să spăl pe jos cu limba, îmi luau șosetele și le băgau colegilor în față să-i asfixieze, căutau urme de menstruație pe chiloți de față cu băieții, îmi murdăreau chiloții de noroi și-i aruncau pe masă, la prânz, când toată lumea era acolo, zicând că sunt plini de căcat... Mă umileau și mă făceau în toate felurile, iar eu nu ziceam nimic. La un moment dat, una dintre ele mi-a spus: ”Știi ce zice Nietzsche? Nu știi tu cine-i Nietzsche, că ești proastă și îngălată și nu pot să-ți explic. Zice așa: pe pământ sunt două categorii de persoane - stăpâni și sclavi. Noi facem parte din prima categorie, tu dintr-a doua”. Am rămas siderată și nu am reacționat nici atunci. Și acum mă urmăresc cuvintele astea.

Mai târziu, în adolescență, când am fost atacată de violatorul ăla în lift, tot așa, am împietrit, nu am făcut nicio mișcare, nu am scos un sunet, nu m-am apărat... Mă amenințase cu cuțitul, mă pocnise, îmi curgea sânge din nas, își scosese scula și se freca de mine, ca un animal sălbatic, scăpat de sub control, trăgându-mi și rupându-mi hainele. Și acum îmi îngheață sângele în vine. Iar eu pur și simplu mă uitam la el și așteptam sfârșitul, fără să fac nimic. Eram sigură că a venit sfârșitul. Groaza și fascinația morbidă a sfârșitului. Mai mult groaza. ”Puțul și pendulul”. Noroc că s-a speriat de vecini și-a fugit. Și-acum mi-e frică să mă

urc în lift cu bărbați, chiar dacă stau la noi în bloc. Iar când m-am dus la poliție să reclam, au izbucnit în râs. S-au pișat pe ei de râs: tentativă de viol, ce era asta? Nici măcar un viol în toată regula. Oricum, nu am păstrat resentimente față de violatorul din lift: era o biată bestie, nu conștientiza ce făcea, îmi inspira chiar milă. Resentimente am doar față de autorități. Au râs de mine și m-au expediat imediat. O reacție responsabilă, nu? Acum, din nou, asist la arestarea absurdă a colegului meu și nu fac nimic. Al câtelea episod din telenovela paraliziei mele cronice? Și când eram mică, mă visam eroină, măcar ca Ecaterina Teodoriu, asta că era un model permis de ideologia comunistă în copilăria mea. Acum aș vrea să se caște o gaură neagră care să mă absoarbă.

Firul de la jaluzeaua ruptă și pătată, cu ”Nodul gordian” încâlcit profesionist de Kim, se ciocnește ritmic de fereastră. Doar zgomot, nu muzică. ”Nodul gordian”. Mă uit la el, devine tot mai ascuțit, tăios ca un laser. ”Puțul și pendulul”... Pendulul coboară lent, îl privesc în transă, în curând o să mă sfâșie. Nu pot face nimic. Aștept să mă sfâșie. Prizonierul Inchiziției din povestea lui Poe măcar se trezise din hipnoza morții și acționase ingenios. Se eliberase. Nu corpul, ci mintea trebuie eliberată prima. Apoi corpul. Să scapi de senzația oribilă de neputință. Asta ne ține prizonieri. Ce dacă? Eu aștept să mă sfâșie. Nu pot face nimic. Nimic.

Big Brother, mi-ai furat visele și mi-ai înghețat proiectele. Ai supt toată viața din mine. Sunt epuizată. M-ai transformat într-un Don Quijote Castrat și fără Vise, într-o Jill Criogenată și într-un Alex Depresiv. Să mă uit în Cutia Pandorei, să verific dacă a mai rămas ceva? În ”Cutia Neagră”? Cutia Pandorei colcăia de tot răul din lume și, totuși, în ea mai era Speranța. Asta făcea răul suportabil. Uită-te Alex, prostule, în ”Cutia Neagră”, îndrăznește! Nu ar fi prima revelație a neantului, continuă, Alex. Ce mai contează? Uită-te și spune-mi ce vezi. Fascinant, Alex, nu-ți poți desprinde ochii de Cutie! Te uiți în ea și nu vezi nimic. Tocmai asta te fascinează. Nu mai e nimic acolo. Absolut nimic. Nicio speranță.

Și nu poți face nimic. Absolut nimic.

Cum? Eu, care mă visam super-eroină când eram mică? Eu, care eram cea mai nonconformistă în liceu și era să pierd BAC-ul din cauza ținutei? Eu, care am născut natural, fără anestezie epidurală, am fost cusută apoi două ore și nu am țipat (aproape) deloc? Eu, care am reușit să planific și să organizez totul așa de eficient până acum, indiferent de satisfuckțiile obținute? Eu, care mi-am construit și protejat relația cu Radu prin puterea ficțiunii? Eu, care dau viață poveștilor și le pun, pur și simplu, în practică? Mai cred în povești? Păi, dacă povestea cu Alex cel Depresiv și Ilana cea Sufocantă și Paranoică, Don Quijote cel Castrat și fără Vise și Dulcineea cea Căruntă și Absurdă, Sam cel Abulic și Jill cea Criogenată a ținut în viață relația cu Radu, de ce nu ar putea să mă scoată din inerție și să mă inspire poveștile și în lupta cu Zidul? Don Quijote ar putea să reînceapă să viseze. Jill s-ar putea decriogena și trece la acțiune. Alex ar putea să redescopere inocența și să fie iar fericit. Vreau să cred în povești. Numai ele dau viață și pun lumea în mișcare. Poveștile au efect antientropic. Altfel, totul e mort. Principiul II al termodinamicii.

Poate e timpul să tai ”Nodul gordian”. Poate e timpul să-mi rup lanțurile. De când tot zic asta și cum voi găsi puterea să o fac? Să mă trag de păr ca să ies din mlaștină ca baronul Munchausen? Cum? Am un sac de plastic pe cap. Big Brother, tu mi l-ai pus. Un sac de gunoi. Mă sufoc. Am nevoie de aer. O gură de aer! Lanțurile mă strâng ca niște gheare de oțel, mușcă din mine ca păsările de pe lacul Stymphale, iar eu nu sunt Hercule să le străpung cu săgeți înmuiate în sângele otrăvit al Hidrei. Mi-a înțepenit mâna pe săgeată, contorsionată de groază. Sunt paralizată. Cerul e întunecat de păsările monstruoase, iar pământul și apele - invadate ca-n filmul ”Păsările” al lui Hitchkock. Lanțurile îmi devorează ultima fărâmă de suflet. Lanțurile astea m-au făcut un Zombie. Tu m-ai înlănțuit, Big Brother, pentru totdeauna. Hercule n-o să vină niciodată să mă elibereze de pe Elbrus ca pe Prometeu. Degeaba mă zbat. Mă simt atât de obosită... Să aștept să ajung ”*Confortably numb*” ca-n Pink

Floyd? Anesteziată, fără să simt nimic. În comă. Dar nu, vreau să simt, fie și numai durerea.

Fac toată ziua calcule, dar mai știu un lucru simplu, de bun simț, cât fac 2+2? Cât vrea O'Brien sau cât vrei tu, Big Brother? Ne ceri să aplicăm logica absurdului și nu pe cea a normalității... 2+2 pot să facă și un milion. Și eu te cred? Arestarea lui Adi e ceva de genul ăsta, o socoteală simplă, de bun simț, pe care oricine ar trebui să poată să o facă. Evaluarea intră în logica elementară a normalității. E simplu, răvășitor de simplu și, totuși, ne facem că nu vedem. Arestarea lui Adi e o porcărie. Și mie nu-mi plac porcăriile.

Cândva un președinte spunea că înghite tot soiul de lighioane, broaște râioase chiar, dar nu și porci. Mă simt de parcă aș fi înghițit un porc, cu tot cu copite, iar râtul mi-a rămas afară și mă sufocă de parcă aș face un examen endoscopic. Îmi vine să vomit. Hei, fraților, uitați-vă la râtul meu ce frumos e, e ultima modă! Cum era în "Rinocerii" lui Ionesco... Uitați-vă la pielea mea zgrunțuroasă și la cornul meu strâmb, ce tari sunt, ce trendy! Acum sunt și eu ca voi. În venele mele curge căcat, și nu sânge. Tot corpul meu e plin de căcat. Și nu orice căcat, ci unul care colcăie de viermi, de tenii și de oxiuri. Descompunere accelerată. Principiul II.

Presupunând că mai știu cât fac 2+2, trebuie să spun asta în public? Cei mai mulți au uitat cât fac, iar cei care știu tac. Ce-ar fi dacă aș smulge masca de "*smiling face*" de pe aceste chipuri? Îndrăznește, Laura, îndrăznește! Respiră adânc. Nu pot, am un sac de gunoi pe cap. Dar dacă mi l-aș smulge? Nu, nu pot. Ba da. E doar un sac de plastic, ce pizda mă-sii! Îl rup. În sfârșit, aer! Inspiră, Laura, expiră, Laura. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Acum dă-le masca de "*smiling face*" jos și uită-te! Ah, îmi vine iar să borăsc... Cei care au uitat cât fac 2+2, marea majoritate, sunt doar niște Zombie, în spatele măștii lor nu e nimic! Chipuri goale, fără trăsături umane. Coli albe, fără nimic scris pe ele. Înspăimântător de albe. Blankuri. Cei care știu cât fac 2+2, dar nu vorbesc despre asta și propun, dimpotrivă, tot felul de rezultate

aberante, chipurile necesare pentru sistem, dincolo de mască ascund ”portretul lui Dorian Gray”. Mă îngrozesc. Niște monștri! Oare ăștia sunt toți, dacă smulgem măștile nu găsim decât niște monștri... ca mine? Sper că nu. Poate că în spatele unor măști sunt și fețe umane, luminoase și expresive. ”Nebunii”! Ei sunt altfel. Ei știu cât fac 2+2 și nu se tem să spună. Ei râd și plâng. Ei gândesc. Ei visează. Ei au curaj. Ei sunt liberi. Frumoși. Fericiți. Puternici. Vii. Poate chiar umblă fără mască, căci nu au de ce să se ascundă. Cu siguranță mai există, am atâtea exemple din istorie, mai mult sau mai puțin recentă, și chiar din viața de zi cu zi. Ei știu că arestarea lui Adi e o porcărie și spun asta. De ce? Nu doar pentru că sunt capabili să gândească singuri și au curaj, ci și pentru că le pasă.

Ce șanse au ei? Păi, pe termen scurt, probabil destul de mici sau chiar niciuna, dar pe termen lung... Oricum, lumea s-a schimbat și se va mai schimba cu ajutorul lor, Radu știe mai bine. Cu ”nebunii”. Și, presupunând prin absurd că nu schimbă nimic, efortul lor nu e în zadar: afirmă și promovează umanitatea. Apără spiritul liber, prometeic al culturii noastre europene. Libertate, dar și responsabilitate. Iar aceasta din urmă vine din dragoste și merge până la sacrificiu. Culmea, ”nebunii” protejează cosmosul, ordinea și logica normalității de haos, entropie și logica absurdului... de Principiul II. O luptă sacră.

Chiar dacă mai știu cât fac 2+2, dacă nu o voi spune, poate că ”o să mă obișnuiesc” cu alte rezultate decât 4, vorba lui Vlad, și o să uit. Big Brother, insiști că 2+2 fac cât vrei tu și că, dacă suntem cumva mai refractari la început, ”o să ne obișnuim”. Toți fac la fel. Ăsta e sistemul. Asta e politica. Suntem simple cărămizi în Zid. Dar dacă eu, o singură persoană, aleg să fiu altfel, ”nebună”, ”*mentally derranged*”, deja am anulat principiul omogenității, prin simplul fapt că fac ceva diferit. Iar dacă eu refuz ”să mă obișnuiesc”, arunc în aer principiul conformismului.

Dar ce trebuie să fac? Ce trebuia să fac eu în cazul lui Adi? Să mă lupt cu mascații?! Puteam eu să împiedic arestarea? Acum, sigur că nu. Dar, dacă aș fi acționat mai din timp, poate că nu

intra în vigoare legea asta. Chiar și acum, dacă aș face ceva, poate că în viitor astfel de arestări absurde ar dispărea sau s-ar diminua. Ce aș putea face eu pe cont propriu? Să mă izbesc de Zid până crăp sau până mă transformi tu, Big Brother, într-o cărămidă obișnuită, la fel ca și celelalte, inertă și care-și știe locul în sistem? Singură în fața Zidului, așteptând să fiu strivită... ”*Natural born crazy and guilty*.” Eu nu pot dărâma Zidul, dar el mă poate distruge cât ai clipi. Și anume ce să distrugă? Sufletul? Care suflet? Corpul? Contează? Jobul? Nu mai pot eu după jobul ăsta, aș putea lucra și ca vânzătoare, Steinhardt a fost încărcător-descărcător de colete, iar Havel a spălat geamuri. Familia... asta da... hm, dar ce exemplu îi dau eu lui Luca atunci când continui la modul ăsta? Un exemplu de conformism și de pasivitate? Iar Radu... ”se va obișnui” și cu asta, așa face el cu toate. Și mai bine ”să se obișnuiască”, poate va deveni mai uman, poate va învăța să se implice. De fapt, nici nu e mare lucru de distrus, așa că nu prea are importanță. ”Nu spera și nu ai teamă / Ce e val ca valul trece”.

Apropo de Havel, el dădea un exemplu foarte inspirat despre un băcan care afișează la intrarea în magazin o plăcuță cu sloganul ”Proletari din toate țările, uniți-vă!”, chiar dacă el nu mai crede în lozinci și-și păstrează libertatea interioară. Băcanul acceptă minciuna și trăiește în ea. Se conformează și, astfel, legitimează sistemul comunist. Și eu sunt un astfel de băcan. Și vreau să dau jos plăcuța de la intrarea în magazin. E în puterea mea să fac asta.

Singurul lucru care contează e că 2+2=4. Big Brother, 2+2 fac 4, 2+2 fac 4, 2+2 fac 4, o să-ți spun asta în față, la nesfârșit. 2+2 fac 4, fie că vrei, fie că nu vrei, e ceva mai presus de tine în care cred, fie că-ți place sau nu! Și-o să continui să cred. Hai, încearcă să mă schimbi, dacă poți! Apropo, nu te iubesc deloc și nu cred că e cazul să mă schimb că așa vrei tu. Dimpotrivă, tu ar trebui să te schimbi și o să fac tot ce-mi stă în putere pentru asta. Pregătește-te: ”*Here comes revolution / time for retribution*”. Mi-am smuls sacul de gunoi de pe cap și acum pot să respir. E doar un sac de plastic, nimic mai mult. O să ți-l pun ție în cap, să vezi cum e. O

să-ți spulber toate Zidurile. Principiul II se va întoarce împotriva ta. Te vei descompune. Cât de mică și neajutorată sunt eu, am mai multă putere ca tine. Puterea vieții, a iubirii, a rațiunii, a libertății, a responsabilității, a ordinii și a normalității. Puterea poveștilor. Sunt suficient de nebună să cred în toate astea și nu în tine. O nebună va demonta logica absurdului și va readuce normalitatea, ce tare! N-ai decât să-mi faci ce vrei. Te voi sfida. Violează-mă fizic sau psihic! Voi riposta. Lovește-mă fără milă! Voi contraataca. Voi lupta cu entuziasm febril, cu dragoste, cu plăcere, cu dăruire, așa cum spunea Churchill la începutul celui de-a doilea război mondial: imperiul britanic se va face praf în război, dar eu simt că întineresc cu 20 de ani. Vrei să-mi auzi urletele? Îți voi da strigăte de luptă! Dezechilbrul de forțe nu mă inhibă, dimpotrivă, mă stimulează. Mă excită. Voi lupta cu pasiune până la capăt. Voi întineri. Voi fi fericită. Nu mă interesează ce-mi faci. Nu-mi pasă. Poți să mă rănești, să mă omori, dar nu să mă învingi. *I'm unbreakable*. Dacă mor, eu mai am o șansă să învii. Dar tu nu. Tu o să dispari odată pentru totdeauna. Te voi face praf și pulbere, Big Brother.

Dar e eficient să lupt singură împotriva tuturor? Ce, eu sunt Spiderman, Superman sau Batman? Sigur, mai bine lupți singur, decât deloc, fiecare gest, oricât de mărunt contează, dar... Păi, dacă m-aș alia cu cineva care știe cum să procedeze, poate că aș reuși să fac măcar o breșă în Zid. Poate că am nevoie de o "Călăuză". Baloanele de hârtie bine aprinse și bine direcționate se înalță la cer, deasupra valurilor și devin stele. Celelalte sunt înghițite de valuri sau nici măcar nu se aprind. De ce nu aș apela la Răzvan și la mișcarea lui? "*Hey you! Don't tell me there's no chance at all/ Together we stand, divided we fall*". În cine altcineva să am încredere?! În partide sau în ONG-uri politizate - toate de căcat?

Dar planurile astea au vreun final, ca să nu mai spunem *happy end*? Uite-l și pe Adi, totul s-a făcut praf într-o clipă: dragostea, jobul, poate și viața lui. Atunci, cu atât mai mult, să sfidăm

haosul, entropia, descompunerea și să ne facem planuri. Fără a aștepta prea mult... ”*Forget domani*”.

”Libertate înseamnă să poți să spui că 2+2=4”, zicea Winston. Libertatea e un lux, costă enorm. Familia, jobul, viața. Și durează atât de puțin... O străfulgerare, o scânteie de-o clipă. Dar altfel ce valoare are viața? O viață ”confortabilă” de sclav, de yahoo abrutizat, de cărămidă presată în Zid, de Zombie cu ”smiling face”. Mai important e să rămâi uman, spune Winston: ”*Stay human, not alive*”.

Proful meu de filosofie ne zicea că lumea ideală ar fi aceea în care să nu existe niciun fel de legi, niciun fel de reguli impuse, nimic interzis, dar în care oamenii să se poarte impecabil, fără a face cea mai mică greșeală față de semenii lor ori față de ei înșiși. Libertate exterioară, responsabilitate interioară. Oamenii să se poarte ca niște filosofi, consecvenți în comportament, chiar dacă s-ar deființa toate legile, cum spunea Aristip. Să fie buni, frumoși, înțelepți, liberi și fericiți. ”Nebuni”. Și smeriți. Să-și accepte vulnerabilitatea și să nu își acopere fața. Fața umană. Dimpotrivă, să și-o expună. Vreau să cred că va veni ziua în care oamenii vor fi toți așa, chiar și Zombie își vor recupera sufletul, cu voia lui Dumnezeu. ”Va trece și iarna și april va veni”, cântă Radu la pian - cântecul ăla de Grieg, nu mai știu cum se cheamă. Niciun Zid nu rezistă prea mult în picioare (uite Auschwitz, Zidul Berlinului etc.). Chiar dacă vor apărea mereu alte Ziduri, la un moment dat toate se vor prăbuși.”*There must be an answer / let it be*”. Poate că răspunsul se află chiar la mine.

***

Laura agoniză zi și noapte, timp de trei săptămâni. Tot programul i se dăduse peste cap, era mai agitată și mai insomniacă decât Radu în timpul proiectului lui traumatizant, îi era rău, o dureau cumplit mâinile și picioarele de parcă ar fi avut cuțite înroșite în foc înfipte în ele, răsucindu-se continuu, mânca puțin și tot ce mânca vomita. Se dădea cu capul de pereți, își

înfigea unghiile în carne până la sânge (uneori folosea și lame pentru asta), își presa mâinile de marginile tari ale scaunului până făcea vânătăi, dar nu reușea să amortizeze durerea psihică printr-una fizică.

Încerca să plângă, dar avea ochii arși, uscați, pustii ca două deșerturi nesfârșite, în care toate visele și proiectele erau absorbite și anulate într-o clipă. Iar fantomele viselor furate, ale proiectelor înghețate și ale speranțelor risipite n-o mai bântuiau și n-o mai ispiteau nici măcar sub formă de Fata Morgana.

Nimic nu mai e cum a fost. Cearceafuri lipicioase ca balele extratereștrilor din ”Alien”. Lumina străină și brutală, de OZN a plafonierei, gata să mă absoarbă ori să mă secționeze cu razele sale laser. Ușile metalice și contondente de care mă izbesc de mereu. Clanțele încinse care mă curentează. Blănița moale a papucilor bleu, în formă de cățelușI - tot mai aspră, apoi tăioasă ca niște țepi de arici. Îmi intră în carne, îmi sfâșie picioarele. Țepii de arici se transformă în săgețile Omului-Indicator din ”Pădurea fără rost”. Ia-o pe aici, ba pe-aici, ba pe-aici, Laura. Pe unde? În direcția stropilor de sânge. Nu știu, Omule-Indicator, m-am rătăcit, sunt stropi de sânge peste tot.

Pereții incandescenți, scurgându-se peste mine. Zidul se topește și el, cu mine odată. Un ultim sărut, o ultimă îmbrățișare... Vom dispărea împreună.

Pisoiul cade lent, în ralanti și se face praf de pământ, fetele din tabără îmi pun în cap chiloții murdari de menstruație de față cu băieții, violatorul din lift mă bate și mă penetrează cu furie, Adi îmi imploră milă de sub bocancii mascaților, pisoiul cade lent, în ralanti și se face praf de pământ... La nesfârșit... O rotire dementă, halucinantă. Un cerc închis, fără speranță. Încerc să mă sinucid și să-mi tai venele, dar în locul sângelui îmi curge căcat, colcăind de viermi. Mă împroașcă toată. Mă simt atât de murdară... Ah, mizeria asta nu se va șterge niciodată, nici dacă m-aș duce pe culmile Alpilor elvețieni, în ”Paradisul glaciar” de pe Micul Matterhorn ori dacă m-aș cufunda în apa Iordanului și m-ar boteza Sf. Ioan personal.

Un Don Quijote împiedicat și hăituit: mă urmăresc pe scări mascații, le simt răsuflarea încinsă în spate, încerc să înaintez măcar un pas și nu pot, mă împleticesc și cad, iar ei mă saltă, mă sechestrează, mă leagă și mă dau bestiei din lift să mă violeze (anal și oral), iar, la sfârșit, mă lasă fetelor din tabără ca să mă castreze. Mascații și-au scos masca și râd de se prăpădesc. Bestia rânjește. Fetele chicotesc, șușotesc și-și dau coate. ”*Smiling faces*”. Aș vrea să le smulg măștile de pe față, dar nu am nicio putere. Dar măștile de ”*smiling faces*” le cad singure. Ce descoperire! Toți au chipul meu: și mascații, și bestia, și fetele. Teatru ieftin și de prost gust. Clișee de doi lei. Nimic nou. Știam asta. ”Toate-s vechi și nouă toate”.

Aș vrea să leșin, dar nu pot. Aș vrea să mă cufund într-un somn adânc, fără vise, fără coșmaruri, din care să nu mă mai trezesc niciodată. Un Don Quijote Castrat, fără Vise, fără coșmaruri măcar, în comă. Mai bine. Dar nu, nu se poate. Nu am unde să fug. Nu am unde să mă ascund. Cel puțin de mine însămi.

Scaunul rabatabil se rotește lent, la nesfârșit. Pisoiul, fetele, violatorul, Adi, mascații, pisoiul... Blestemată la nemurire. Închisă în cercul de foc, învârtindu-mă fără oprire. Am ametit. Aproape că nu mai disting nimic în fumul gros de țigară. ”De-al meu propriu vis mistuit mă vaiet / Pe-al meu propriu rug mă topesc în flăcări / Pot să mai reînviu luminos din el ca Pasărea Phoenix?” Nu, nu sunt Pasărea Phoenix. Asta e Fata Morgana. Sunt nebună, Big Brother, închide-mă, azvîrle cheia și fă-mă la loc cum am fost, mintea mea e zdruncinată... ”*Brain Damage*”, cânt refrenul ăsta mereu: ”*You'll rearrange me till I'm sane / You lock the door and throw away the key / There's someone in my head but it's not me*”. Vreau să îngenunchez și să mă rog, dar picioarele nu mă ascultă, genunchii mi-au înțepenit. Ajută-mă, Doamne! Cine e în capul meu? Cât fac 2+2? 2+2 fac 4, 2+2 fac 4, 2+2 fac 4... Nebună, evident. Îmi asum asta. Sunt ”*mentally derranged*” și vreau să rămân așa. Sunt o nebună care luptă pentru normalitate. 2+2 fac 4, Big Brother. Încă mai știu asta și

vreau să ți-o spun, chiar dacă mă vei zdrobi și nu voi învia ca Pasărea Phoenix. *See you on the dark side of the moon*.

***

La șase jumate dimineața, Laura ieși pe balcon să fumeze, deși își simțea picioarele ca niște drugi de fier și tot corpul o durea. Tocmai răsărise soarele. Lumina trandafirie curgea în valuri și îi alina inima rănită. Fiecare obiect și fiecare ființă păreau rupte din soare, iradiind la rândul lor lumina. Semne că ”april va veni”?

Rotocoale de fum aurii, trandafirii și rubinii, scăldate în lumina auroralã... Un rotocol după altul, neîntrerupt. Rotunde, o formă perfectă. Rotocoale de fum, valuri de ceață rozé ca la mare, în Vamă, dimineața, pe plajă. Rotire blândă, neîntreruptă, mângâietoare ca un cântec de leagăn ori ca un lied de Schubert. Ceața aceea de la mare care mă atrăgea irezistibil, deși îmi era teamă să mă avânt în ea. Dar acum mi se pare mătăsoasă și diafană ca mânuțele unui copil, dezmierdându-mi fața. Mânuțele catifelate ale lui Luca. Lacrimi în ochii arși și goi. Toată oboseala a dispărut. Aer proaspăt. Pace, liniște în sfârșit.

Nu voi mai aștepta, îl voi contacta pe Răzvan imediat. Îi voi spune asta și lui Radu. Ce, am eu ceva de ascuns? Sau de acum da? E mai bine să acționez împreună cu alții care știu mai bine, iar Răzvan îmi inspiră cât de cât încredere, comparativ cu ceilalți. Poate că Răzvan e o ”Călăuză” adevărată care mă va conduce prin Zonă, spre Cameră. Sau poate că nu. Oricum, trebuie să pariez pe încredere, dacă nu mai pot să cred. E singura speranță.

VII. **Cine a văzut Sisifi fericiți, să ridice mâna!**

După ce făcură sex (”dragoste”, în termenii lui Radu) pe canapeaua roșie de la Ikea (se pare că ”sacrificiile și eforturile supraumane” începuseră și pentru ea), Laura se gândi că e un moment favorabil (sau hai să spunem ceva mai puțin rău) pentru a-l anunța cu privire la decizia ei. Luca era la mamaie, era liniște în casă, puteau vorbi. Radu făcuse un duș rapid, ieșise din baie gol, șiroind de apă și se trântise direct pe canapeaua ei preferată de la Ikea, apoi își aprinsese țigara, cu o expresie de satisfacție intensă în ochii lui mari, verzi. Îl lăsase să fumeze ”țigara de după” pe canapeaua ei și să scuture scrumul în paharul cu vin. Trebuia să profite de moment și să inițieze o discuție serioasă:

- Radu, trebuie să-ți spun ceva, începu ea ezitant, dar se întrerupse.

Pisica se strecurase în cameră şi se lipise, torcând, de fundul gol al lui Radu care aruncase între timp țigara în paharul cu vin și se așezase pe burtă pe canapea. El nu schiţase nicio mişcare pentru a o îndepărta.

- Spune-mi, iubito, zâmbi Radu încurajator.

Îmbrăcată în pijama, Laura se aşează picior peste picior, pe scaun, la birou, ca să fie la o distanţă rezonabilă de Radu, să nu-i treacă prin cap cumva să reia distracția. Își aranjă cocul şi se jucă pentru câteva clipe cu bretonul. Părea pierdută în gânduri.

- E destul de greu. Ai văzut cât de mult îmi doream o schimbare, continuă Laura cu glas întretăiat.

- O schimbare?! Mie mi-e groază de schimbări. Mie îmi place viaţa asta banală şi rutinată. E singura care îmi oferă confort psihic. Şi eu nu-mi doresc altceva. În ultimul timp, fiecare schimbare a fost un şoc teribil. Proiectul meu cu „stăpâna” și... fără ”șefițu’”, „divorțul” tău...

- Radu, mă întrerupi! Eu am nevoie de schimbare ca de aer. Este şansa mea de a exista. Până acum am fost un „cadavru viu”, un Zombie.

- Unul, ce-i drept, foarte sexy, o tachină Radu. Probabil că am devenit necrofil.

- Şi expert în calcule, balanţe şi bugete. Şi maestru în treburile casnice. Şi părinte model. Hai, termină, Radu! Oricum, se pare că, spre norocul sau spre ghinionul tău, schimbarea asta nu e divorţul. Nici demisia. Vreau însă să fac ceva.

- Nu credeam absolut deloc că te plictiseşti. Aveam impresia că ai fost blestemată să ai o viaţă hiperactivă şi nemuritoare, cum spuneai tu.

- Radu, nu e vorba de asta. Sigur că am activitate. Uneori prea multă, asfixiantă, că nu mai pot să fac nimic pentru mine. Dar crezi că mă regăsesc în totalitate în asta: serviciu, gospodărie, familie? suspină Laura. Nu-mi trebuie o nemurire de Zombie! Ştii, aş vrea să fac ceva mai util, pentru oameni. Şi, indirect, pentru mine, normal. Viaţa trece. Mi-e teamă să nu fie prea târziu.

- N-aş putea spune că acum eşti inutilă. Cu două luni şi ceva în urmă, când mă luptam cu proiectul ăla sisific şi traumatizant, pe lângă scârbici, tu ai preluat „crucea” gospodăriei şi a familiei.

- Parcă era prima oară când am preluat-o! Crezi că asta am aşteptat eu de la viaţă? Să spăl, să calc, să duc gunoiul, să strâng după Luca, după tine şi după pisică, să merg la plimbare la mall ca să-mi cumperi tu un parfum de firmă sau o geantă de fiţe, să-mi spăl creierul cu Lady Gaga, Disney Channel şi Naruto, să cuantific totul, să nu fac niciun gest necalculat?

- Ar trebui să fii mândră că reuşeşti să faci atâtea! Îmi pare rău, iubito, că în ultimul timp nu prea te-am ajutat, dar fac tot posibilul să nu mai fie aşa.

- „Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane”... „Faci tot posibilul”, cum spui tu la birou. Nu-mi mai vorbi în jargonul ăsta corporatist de doi lei! Hm, se pare că pentru ”stăpâna” chiar făceai, dar pentru noi...

Radu se ridică de pe canapea şi încercă să o îmbrăţişeze, dar Laura ţâşni de pe scaun şi se mută pe canapeaua proaspăt eliberată. Radu vru să se ducă spre ea, dar se temu să nu fie respins şi rămase pe scaun. Laura îi aruncă o privire suspicioasă.

- Radu, laşi păr pe scaun, se alarmă ea.

- O să curăţ cu rollerul de scame, iartă-mă, iubito.

- TU o să cureţi. Pisica a stat lipită de curul tău gol, nu de al meu. Apropo, eşti sigur că mai avem roller?

- Dacă nu mai e, cumpăr mâine unul.

- Nu unul, trei, să fie de rezervă. Bine, să revenim la ce vorbeam. M-ai întrebat ce schimbare mi-aş dori. Ei bine, vreau să fac ceva mai util, zise Laura cu glas înăbuşit. Să-ți spun drept, acum mă simt groaznic. A fost arestat Adi, știi, colegul meu... Acum... câteva zile.

- Adi... cum?! Ce s-a-ntâmplat?

- Știi ce făcuse? Downloadase o melodie CGS și o uploadase ca fundal muzical al unui spot pe youtube. Iar eu, pur și simplu, am stat și m-am uitat, n-am făcut nimic. Îmi vine să intru în pământ de rușine, șopti Laura, lăsând ochii în jos, cu obrajii arzând.

- Și ce vroiai să faci? Să te bați cu mascații? Să le faci un jutsu ca Naruto?

- Nu știu, Radu, dar nu e de râs. Tu pe toate le iei la mișto. Lucrurile se agravează, iar noi stăm deoparte. Nu cred că e bine așa.

- Dar ce putere ai tu, Laura?!

- Puterea de a da jos sloganul ”Proletari din toate țările, uniți-vă!” din fața prăvăliei mele. ”Puterea celor fără de putere”, cum spunea Havel. Asta e puterea mea. Voi scoate plăcuța cu sloganul și, astfel, voi înceta să confirm sistemul. M-am săturat de minciună. Totul e fals în viața mea. Nu mă voi refugia în eforturi disperate de a-mi salva libertatea interioară, atât cât e ea, ci voi acționa. Voi avea curajul să fiu altfel și să fac lucruri diferite. Nu mai vreau să mă conformez. Voi crea o altă realitate. Una alternativă. Cred că trebuie să ne implicăm. Uite ce vreau: vreau

să mă înscriu într-o mişcare pentru drepturi... civile și politice, vorbi Laura ceva mai tare şi mai clar, dar cu ochii plecați.

Radu îşi trase scaunul ceva mai aproape de Laura, intrând în zona ei personală, dar ferindu-se să pătrundă în spaţiul ei intim. O privi lung, zâmbind uşor neîncrezător. Ea simți că se înroşeşte din nou, dar de data asta îi înfruntă privirea.

- Ce mişcare? întrebă el, ridicând din sprâncene.

- Ai văzut cum au evoluat lucrurile în ultimii ani, doar eşti sociolog. Fumătorii şi supraponderalii nu mai au acces la servicii medicale. Adică marea majoritate... că ori sunt fumători, ori sunt supraponderali... Ce economie pe vremuri de criză! Ai fost în ultimul an la doctor? îl provocă Laura.

- Nu, iubito. Am avut doar o vizită a doctorilor de la medicina muncii la birou: un control de rutină - oftalmologic și... tensiunea. Era la sfârșitul proiectului cu ”stăpâna”, nici nu vreau să-mi aduc aminte. Ei, legat de serviciile medicale, poate, dacă plătim mai mult şi sunt doctori mai de treabă, reuşim să mergem la o consultaţie și să ne facem analize...

- Poate cu șpăgi ca înainte! Poate, poate... Ce, astea sunt soluţii? Eu îţi spun ce prevede legea. Tu cunoşti mai bine ca mine politicile şi reglementările în sfera sănătăţii, ai avut şi proiecte, aţi testat diverse soluţii... Şi dacă ar fi numai asta! continuă Laura, ţintindu-l cu ochii ei negri, scânteietori. Telefoanele ascultate, internetul monitorizat şi cenzurat de corporații în colaborare cu guvernul! Orice mail de pe adresa personală, nu de office, e accesat de jde mii de companii și, totodată, de autorități. Orice transfer bancar, orice plată cu cardul, orice postare pe rețelele de socializare, orice spot pe youtube. De fapt, ce mai e personal?

- Toată lumea vrea ca totul să fie public. Se pare că nu mai avem nimic de ascuns. Totul la vedere. La TV sau online. Cine mai vrea intimitate?

- Eu. Te rog nu mai generaliza, că divorțăm! Au început cu SOPA, PIPA, ACTA, CISPA, Legea „Big Brother”, programul PRISM de monitorizare, proiectul Comisiei pentru Furtul Proprietăţii Intelectuale de blocare prin viruși de tip *malwares* a

calculatoarelor care conțin documente piratate etc. A venit apoi acordul ACSPA și sistemul CGSS care detectează orice produs neoriginal, blochează computerele și chiar șterge documentele - orginale sau nu, poți să fi sigur? Nu poți accesa netul fără să ai instalat acest soft. Nici măcar nu poți deschide computerul. Mai mult, a fost reinventat delictul de opinie! Nu doar că nu mai poţi să downloadezi şi că nu mai găseşti de cumpărat online decât rahaturi gen Lady Gaga, ci şi nu mai poţi să scrii nimic pe mail, pe Facebook, pe Twitter sau pe blog împotriva corporaţiilor sau a partidelor parlamentare. Dacă o faci, eşti amendat şi / sau arestat, sub pretextul atacurilor cibernetice sau al procurării / utilizării de conținut piratat. Toți suntem suspecți. Și de la suspect la vinovat e un pas mic. Ţi se pare că asta mai e democraţie?

- Au fost alegeri libere. Poate că nu s-a denaturat situaţia aşa mult, încă nu putem vorbi de dictatură. Poate, cel mult, nişte derapaje...

- Au FOST alegeri libere. Cine zice că or să mai fie? O să vedem la toamnă. Hm, nici măcar libertatea de expresie nu mai există, darămite cea de asociere. Toate fundaţiile şi asociaţiile sunt aservite politic. Iar dreptul de asociere a fost şi el încălcat prin faptul că nu mai pot fi lansate petiții online sau offline decât într-un cadru reglementat legal: doar de fundații care sunt foarte politizate, repet, și cu acordul autorităților. Şi aici punctez: trebuie să facem ceva. Iar acţiunile de protest nu sunt individuale, eu nu cred în luptătorii solitari, aşa că mă voi înscrie într-o mişcare ca să fiu mai eficientă.

- De ce nu te înscrii într-un partid ca să schimbi lumea din interior?

- M-ar perverti sau m-ar sufoca. E o lume coruptă şi clientelară de baroni mafioţi, ce să caut eu acolo?

- De ce nu intri într-un ONG, dacă tot vrei să faci ceva?

- Sunt toate afiliate politic, ţi-am mai zis. Nu mai am încredere în nimeni şi nimic. Mişcarea asta e, poate, mai curată şi mai responsabilă. L-am cunoscut pe şeful ei la petrecerea de Crăciun a firmei. E fratele unei colege, prietenă bună de-a mea.

La prima vedere, mi s-a părut un tip extraordinar, inteligent, vizionar, cu spirit de sacrificiu. Lasă impresia că trăieşte doar ca să dea viaţă ideilor nobile. Mi-a inspirat ceva încredere sau, hai să zic, nu mi-a dat atâtea motive de suspiciune, aşa că o să-l contactez, măcar să văd despre ce e vorba.

Radu îşi trase scaunul un pic mai aproape de canapea. Laura se gândi să se mute în colţul celălalt al canapelei, dar asta i-ar fi dat ghes lui Radu să se aşeze în colţul eliberat de ea, aşa că până la urmă rămase pe loc. Îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele. Poziţia asta îi oferea mai multă protecţie.

- Pe tipu' ăsta nobil şi inteligent să-l ratezi tu? zise Radu pe un ton buclucaş, făcându-i cu ochiul. Și cum se întâmplă să ai încredere tocmai în el? Ai zis că nu ai încredere în nimeni.

- Radu, nu fii gelos şi invidios, eşti ridicol! Dacă mai zici ceva, divor- începu Laura, dar se opri singură şi izbucni în râs. De câte milioane de ori am zis că divorţez? Mă interesează doar ideile lui, nu el ca bărbat.

- Fac pariu că ţi-ar fi plăcut să am şi eu stofă de erou. Măcar „Radu mamii" să fi fost! Dar, din păcate, în primul rând, sunt prea sceptic şi, în al doilea rând, mi-e frică. Chiar şi pentru tine. Ori pentru Luca. Ţie nu?

- Bravo, Radu, eşti un sceptic care crede în dragoste şi face zeci de declaraţii pe zi!

- „*Nobody's perfect*"!

- Nu prea cred că eşti un sceptic adevărat. Iar în ce priveşte frica... Nu o ignor. Și mie mi-e teamă. Și pentru mine, şi pentru tine, şi pentru Luca. Mai puțin pentru mama...

- Pentru mă-ta nu mi-e teamă nici mie! Aș da orice să văd ceva care să o îngrozească, până acum n-am observat. Doar ea îi înspăimântă pe toți. Ei, poate că se sperie de ea însăși.

- E normal, fiecare trebuie să se teamă în primul rând de el însuși. Să ne fie mai frică de noi înșine decât de ce ni s-ar putea întâmpla. Radu, trebuie să luptăm cu frica. Mai ştii ce spunea Steinhardt: curajul fizic în faţa morţii este fundamentul dreptului constituţional? Curajul e la baza drepturilor noastre. Garanția

libertăţii. Curajul îl definea şi pe Iisus. Eu una nu ştiu dacă îmi pot învinge frica, dar vreau să lupt cu ea.

- Dar oare merită lupta asta interioară şi toate eforturile astea disperate?

- Dacă vroiam să fiu rea, ziceam şi eu: proiectele tale merită? Acum nici două luni, era să mori la birou pentru ele. Nu pot promite că merită, eu vreau doar să încerc.

- Eu mi-am pus la bătaie sănătatea, poate şi viaţa mea, dar nu pe-a altora. Şi, dacă am făcut eforturi până la limita absurdului şi a nebuniei, până la urmă am făcut-o nu atât din datorie, simţul responsabilităţii, orgoliu profesional sau dorinţa de a finaliza un proiect, cât mai ales pentru voi. Hai să fim serioşi! De ce nu mi-am dat demisia, deşi am repetat replica de adio cu Luca, la oglindă, până la epuizare? Crezi că am scăpat de greu? Şi acum e o perioadă infernală la job. Şi s-ar putea să fie tot mai rău.

- Cum adică ţi-ai riscat numai viaţa ta? Ce, viaţa ta e separată de a noastră? Nu există conexiuni? Iar demisia nu ţi-ai dat-o pentru că, trecând peste acest proiect cu care ne-ai terorizat şi pe noi, ţie îţi place ce faci. Nu ţi-e greu să continui. Ai avut de înghiţit doar căcatul ăla de proiect. Pe când eu mă îndop cu căcat în fiecare zi. Şi nu-mi reproşa că eu vreau să fac ceva din raţiuni egoiste, ca să am motive să-mi umflu ego-ul strivit de căcat! Vreau să-l eliberez, într-adevăr, dar atât. Nu vreau să fac din el o păpuşă gonflabilă! Chiar vreau să fac ceva pentru oameni. Printre ei, sunteţi şi voi, desigur.

- Lucrurile astea pentru oameni la modul general sunt, de obicei, găunoase şi fără finalitate. Mai era în Dostoievski, nu mai ştiu exact în ce roman, un personaj care iubea oamenii la modul general, dar în particular nu putea să-i sufere.

- Mulţumesc, Radu, personajul ăla era chiar modelul meu.

- Scuză-mă, Laura, dacă te-am jignit! Poate că am şi eu o gândire viciată. Am urmat o facultate cam cinică: am învăţat mai frecvent cât de răi, proşti, violenţi, perverşi sau manipulatori sunt oamenii. Întotdeauna pun răul în faţă.

- Hai să vorbesc în termenii tăi ca să înţelegi. Ăsta e proiectul meu. Lasă-mă să mă implic aşa cum faci şi tu cu proiectele tale. Lasă-mă să investesc în el o parte, da, numai o parte din viaţa mea! Lasă-mă să-mi urmez calea, chiar dacă o să mă rătăcesc în labirint şi o să mă mănânce Minotaurul... din parcarea de la mall sau de unde o fi! Lasă-mă să greşesc şi iartă-mă anticipat, dacă eşti mai bun!

Laura se dădu jos de pe canapea şi-l îmbrăţişă scurt pe Radu, bătându-l uşor pe spate. Îi mângâie părul şaten-auriu uşor ondulat, cu doar câteva fire albe, se jucă cu câteva şuviţe şi-l sărută apoi pe obraz. Radu îi luă mâna într-a sa şi o sărută apăsat. Vru s-o cuprindă şi el în braţele lui, dar Laura se smulse şi se aşeză înapoi pe canapea.

- Da, ai dreptate cu mofturile mele de eroină. De când eram mică, visam să fiu o eroină: o fecioară sacrificată zeilor care, eventual, devine ea însăşi o divinitate, Ioana D'Arc sau, pe meleagurile noastre, Ecaterina Teodoroiu. Astea erau exemplele disponibile în copilărie. Mai târziu, în adolescenţă, m-au inspirat, dintre femei, Ana Blandiana şi Monica Lovinescu. Nişte luptătoare. Mi-ar fi plăcut să mă molipsesc de energia şi entuziasmul lor în lupta anti-comunism. Visam mereu la o moarte frumoasă, eroică. Cât mi-aş fi dorit să mor într-un război sau într-o revoluţie! Știu că toate revoluțiile se fură, dar... Ce n-aş fi dat să fi murit împuşcată la Revoluţia din Decembrie '89, chiar dacă eram şi eu o victimă absurdă a loviturii de stat iliesciste şi a diversiunilor machiavelice de preluare a controlului politic! zise Laura, roşie în obraji şi aruncând flăcări din priviri.

- Laura, m-ai înnebunit! răspunse Radu, încruntându-se uşor. Credeam că a trecut vremea fecioarelor sacrificate zeilor... Şi, scuză-mă, mie practica asta nu mi se pare deloc eroică şi nobilă, ci de-a dreptul abuzivă, dezgustătoare şi oribilă. Şi de ce vorbeşti numai de moarte? Viaţa nu te inspiră?

- Viaţa nu are sens decât în anumite condiţii.

- Ce condiţii?

- Atâta timp cât eşti uman.

- Ce înseamnă ”uman”? Te rog să operaționalizezi conceptul.

- Sincer, ești uman cât timp 2+2 fac 4, ca-n Orwell, în ”1984”. Cât te porți cu bun simț. Cât aplici logica normalității, și nu pe cea a absurdului. De exemplu, arestarea lui Adi intră în logica absurdului. Mai simplu spus, e ceva de căcat ce n-ar trebui să-nghițim. Și dacă nu-nghițim, asta înseamnă că rămânem umani. Așa viața capătă sens.

- Asta înseamnă un sens, doar unul. Mai sunt și multe alte sensuri. Fiecare poate avea propriul sens sau chiar mai multe sensuri. Asta numai la nivel personal, subiectiv. Ce să mai vorbim la nivel suprapersonal, comunitar, intersubiectiv... Nici nu cred că 2+2 fac 4 întotdeauna. Pot da oricât. Uite, căsătoria copiilor, pentru noi ceva strigător la cer din perspectiva ”2+2=4”, e acceptată și promovată în multe alte culturi. Chiar și la noi, la țigani.

- Radu, indiferent de relativismul tău, din perspectiva propriei tale culturi, în timpul proiectului ăla nenorocit al tău, ai suferit mult dintr-o problemă de tip ”2+2”.

Radu simți că i se pune un nod în gât, bău o gură de bere și-și aprinse o altă țigară. Laura nu îi zise nimic.

- Și de ce ne trebuie neapărat un sens? întrebă el.

- Pentru că altminteri ajungi ca mine. Un Zombie, acționat cu telecomanda sau mișcându-te din inerție. Te învârtești la nesfârșit într-un cerc de foc. Fierbinte ca Gheena. Asfixiant. Amețești, cazi, îți ștergi transpirația și lacrimile grele ca ghiulelele care îți lasă cratere în obraji, te ridici și continui până te prăbușești din nou.

- Nu putem trăi o viață absurdă? De Sisif? Nu spunea Camus că viața lui Sisif încetează să mai fie absurdă în momentul în care o investim cu sens? Dacă eu, Sisif, dau sens mișcării la nesfârșit a bolovanului, înseamnă că am anulat absurdul. Am dat sens, astfel, vieții mele infernale. Sunt fericit.

- Radu, uită-n jurul tău și spune-mi câți Sisifi fericiți ai văzut!

Radu tăcu și trase adânc din țigară. Fața i se întunecă, buzele și mâinile îi tremurau. Câte eforturi și sacrificii fără limite...

”Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane”, dusă la absurd. Nu îmi doream decât să avansez un pic. Un mic pas înainte. Un procent, o etichetă în grafic, un cuvânt, o virgulă, un punct. Dar totul se făcea praf într-o clipă, la un simplu gest al ”stăpânei” și nimeni nu mă asculta. Singur pe cruce! Singur cu bolovanul la deal. Fericit, da.

- Sau poate ești *TU* un Sisif fericit..., continuă Laura, cu un zâmbet amar. Radu, mie toată povestea asta îmi sună a mușamalizare, autoiluzionare, masochism extrem și dezumanizare. E tot o problemă de tip ”2+2”. Cel mult, Sisif e fericit pentru că i-a înfruntat pe ”stăpâni”, pe zei. L-a păcălit pe Zeus (divulgându-i lui Asope secretul răpirii Aeginei), pe Thanatos, zeul morții (înlănțuindu-l în Tartar cu lanțurile destinate lui însuși), pe Hades prin întreruperea jertfelor către el și refuzul de a-i fi îngropat trupul conform datinilor.

- Vai de mine, câte a făcut și Sisif ăsta! Cred că și-a cam meritat pedeapsa. Și, din câte îmi aduc aminte, Sisif era el însuși un ”stăpân”, un tiran lacom și avar care-și omora până și oaspeții de la palat și care conducea cu o mână de fier.

- Sisif nu a fost pedepsit pentru că era ”stăpân” pe pământ, în cetatea lui, ci pentru că i-a înfruntat pe zei. Asta o știa și el. Sigur, avea un ego hipertrofiat, rivaliza cu zeii. Însă pedeapsa lui o avem și noi, cei din ziua de azi. Să nu zic toți, marea majoritate. Noi de ce suntem pedepsiți?

- Poate că ai dreptate, iubito. Noi suntem Sisifi pedepsiți fără să știm măcar de ce. Aș zice că e chiar ”mai bine” decât pe vremea lui Sisif din mitologie. Ăla măcar știa de ce. Atunci, da, exista un sens. Dar acum nu. Și nici n-o să fie. Așa că mai bine proiectez propriul meu sens, fie și pur subiectiv, fragil și volatil, asupra chinului meu: poate că o să mă împac cu soarta mea. Măcar pentru cinci minute.

- Nu, Radu. Nu poți așa. Propriul tău sens nu are nicio putere. E doar o iluzie care se va face și ea praf și pulbere la următoarea întâlnire cu Big Brother. Vei fi strivit. Nu vrei să recunoști că ai nevoie de sens. Sens, nu sensuri. Unul deasupra ta. Pe cât de

simplu, pe atât de greu de aplicat. De tip ”2+2=4”. Prea mult orgoliu, autocentrare, indiferență față de ce-i în jur, autoprotecție, teama de a părăsi sfera de confort, vorba vine confort, de a sparge placenta asta otrăvită și de a ieși la lumină, fie și cu riscul de a orbi. Poate că ne e teamă să ne smerim... Să ne recunoaștem vulnerabilitatea... Să îngenunchiem și să ne rugăm. Și apoi să aruncăm bolovanul.

- Mi s-au rupt blugii de cât m-am târât în genunchi, crede-mă. Nu era așa modelul blugilor mei. Poate că acum sunt mai pe trend. Mă dor genunchii și am rămas înțepenit. Să mai îngenunchiez o dată? Încă o dată?! Să îngenunchiez și să mă rog să am putere să arunc bolovanul?! În ”stăpânii” mei?

- Nu, Radu, nu vreau să aruncăm bolovanul în ”stăpânii” noștri. Nu cred în paradigma asta: ”stăpâni *versus* sclavi”. Nu vreau să moară ”stăpânii”, să ajung eu ”stăpână”, dar nici ”sclavă” nu mai sunt dispusă să fiu. Nu vreau decât să mă rog să am putere să fac asta: să abandonez bolovanul.

- Să ne rugăm cui? Cine ne aude? Poate bolovanului: să pară mai ușor și mai prietenos. Să ne lase măcar să luăm o pauză de bere, pizza sau țigară.

- Vezi, iar arunci totul în derizoriu. Eu nu cred că poți să ai garanția sensului, nici să-ți iasă corect ”2+2=4” fără o instanță superioară, supraumană.

- Eu sper că oamenii au suficiente resurse în ei înșiși să calculeze corect ”2+2”, fiecare în interiorul propriei sale culturi, fără să recurgă la ceva din exterior. Mai lasă vrăjeala mistică sau metafizică. Sensul vine de la noi, oamenii, nu din forme abstracte, universalii platonice ori din cer.

- Și totuși eu nu cred că putem calcula corect ”2+2=4” singuri, fără Dumnezeu. De unde știm sigur cât dau? Cine ne dă certitudinea? Cine ne susține în efortul nostru de a calcula, măcar văzând ce facem atunci când alții nu observă nimic? Chiar dacă murim.

- Dar de ce vorbești numai de moarte?

- În perspectiva morţii, viaţa capătă mai mult sens. Ne bucurăm de viaţă mai mult pentru că ştim că o să murim. Trăim viaţa chiar mai intens când suntem aproape de moarte. Şi ar trebui să ne pregătim permanent pentru ea. La urma urmei, că tot mă întrebai mai înainte, asta e finalitatea.

- Nu, eu nu privesc viaţa ca pe un drum cu o anumită finalitate - moartea, cum zici tu. Vezi, iar ai tendinţa să ordonezi, să sistematizezi, să dai un sens lucrurilor întâmplătoare şi să construieşti structuri complicate. Pentru mine e doar o selecţie aleatoare de evenimente, un vârtej al contingenţelor. Eu am o viziune mai fragmentară şi mai haotică asupra vieţii, dar am impresia că sunt mai fericit sau, hai să zicem, mai puţin frustrat. O văd ca pe o succesiune de clipe mai vesele sau mai triste. Încerc să mi le amintesc mai des pe alea vesele. Dar le gust pe toate, dulci sau amare. Trăiesc mai simplu, în prezent şi nu aştept nimic.

- Nu te cred. Cu proiectele tale nu eşti aşa, eşti chiar la polul opus.

- Ceea ce înseamnă că nu mă identific complet cu jobul. Nu mă reduc la job.

- Cu proiectul ăla de acum două luni și ceva nu mi-ai demonstrat deloc asta. Nici cu altele. Am văzut că tu crezi în proiectele tale și că nu te lași până nu le duci la bun sfârșit. Eu, la rândul meu, am nevoie de un proiect cu care să mă identific și în care să cred.

- Dacă tu vrei asta, n-ai decât să mergi pe calea ta. Sper că nu te duce în gura Minotaurului. Apropo, mişcarea asta e clandestină?

- Da, dar bine organizată şi inteligent camuflată.

- La fel de anonimă ca „Anonymous”? zise Radu, temându-se puţin să n-o supere pe Laura şi să declanşeze o serie de ameninţări cu divorţul.

- La fel de anonimă ca tine! Oricum, trebuie să ne asumăm riscuri, altfel n-am mai face nimic! Sigur, orice acţiune e potenţial letală şi invariabil ridicolă. Îmi stă pe limbă să spun că voi,

bărbaţii, sunteţi atât de negativişti încât adeseori „îngheţaţi în proiect”, evitaţi să acţionaţi, preferaţi să rămâneţi în zona voastră de confort, dar ai să mă acuzi iar că vorbesc stereotipic. Ce să mă mai mir de reacţiile lui Luca? Bine, mai sunt şi excepţii.

- Ca bărbatul ideal...ist?

Laura îşi muşcă buzele ca să nu spună ceva legat de divorţ, dar Radu nu mai putea fi oprit. Se legăna cu scaunul, ameninţând să-l rupă. Deodată, îşi duse mâna la frunte şi se scărpină uşor. Chipul i se întunecă pentru o clipă. Apoi îşi încrucişă braţele şi zise încet şi apăsat:

- Dacă e o mişcare teroristă, te-ai gândit? Cum ar putea apăra o mişcare teroristă drepturile omului şi democraţia? Ar încălca şi ar nega însăşi esenţa democraţiei şi a statului de drept.

- Radu, eşti paranoic, exagerezi! Nu degeaba-ți spun ”Ilana cea Sufocantă și Paranoică”. Nu ştiu detalii acum, o să mă mai informez. Tot ce ţi-am zis a fost că tipu’ mi-a inspirat cât de cât încredere şi că o să-l contactez. Crezi că personal mă voi implica în acţiuni teroriste?! Dacă e aşa, o să te rog pe tine să vii să detonezi explozibilii.

- Iubito, dacă asta e noua ta strategie de divorţ, să ştii că mai ai un pic şi mă convingi.

Fără să-şi pună nimic pe el, Radu se ridică de pe scaun şi ieşi din cameră. Reveni în câteva minute cu un pahar de vin şi îşi aprinse o nouă ţigară.

- Radu, fumezi la mine în cameră! Se fumează numai la bucătărie! După ce că umbli în curu’ gol prin casă şi că mi-ai umplut scaunul de păr, acum scuturi şi scrum pe el, se răsti Laura, aruncând săgeţi de gheaţă din priviri.

Radu continuă să fumeze, în tăcere, fără să o bage în seamă. Laura rămase ghemuită în colţul canapelei, cu genunchii strânşi la piept, tremurând.

- Radu, am nevoie de susţinere, nu de scepticism, frică şi ridiculizare!

VIII. **La MRTLAS: autoexilul în ”Pădurea fără rost”**

Laura apăsă butonul de interfon şi formă „013”. Un sunet metalic strident bubui din interfon. Aproape la fel de prietenos ca alarma lui Radu cu Inna, ”*Sun is up*”... Oare cât o să dureze? În cele din urmă, după câteva minute de aşteptare, un glas aspru şi iritat de femeie îi răspunse:

- Nu mai suna! E deschis.

Laura apăsă pe clanţă, dar uşa nu se deschise. Apăsă apoi cât putu de tare, împingând uşa. Încercă şi să ridice puţin uşa şi să apese pe clanţă, dar toate eforturile fură zadarnice. Zgâlţâi uşa, dar nimic nu se întâmplă. Sună din nou la interfon.

- E deschis! zbieră femeia. Intră!

- Îmi pare rău, nu pot să deschid uşa.

- Hai că vin eu, îmi strici uşa, proasto. Aşteaptă.

Peste două minute, apăru la uşă o femeie osoasă, cu părul grizonat zburlit, ochi înguşti şi cenuşii, faţa uscată şi ridată. Purta un tricou albastru decolorat, un short înflorat şi papuci de casă un pic cam scâlciaţi. Femeia avea o expresie de dezgust întipărită pe faţă şi tremura de enervare. Lângă ea se afla Răzvan, şeful mişcării. Răzvan nu părea deloc afectat de agitaţia ei, dimpotrivă, arăta calm şi maiestuos.

- Bună ziua, am venit să mă înscriu în mişcarea de rezistenţă, zise Laura, fără nicio ezitare.

- Ah, iubire, cum dracu’ vin la noi toţi ciumaţii, handicapaţii şi oligofrenii? Ai văzut, nu poate nici să deschidă uşa! zise printre dinţi femeia, agăţându-se de braţul lui Răzvan, fără să se ascundă de Laura, dar fără să-i arunce măcar o privire.

- Eu sunt Laura, întinse ea mâna, dar femeia sări de parcă ar fi fost electrocutată.

- Salutare, Laura. Ea e soţia mea, Andra, o recomandă Răzvan Laurei.

Andra continua să-şi ţină mâinile la spate, refuzând orice contact.

- Noi doi ne cunoaştem de la petrecerea de Crăciun a firmei ei. Sor-mea şi ea sunt colege. Din câte ştiu de la sor-mea, Laura e o fată de treabă, îi explică Răzvan Andrei.

- Îmi pare bine, zise Laura. Aş dori să mă înscriu la voi.

- Uită-te la tine, că nu eşti în stare nici să deschizi uşa! Ce să cauţi în mişcarea de rezistenţă? E exclus! strigă Andra, tremurând de furie şi de scârbă.

- Vă rog mult, îmi doresc enorm să fac parte din mişcare! spuse Laura cu entuziasm. O să fac tot ce spuneţi voi. Mă antrenez, poate voi reuşi să fac faţă exigenţelor.

- „Poate”... Aici nu vorbim cu „poate”, trebuie să fim siguri, rânji Andra, micşorându-şi şi mai mult ochii cenuşii şi uitându-se la Laura pe sub sprâncene.

- Voi face în aşa fel încât să fiu la înălţime şi să mă fac utilă, promise Laura, privindu-i pe cei doi cu ochi de foc.

- Da, da, da... Nu se poate! Ieşi afară! zbieră Andra. Şi nu mă mai bate la cap că mă enervezi!

- Nu vreau să plec!

- După ce că e proastă, mai e şi încăpăţânată, se plânse Andra lui Răzvan.

Laura îşi îndreptă ţinuta şi îi privi pe Andra şi pe Răzvan în ochi, zâmbind.

- Aşa e, nu vreau să plec! vorbi Laura ferm, dar fără să ridice tonul.

- Honney, las-o să încerce! Avem nevoie de voluntari, interveni Răzvan.

- Nu vreau! Nu face faţă, o s-o dăm în bară. ripostă Andra.

- Andra, te rog! Facem o probă. Hai, Laura, sus, să vorbeşti cu Andra, hotărî Răzvan.

- Iei decizii pripite şi neinspirate, comentă Andra, muşcându-şi buzele vineţii.

Răzvan le luă pe ambele de braţ şi urcară scările. Intrară într-o cameră întunecată, mobilată auster, doar cu un birou, un calculator şi un scaun.

- Vă las să vorbiţi, fetelor! zise Răzvan şi închise uşa.

Andra îi făcu semn Laurei să ia loc pe scaun, la birou, dar ea rămase în picioare.

- Laura, mai întâi nu e mişcarea de rezistenţă, ci Mişcarea de Rezistenţă la Teroare şi Luptă Anti-Sistem, adică MRTLAS, ca să ştii cui aparţii, că doar nu ne confundăm cu Mişcarea de Rezistenţă la Teroare şi Luptă Anti-Sex, chiar dacă avem aceleaşi iniţiale.

- OK, o să ţin minte. MRTLAS, cu „Sistem", nu cu „Sex", repetă Laura.

- Vorbeşti prea mult. Nu mai comenta! Dacă te accept, în fiecare lună vei plăti cotizaţia de 100 de lei.

- OK.

- Şi participi la toate trainingurile şi evenimentele.

- OK.

- Trei reguli sunt de bază: 1. Asculţi orice ordin de la mine, chiar cu preţul vieţii tale, fără să comentezi. 2. Nu te plângi niciodată 3. Nu-ţi pierzi controlul. De exemplu, eu îţi zic acum: „Laura, deschide uşa".

Laura se ridică şi încercă să se conformeze. Apăsă clanţa o dată, de două ori, de trei, de patru, zgudui uşa, dar nu reuşi să o deschidă. Urechile îi vâjâiau, iar stropi mari de transpiraţie i se prelingeau pe frunte.

- Îmi strici uşa, proasto! Ţi-am zis că nu eşti în stare nici să deschizi uşa.

- Îmi pare rău, deschide-o tu, să văd cum funcţionează! o rugă Laura.

- Cum să funcţioneze? Apeşi pe clanţă, proasto! se enervă Andra.

- Te rog, arată-mi tu!

Schiţând o grimasă de dezgust, scuturând din cap, cu aerul că se aştepta la aceste rezultate dezastruoase, Andra se ridică şi ea,

apăsă pe clanţă o dată, de două ori, de trei ori, dar uşa nu se deschise.

- Iubire, ce se întâmplă? Ai încuiat tu? strigă Andra, zgâlţâind uşa tot mai agitată.

- Sigur că da, Honney. Nu faceţi training? răspunse Răzvan.

Andra îi făcu semn Laurei să se aşeze la birou. Dar ea nu luă loc, ci se învârti de paisprezece ori în jurul biroului, trăgându-se când de păr, când de cercelul din urechea dreaptă, fără să zică nimic. Laura, ca o contabilă adevărată, ţinu evidenţa turelor, fără să-i scape nimic.

- Tu ce ştii să faci? întrebă Andra brusc, cam abstract, punând-o în încurcătură pe Laura.

- V-am trimis CV-ul la adresa de office, bâigui ea. Nu ştiu dacă v-aţi uitat pe el. Vrei să-ţi povestesc despe mine ca la un interviu?

- Nu mă interesează. Nu suntem la HR-ul unei multinaţionale. Nu dau doi bani pe stereotipurile alea şi pe tehnicile alea de persuasiune. Și grăbește-te, proasto! Dacă pierd cinci secunde din episodul nou din ”Suleyman Magnificul”, te omor, numai tu eşti de vină!

Laura nu mai ştia ce să spună. Ridică din umeri şi tăcu, lăsând ochii în jos, dar Andra, după ce mai făcu opt ture de birou, reveni în forţă:

- Ştii arte marţiale? se interesă ea pe un ton tăios, continuând să se învârtească în jurul biroului.

- Nu.

- Joci jocuri de strategie pe PSP sau la calculator? Măcar şah?

- Nu.

- Faci yoga sau Pilates?

- Nu.

- Te pricepi la explozibili?

- Nu.

- Ai fost cercetaş măcar?

- Nu.

- Ce lucrezi?

- Sunt contabilă.

- OK, ne poţi ajuta cu bugetul, balanţele lunare şi bilanţurile trimestriale, semestriale şi anuale.

- Ai copii? Soţ?

- Da, un băiat de aproape 10 ani şi un soţ.

- Asta e nu e aşa de bine, îţi mănâncă mult timp şi s-ar putea să ne trădezi pe noi pentru ei.

- Prefer să mor decât să vă trădez, zise Laura, conştientizând tonul patetic şi înroşindu-se.

- Nu fii aşa de sigură! Şi, dacă ai să-ţi vezi copilul torturat, ce, n-o să ne trădezi?

- Nu ştiu, e greu, sper că nu, spuse Laura, tot mai aprinsă la faţă şi ştergându-şi stropii de transpiraţie de pe frunte cu podul palmei. Brâncoveanu nu a trădat creştinismul nici când au fost decapitaţi fiii lui. A acceptat martirajul pentru întreaga familie. Ai nişte apă plată, te rog?

Să-l văd pe Luca torturat? Ce prostie mai e şi asta? Nici nu pot, de fapt, să concep aşa ceva. Şi, dacă, totuşi, s-ar întâmpla? Nu mai înţeleg nimic, m-a ameţit Andra. Mi s-au uscat buzele, mi-e sete. Un pic de apă! 27, 28, 29 sau am pierdut deja şirul turelor?

Andra se opri pentru o clipă, suficient cât să-i arunce o privire ucigătoare.

- Lasă-mă cu exemplele astea! Oamenii ăia aveau credinţă tare! Voi în ce mai credeţi acum?! În Lady Gaga?! Dar, să continuăm. Eşti familiară cu Facebook şi Twitter?

- Nu am cont de Twitter, dar am de Facebook. Bine, l-am folosit mai mult pentru a trimite felicitări de sărbători.

- Facebook-ul îl vei folosi pentru a transmite mesajele NOASTRE şi atât. Vei lua parte la campaniile NOASTRE şi atât. Vei iniţia şi populariza cauzele NOASTRE. Clar?

- Sper că da.

- Câţi prieteni ai pe Facebook?

- 60 şi ceva.

- Ah, ce dezastru! Trebuie să ai minim 10.000! Până săptămâna viitoare să ai măcar 1000. Şi să-ţi faci cont de Twitter şi prieteni şi-acolo.

- Probabil că nu ştiu să fac foarte multe, dar vreau să învăţ. Putem începe chiar acum trainingul. N-ai nişte apă plată? Te-am întrebat şi mai devreme.

- O să începem imediat trainingul. Senzații tari pe gratis. Deocamdată.

- Poftim?

Nu primi niciun răspuns. Andra continua să se învârtă în jurul biroului, fără să-i arunce măcar o privire. Deşi avea aceeaşi stare febrilă şi pierduse şirul turelor, Laura se simţea la fel de decisă ca mai înainte. Nimic nu se schimbase. Vroia să meargă mai departe cu orice preţ. Îşi îndreptă spatele şi capul. Sânii îi tresăltau ritmic, iar ochii îi scăpărau. Spera ca Andra să-şi intersecteze privirea cu a ei, pentru ca să-i demonstreze voinţa ei de nezdruncinat. Dar nu avu norocul ăsta.

Deodată, Andra se opri, se aşeză cu fundul pe birou, cu spatele la Laura, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă învăluită în rotocoale de fum.

- Începem trainingul. Ridică-ţi mâneca de la bluză şi dă-mi mâna ta.

- Care mână? zise Laura, înecându-se uşor.

- Care vrei tu.

Laura o ascultă. Andra ridică şi mai mult mâneca şi apoi stinse ţigara, dintr-o mişcare, pe mâna stângă a Laurei. Aceasta ţipă, iar mâna îi zvâcni puternic.

- Hei, regula a doua! Ce-am spus eu? „Să nu te plângi!”

- Bine, Andra, dar nu m-am plâns verbal, am scos doar un ţipăt, protestă Laura.

- Nu se poate, nu se acceptă. Nu trebuie să te plângi nici verbal, nici nonverbal! contraatacă Andra.

- Ba nu ai zis că nu e voie să mă plâng nonverbal.

- Iubire! strigă Andra. Iubire! Avem o dilemă conceptuală. Are voie să se plângă nonverbal sau nu trebuie să se plângă atât verbal, cât şi nonverbal?

- Las-o să se plângă nonverbal, se auzi Răzvan de la uşă. Vrei să ne plece toţi voluntarii?!

- Bine, ai voie să te plângi nonverbal. Să încercăm acum din nou. Dă-mi mâna cealaltă şi ridică-ţi mâneca. Încearcă acum să nu mai ţipi şi să nu mai te zbaţi.

E doar un test, calmează-te, Laura. Respiră! Inspiră, expiră! Inspiră, expiră! Andra își aprinse o țigară nouă, trase trei fumuri din ea și apoi o stinse pe mâna cealaltă, iar Laura, strânse din dinţi, nu scoase niciun sunet, ci avu doar un uşor spasm.

- Un pic mai bine. Mergem mai departe. Dezbracă-te.

- Poftim?

- Da, ai auzit bine. Sau nu asculţi ordinul, te plângi verbal şi-ţi pierzi controlul? Dezbracă-te, se răsti Andra, aruncând săgeţi de gheaţă din priviri.

Laura tresări la fel de tare ca la prima țigară stinsă pe mâna stângă. Ce legătură are asta cu trainingul? În plus, nu înțeleg de ce trebuie să mă dezbrac în faţa unei femei. Dacă m-ar fi văzut un bărbat era parcă mai OK. Poate Răzvan în persoană... Dar o femeie... Și... nu mai am 20 de ani de vreo 20 de ani şi mi-e ruşine. Nu sunt grasă, dar puţină celulită, vergeturi, sânii un pic căzuţi... Poate că totuși am eu prea multe prejudecăţi şi complexe. Trebuie să mi le depăşesc. La urma urmei, e doar un test, nimic mai mult.

Deşi nu avea niciun chef, Laura începu să se dezbrace cu mişcări lente şi nesigure. În cele din urmă, rămase în chiloţi şi sutien, dar Andra o admonestă:

- Ţi-am spus să te dezbraci. Dă jos şi chiloţii şi sutienul. Și mai repede că începe Suleyman la opt jumate, proasto!

- Dar am celulită şi vergeturi...

- Nu mă interesează, dezbracă-te complet.

Cu inima strânsă, Laura o ascultă. De emoţie, lăsă chiloţii şi sutienul pe jos, fără să le mai aşeze pe scaun ca pe celelalte

lucruri. Când se văzu goală în faţa Andrei, îi veni să intre în pământ de ruşine. De ce nu se deschide acum un portal - ca-n jocurile lui Luca - pe unde să dispar pentru totdeauna? Sau măcar o gaură în podea? Sunt sigură că Andra are măcar o trapă în cameră, poate reuşesc să declanşez mecanismul de deschidere...

Vru să se ghemuiască pe scaun ca să-şi ascundă goliciunea, dar Andra o ridică imediat, o bătu pe spate şi încercă să-i îndrepte umerii.

- Nu mai sta cocoşată! ţipă Andra. Ce ţinută e asta? Stai dreaptă, urmează ceremonia de învestire! De azi înainte, vei fi XT-3019, ăsta e numele tău! Uite, îl introduc chiar acum pe calculator şi în reţea. Să fii demnă de el!

- Bine, dar ce e asta? Nu e cam impersonal ca la puşcărie sau ca în armată? Sau e un nume de extraterestru?

- Regula numărul 2! Ce ţi-am zis să nu te plângi? *Hello*, este mişcarea de rezistenţă, mai exact Mişcarea de Rezistenţă la Teroare şi Luptă Anti-Sistem, ţine minte, normal că e militarizat! Şi sunt şi motive de securitate! Ei, şi-acum eu îmi dau jos şortul şi tu mă pupi în cur, zise Andra. La propriu.

- Poftim?!

- Regula nr. 1! Execuţi orice ordin! De unde să ştiu eu că mă pot baza pe tine? Trebuie să mi-o demonstrezi. Mă pupi în cur.

- Chiar e degradant şi mili-... începu Laura, tremurând de dezgust.

- Nu te plângi verbal! o întreupse Andra. Execuţi ordinul! Nu-ţi pierzi controlul!

Laura privi hipnotizată fundul cam zbârcit şi vineţiu al Andrei. Cu groază, scârbă şi, în acelaşi timp, fascinată. Îi pot număra fiecare coş (mai mult sau mai puţin purulent) şi fiecare striaţie. Îi pot înregistra toate variaţiile de culoare: de la vineţiul dominant la roşu, gălbui, portocaliu deschis şi maroniu. Îi pot urmări fiecare gropiţă, mai mică sau mai adâncă. Andra are mai multă celulită şi vergeturi decât mine. La 40 de ani, eu arăt chiar foarte bine, cu aceeaşi siluetă zveltă din adolescenţă.

Fundul Andrei îmi provoacă silă şi oroare, însă le pot învinge, ştiu asta. Regula numărul 3! În final, nu deţin eu însămi controlul? Am ascultat până acum toate aberaţiile Andrei şi m-am conformat, plângându-mă mai mult sau mai puţin verbal. E doar un test. Cum să aibă altfel încredere în mine? Nu trebuie cu niciun chip să renunţ. De ce n-aş putea s-o fac şi pe-asta? Închid ochii, număr până la zece, mă aplec puțin şi, pur şi simplu, o fac.

Dar oare asta e decizia mea? Vreau s-o fac, într-adevăr, sau mă mulţumesc să execut un ordin? Incredibil, aici m-au adus fuga mea de conformism şi dorinţa de a mă împotrivi sistemului?! Nu i-am reproşat eu lui Radu că gândește cu capul ”stăpânei” sau al lui ”şefiţu’”? Nu-l învăţ eu pe Luca să gândească liber şi să acţioneze independent, în ciuda presiunilor de grup? Nu îmi spun eu mereu că al doilea lucru important, după curaj, este libertatea? Libertatea de a pupa curul şefului?

Laura veni în faţa Andrei, fără să-şi mai ascundă goliciunea, dreaptă şi mândră precum o amazoană sau ca zeiţa Artemis la vânătoare. Era mai înaltă ca Andra, acum o domina. De la înălţimea ei suverană, Andra i se părea acum un arici ţâfnos, un ghem de riduri, celulită şi vergeturi, pe care l-ar fi putut azvârli pe geam cu un simplu şut. Îşi plimbă privirea lent şi ironic, de sus în jos, asupra Andrei. Apoi spuse tare şi solemn ca şi cum ar fi rostit o sentinţă divină:

- Andra, nu o să fac asta niciodată, indiferent dacă mă daţi afară acum sau mă omorâţi. Nu-mi pasă!

- Ai încălcat toate regulile! zbieră Andra. Cel mai grav, n-ai respectat ordinul. Te-ai plâns verbal şi nonverbal. Ţi-ai pierdut controlul.

- Şi o să le mai încalc dacă mai îmi dai astfel de ordine! tranșă Laura.

- Iubire, ţi-am spus, nu e doar proastă, încăpăţânată şi obraznică, e imposibilă, nu pot scoate nimic din ea! ţipă Andra înfuriată, în timp ce pete roşii se iveau tot mai multe pe pielea ei cu aspect pergamentos.

- Vezi că te plângi şi-ţi pierzi tu însăţi controlul, o avertiză Laura.

- Ai auzit, iubire?! Chiar n-am ce să fac cu ea! O dau afară sau îi iau gâtu', că ştie deja prea multe despre noi? se alertă Andra.

- Las-o, Honney, că rămânem fără voluntari! Şi e doar prima lecţie! se auzi Răzvan conciliant.

Andra tăcu şi-şi aprinse o ţigară. Ascunzându-se printre norii de fum, îi spuse Laurei, cu o voce hârâită, de roboţel ruginit:

- OK, XT-3019! Cred că e suficient pentru prima lecţie. Între timp, îţi faci tema - ştii tu, targeturile pentru Facebook şi Twitter. Data viitoare, vom începe artele marţiale - la noi e stilul ninjutsu, îţi arată şi Răzvan, apoi vom face comunicare pe Facebook şi Twitter, vom discuta de evenimente şi vom analiza bugetul. Iar la sfârşit, vom testa rezistenţa ta la electroşocuri. Distractiv, nu? Sper că nu ţi-ai pierdut entuziasmul.

Se uită apoi impacientată la ceasul de pe mobil:

- E ora 20:30'45''! urlă Andra. Uite ce mi-a făcut curva asta proastă, o omor! A început Suleyman!

- Las-o, Honney! Fugi să vezi episodul, e încă genericul.

Andra ieși val-vârtej din cameră, iar Laura se îmbrăcă și se îndreptă spre ușă. Surprinzător, o deschise dintr-o mișcare. Era și trainingul bun la ceva! Pe scări, se întâlni cu Răzvan:

- Care e procentajul de supraviețuire la primul training? 5-10%?! sări Laura.

- Vai, îmi cer mii de scuze, n-o să se mai repete. Ai avut noroc cu Suleyman, altfel nu supraviețuiai.

- Cu ce?!

- Cu "Suleyman Magnificul". A încheiat mai repede trainingul ca să nu piardă episodul. Asta a fost șansa vieții tale. Îmi pare foarte rău, i-am zis că așa nu merge, o să fugă toată lumea.

- Toată lumea care supraviețuiește. Apropo, ai avut dreptate. O întrece pe maică-mea.

- Ți-am zis?!

- Eu nu înțeleg... Un tip atât de inteligent și de rafinat ca tine și o femeie așa...

- Ei, am avut și eu ”săptămâna oarbă”. Nu sunt chiar perfect. Am făcut și eu o greșeală. M-am însurat. Aș zice că singurul meu defect e nevastă-mea, râse Răzvan.

- Păi, de ce nu te desparți de ea? Ar trebui să fie simplu. Nu aveți copii, nici avere. N-aveți ce-mpărți, se hazardă Laura să comenteze, fără să fie deloc sigură că face bine ce face.

- Bine, mă, Laura, să-ți spun drept, m-am cam obișnuit cu ea.

- Păi, tu-mi spui mie să nu fim simple cărămizi din Zid și să ne desprindem, să nu ne obișnuim cu orice, iar tu ce faci, ce exemplu dai?

- O să mă mai gândesc. Să profit acum, cât se uită la serial. Poate că între timp fuge ea singură... mă rog, cu sultanul Suleyman.

Răzvan îi strânse mâna lung, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Atingerea lui o curentă. Au început deja electroșocurile?

***

Ploua incredibil, halucinant, torenţial, de trei ore, fără să se oprească. Venind din parcare, Radu cântase şi dansase pe „*Singing in the Rain*”, schiţând piruete şi sărind din baltă în baltă. Pe drum spre casă nu fusese cine ştie ce trafic, doar mici blocaje din cauza ploii. Într-un fel, îşi dorise ca drumul să dureze cât mai mult, să mai întârzie... Iar când coborâse din maşină, nici nu mai deschisese umbrela. Ţopăise prin băltoace, ridicând în aer jeturi de stropi şi privindu-i cum străluceau tainic în întuneric. Aerul proaspăt îl îmbăta. Răpăitul ploii, puternic, dar monoton, îl liniştea. L-ar fi ascultat la nesfârşit. Se lăsă pătruns de ploaie până la ultima fibră şi ultima celulă, se contopi cu ea în vârtejul ei regenerator până deveni şi el un strop din dansul lubric şi, în acelaşi timp, inocent al ploii.

Intră în casă fără să se şteargă pe picioare, cu hainele ude leoarcă, lipite de corp şi cu părul şiroind de apă, încă fredonând

„*Singing in the rain*”. Ud şi senzual... Irezistibil. N-o să mă refuze de data asta. E şi vineri, a doua zi nu trebuie să mergem la birou. Nici eu? Nu, nu de data asta. Atunci o să... Unde-i Laura? Iat-o pe Laura... cocoşată la birou asupra laptopului! La unsprezece noaptea! La ora asta, de obicei era la bucătărie sau se pregătea de baie.

Intră în cameră la ea să o salute, dar îndată ce păşi în cameră, Laura trânti capacul laptopului.

- Bună, iubito.

Se aplecă să o sărute măcar pe obraz, dar câţiva stropi de apă din părul său picurară pe laptop.

- Ce faci, Radu? Vrei să-ţi spun eu? Unu: mă deranjezi, am treabă. Doi: îmi distrugi laptopul. Du-te imediat şi schimbă-te. Trei: fac pariu că ai intrat încălţat în casă şi fără să te ştergi pe picioare. Nu-i destul că mă dor groaznic capul, mâinile şi picioarele de la vremea asta nenorocită, faci şi tu numai tâmpenii, rosti Laura printre dinţi.

Oare cum ştia şi vedea totul?

- Sunt Argus, am ochi peste tot, zise Laura. Te-am văzut şi te văd şi acum. Schimbă-te imediat în pijama şi dă cu mopul pe unde ai călcat.

- Bine, iubito.

La baie, Radu îşi aruncă hainele ude la nimereală. Câţiva stropi îi alunecară din păr pe abdomen şi pe picioare. Închise ochii pentru a savura voluptatea atingerii. Simţea în tot trupul energia, vitalitatea şi erotismul ploii. ”*I’m singing in the rain / Singing in the rain*”. Gol, dansând în ploaie... Aş vrea să rămân aşa ud, în pielea goală, dar îmi e teamă să nu se supere Laura, aşa că mă voi şterge cu prosopul, mă voi îmbrăca în pijama şi voi da cu mopul. Am stropit peste tot.

După ce se şterse bine cu prosopul, Radu îl aruncă întâi pe jos, apoi îl ridică şi-l puse pe calorifer, la locul lui. Se uită dezamăgit la pijama şi întârzie momentul îmbrăcării cât putu de mult. Ar fi vrut să rămână gol, dar i se stricase deja un pic cheful. În cele din urmă, oftând, îşi puse pijamaua şi dădu cu mopul prin toată casa. Merse la bucătărie să ia o bere, dar acolo dădu nas în

nas cu Laura. Stătea pe scaun, cu un picior îndoit sub ea şi fuma o ţigară în semi-întuneric.

- Radu, aş vrea să renunţ, zise Laura cu jumătate de gură, parcă vrând să se oprească din ce spunea, dar nereuşind.

- Ce să faci, iubito? o privi nedumerit Radu.

- Să... să renunţ, continuă ea la fel de nesigur.

- La ce? întrebă Radu, trăgând distrat de cheiţa cutiei de bere Tuborg.

Cutia de bere se deschise cu un fâsâit puternic şi o împroşcă pe Laura, dar ea nu zise nimic. Radu scoase două pahare, le clăti şi turnă berea în ele. Laura dădu paharul de bere pe gât, fără să răsufle.

- În niciun caz la MRTLAS, adică vreau să spun „Mişcarea de Rezistenţă la Teroare şi Luptă Anti-Sex", urmă Laura ceva mai alert şi pe un ton mai şugubăţ. Chiar dacă seamănă iniţialele, nu se confundă.

- Eşti membră a lu' LASă-mă să te LAS ăsta?! spuse Radu intrigat.

- Eu?! Nu ţi-am spus că nu se confundă, Radu? sări ea.

- Nici nu mi-aş fi putut imagina vreodată că o să devii membră a MRTLAS sau NRTLAS, ăla cu... anti-sex... Doar eşti o mare fană a sexului! Şi poate vrei să mi-o demonstrezi chiar acum, zâmbi Radu, privind-o provocator şi îndrăznind să o mângâie pe faţă cu mâna udă de bere.

- Ah, voi, bărbaţii, numai la sex vă gândiţi! se revoltă Laura. Eşti oribil! Şi spală-te pe mâini, puţi a bere.

- Din păcate am şi ajuns să-l practic de unul singur, oftă Radu.

- Cum puteţi să vă gândiţi numai la asta? Altceva n-aveţi în cap? E, mai sunt unii care se gândesc şi la altceva. Excepţiile. Sunt unii care au gânduri nobile, mai presus de simplele instincte.

- Ca, de exemplu, şeful tău de la "LASă-mă să te LAS" ăla al tău sau cum i-oi fi zicând.

- Da, sunt unii care gândesc şi fac lucruri nobile dezinteresat, asumându-şi mari riscuri, pentru o lume mai bună... suspină visătoare Laura.

- La-la-la, bla-bla-bla. Hm, şi ţie îţi plac doar ideile lui nobile, el în persoană nu te prea atrage...

- Radu, eşti penibil! Iar începi cu crizele de gelozie! Să ştii că chiar divorţăm! Îmi plac ideile, pe el îl admir. E cu totul altceva. E un tip foarte respectuos şi civilizat. Apropo, e şi însurat. Din păcate, nevastă-sa e cam sălbatică.

- Bine, încerc să mă controlez, deşi, orice aş spune, te jigneşte. Cum se cheamă mişcarea ta şi de ce vrei să renunţi?

- Nu pot să-ţi spun.

- Te-a părut nevastă-sa?

- Eşti tâmpit!

Radu deschise o nouă cutie de bere şi umplu paharele. Laura îl bău pe-al ei dintr-o înghiţitură şi-şi aprinse o nouă ţigară.

- Da, bine... Atunci o să-ţi spun eu ce-am observat, pur întâmplător, reluă discuţia Radu. Cu riscul să te superi. La urma urmei, nu m-ai îndemnat tu să fiu deschis şi să spun tot ce am pe suflet? Am văzut alaltăieri noapte că ai deschis Facebook-ul şi-ţi căutai prieteni. Ai lăsat fereastra minimizată şi laptopul deschis. Era să adormi cu capul pe birou. Ultima oară când te-am văzut pe Facebook a fost acum 8 luni.

Radu lăsă capul în jos. Era sigur că nu fusese suficient de diplomat, niciodată nu ştia să menajeze îndeajuns susceptibilităţile Laurei. Aceasta ripostă imediat:

- Nu înţeleg de ce te bagi tu şi de ce mă monitorizezi mai rău decât sistemul CGSS! se înfurie Laura. Poate asculţi şi telefoanele! Da, sunt pe Facebook, îmi caut prieteni. 1000 de prieteni noi până săptămâna viitoare!

- Ai înnebunit?! strigă Radu şi izbucni în râs. Acum înţeleg de ce vrei să renunţi. Mai ai şi alte taskuri la fel de trăsnite?

- Nu am spus că renunţ, chiar dacă am nişte dificultăţi. Da, mai am şi alte sarcini. Nu ghiceşti?

- Bugetul...

- Sigur că da, bugetul, închiderile lunare, bilanţul trimestrial, semestrial şi anual, se putea altfel? spuse Laura cu zâmbet blazat.

- Vai de mine, doar n-oi vrea să ajungi până la bilanțul anual, sper să te saturi până la cel trimestrial! Și, apropo, cu cât contribui tu la buget?

- Lasă-mă, Radu, eşti indiscret! Doar n-am luat de la gura copilului. Mă privește ce fac cu banii mei. Și eu decid câtă vreme îi investesc, nu tu.

- A, şi la mâini ce-ai păţit? Intră şi astea în taskuri sau e doar trainingul?

- Radu, nu te mai băga! La fii-tu nu te uiţi să vezi ce semne are! se mânie Laura, înroşindu-se şi aruncând flăcări din priviri.

- De ce? Pe mine nu ar trebui să mă intereseze? Nu ţi-ai dori să ader la mişcare? Nu ai vrea să mă transform într-un bărbat nobil care visează la o lume mai bună, care nu se gândește la proiecte de căcat şi la sex, ci la transpunerea în practică a idealurilor?

- Asta ca să ai o şansă să întinezi tu idealurile noastre, nu-i aşa? îl provocă ea, strâmbându-se de dezgust.

Radu bombăni ceva și ieși din bucătărie. Laura îşi turnă singură un nou pahar de bere şi-l dădu pe gât pe nerăsuflate. Fumă şapte ţigări, una după alta, fără să-şi schimbe poziţia. Scuturã mucurile de ţigară din scrumieră la coş direct de pe scaun, fără să se ridice. Unul din mucuri căzu lângă coş, pe gresia porţelanată, dar Laura îl lăsă acolo, privindu-l ca prin vis, ca pe o dovadă incontestabilă a neputinţei ei. Don Quijote nu mai poate lupta. Nici măcar cu mucurile de ţigară.

După o oră, Radu se întoarse tremurând uşor, cu obrajii îmbujoraţi. Ochii îi străluceau:

- MRTLAS, Mişcarea de Rezistenţă la Teroare şi Luptă Anti-Sistem, asta e, cu siguranţă, am searchuit, zise Radu.

- Ţi-a spus oracolul Google?

- Mi-a şoptit el şi mi-au mărturisit şi alte câteva site-uri. Cam prea uşor de găsit mişcarea asta! E mai anonimă ca Anonymous! Nu ştiu cum o să vă apăraţi clandestinitatea... Și mişcarea asta mi se pare cam dubioasă, aşa, un pic paramilitară. Te bagi în căcat. Ai, totuşi, soţ şi copil...

Laura oftă şi strivi unul dintre mucurile de ţigară din scrumieră între degete, urmărind absentă cum se murdăreşte de scrum. Inevitabil. Oare?

- Copilul nu e o scuză, spuse Laura sec, aproape mecanic, ca şi cum ar fi recitat în somn o poezie repetată îndelung. Nu putem să refuzăm implicarea şi să ne ascundem în spatele lui. Şi ce exemplu dăm copilului atunci când mâncăm căcat în faţa lui? Trebuie să facem ceva, indiferent de riscuri. Eu mi-am asumat riscuri. De fapt, nici cu tine nu ştiu ce-o să se întâmple, eşti cam indiscret. Dacă mai cauţi mult pe Google şi pe tot soiul de site-uri, s-ar putea să te nimereşti tu însuţi taxat ca terorist şi umflat.

- În cazul ăsta, cred că nici nu ai observa că lipsesc.

- Radu, şi tu ai soţie şi copil.

- Şi nu numai atât. În fiecare zi, am minunata îndatorire să duc gunoiul! Șeful tău ăla nobil are idei înalte şi planuri măreţe, dar, iubito, nu-ţi duce el gunoiul...

- Radu, termină cu scenele de gelozie şi de autovictimizare! Mă scoţi din minţi! Chiar o să divorţez!

- Mă duc să arunc gunoiul. Sau te aştepţi să-l ridice șeful tău ăla nobil?

Fără să observe mucul de ţigară căzut lângă coş, Radu zvârli gunoiul la ghenă şi schimbă sacul de plastic. Bău ultima gură de bere din pahar, aruncă de la distanţă cutia şi nimeri exact la coş. Apoi se închise în baie şi dădu drumul la duş. Un jet puternic, eliberator. Stropi fierbinți țâșniră în toate părțile, inundând baia. Să iau mopul să șterg? Uau, călare pe mop stă o vrăjitoare periculoasă, complet goală - soția șefului mișcării, o brunetă creolă, cu pielea foarte lucioasă și părul lung, creț, încâlcit, șiroind de apă. Bruneta se azvârle asupra mea, mușcându-mă și zgâriindu-mă cu unghiile ei lungi și murdare. Mirosul de transpirație care emană din subrațul neepilat mă excită. O trântesc pe coșul de gunoi răsturnat și-i ling flocii sălbatici și vaginul până la clitoris. Apoi ne tăvălim împreună în mizerie, fără să ne pese de Laura, care se află chiar la uşă, înarmată cu un cuţit de bucătărie.

IX. **Fantasme din ”Pădurea fără rost”: ”Camera 101” și ”Camera” din Zonă**

Sincer vorbind, nu înţeleg foarte clar ce se petrece cu Laura. A înnebunit? Trebuie s-o duc la psihiatru, că poate la psiholog e prea târziu? Sau mai bine să contactez un avocat la prima ei aluzie de divorţ? E o criză a ”vârstei critice”? Până acum Laura nu mi-a lăsat impresia că se simte „babă”, dimpotrivă, pare extraordinar de tânără şi de energică. Oricum, indiferent cât de ”babă” s-ar crede ea, poate că percepţia asupra timpului e schimbată la vârsta asta: timpul „nu mai are răbdare”, iar Laura ascultă hipnotizată „ceasornicul care îi măsoară destrămarea”, încercând să se smulgă din fascinaţia lui morbidă. Și cum e ea obsedată de sens, vrea să găsească ceva cât mai e timp.

Nu e nici preocupată de alţi bărbaţi, şi unul singur e prea mult pentru Laura, chiar ea spune asta mereu. S-o atragă totuşi şefiţul ăsta al ei, bărbatul nobil, motivat de idealuri şi nu de instinctul sexual? Dar atunci s-ar contrazice şi toată chestia cu idealurile ar cădea. Sau poate că se autoiluzionează, ascunzându-se sub masca idealurilor.

Poate că vrea să mă atragă într-o capcană murdară, astfel încât să fiu arestat şi să scape de mine. Poate că e agent dublu. Cine, Laura? Ea care e atât de transparentă și nu poate ascunde nimic?! Nu, acum devin de-a dreptul paranoic! ”Ilana cea Sufocantă și Paranoică”, nu zice ea așa?

O anumită epuizare (psihică și fizică) produsă de rutina cotidiană resimțim mulți dintre noi, dacă nu suntem cu totul insensibili și ignoranți. Cercul ”infernal” din care nu putem ieși, ar spunea ea, însă mie îmi place confortul pe care mi-l oferă, uite, chiar și lucruri simple precum bere, țigări, pizza, un duș fierbinte etc. Dar pe Laura o afectează negativ rutina, deși energia ei e

aparent inepuizabilă și te-ar putea induce în eroare. Credeam că s-a săturat de mine și de job, însă văd că acum și Șistemul o scoate din minți. OK, dar de ce a ales să evadeze cu ajutorul MRTLAS? Ori ţine şi asta mai mult de conjunctură? Şi vrea ea să se debaraseze de tot ce are, să ne conteste pe mine şi pe Luca, să ne distrugă sau mai degrabă intenţionează să ne demonstreze ce poate ea? *Women empowerment*?

Laura tânjește probabil după independenţa și nonconformismul din anii de adolescență. Opţiunea pentru MRTLAS o demonstrează, nu-i așa? O mișcare militarizată, cu o structură autoritară, cu reguli mai stricte decât în viaţa cotidiană a Laurei şi jurăminte de credinţă până la moarte, care solicită o atitudine înflăcărată, dar, în acelaşi timp, obedientă şi acritică. Perfect, exact ce și-a dorit! Dar se regăsește ea cu adevărat în MRTLAS? Şi asta e discutabil.

E și nostalgia asta după anii adolescenței... Nu poți să faci abstracție de ea. E un vis din copilărie sau din adolescenţă pe care Laura încearcă să-l împlinească? Toată seria de morţi şi modele eroice... Sacrificii ridicole... Crede ea cu adevărat în asta? Eu nu aș renunța niciodată la status, la confort, la familie, nu mai spun la viaţă. Şi eu am visat când eram mic să ajung mai întâi un mare pianist, iar apoi, la liceu, să-mi fac o trupă rock, dar, de regulă, nu am avut fantezii din astea autodistructive. Ce claritate aveau visele şi fanteziile din copilărie şi adolescenţă! Ce luminoase şi limpezi erau! Cât de vii! Acum, dimpotrivă, la maturitate, totul e întunecat, derutant şi confuz. Mă simt mereu bulversat, niciodată nu ştiu ce să fac. Dacă aș avea măcar un ciob din presse-papier-ul de cristal cu coral prin care să întrezăresc ceva din strălucirea acelei lumi pierdute! Sau e și asta o fantasmă, o Fata Morgana?

Nu știu dacă mai are sens să insist, e imposibil s-o conving, aș genera doar o reacţie de respingere şi mai puternică. O ”sufoc”. E ”proiectul” ei, nu vrea să renunțe cu niciun chip, chiar dacă e, poate, dezamăgită. Şi cum aș putea eu s-o opresc?! Să mă pun în ușă când vrea să plece de-acasă? S-o leg? Să-i șterg documentele de pe laptop? Să mă prefac grav bolnav (de fapt, nu sunt prea

departe de asta) ca să se ocupe și ea de casă și copil, și nu de prostia asta de MRTLAS? Că, dacă trec prin fața ei cu numărul din Playboy cu Daniela Crudu, foșnind paginile demonstrativ, nu-mi acordă nicio atenție. Nici dacă mă masturbez sub ochii ei.

Laura spune adeseori că e un „Zombie", un trup fără suflet, un cadavru ambulant. Şi eu am simţit durerea abandonului şi a morţii cu câteva luni în urmă. Dar eu am coborât de pe cruce. Am înviat! Sau poate că nu? Cine m-a dat jos? I-am văzut oare fața? Nu-mi dau seama exact, dar, presupunând prin absurd că n-aș fi înviat și că încă agonizez, să zicem, în condiții ceva mai confortabile (tot pe cruce, dar sub umbrelă, cu o berică și o pizza Prosciutto e funghi alături, eventual cu un număr din Playboy cu Daniela Crudu, dacă nu cu ea în persoană), nici nu aș opta vreodată pentru o „înviere" prin intermediul unei mișcări dubioase, cvasi-teroriste.

Oricum, indiscutabil, Laura se află în căutarea propriului suflet, a centrului, a absolutului. Ca Ulise în drum spre Ithaca. Ca Apolodor spre fraţii lui din Labrador. Ca Oblio în „Pădurea fără rost". Vrea să fie ea însăşi, s-a lansat într-o încercare disperată de recuperare a identităţii. Din păcate, asta nu e posibil. Doar o reconstrucţie. Până la urmă, indiferent ce rol joacă afurisita de MRTLAS, chiar dacă Laura se pierde pe drum şi mă aruncă şi pe mine în capcană, fiecare rătăcire poate fi un pas mai departe către "înviere". Fără rătăcire nu există regăsire.

Ce complicat e totul acum! Cât mi-aș dori să simplific lucrurile ca în anii adolescenţei! Să-mi arunc hainele şi grijile, să zac cu o bere la malul mării în Vamă, să ascult valurile şi ecourile unei melodii de The Doors de la „Stuf"... Oare de ce mă târăște mereu Laura să vizitez tot soiul de ţări şi de capitale? De ce trebuie să testez în concedii întotdeauna variante noi când eu ştiu deja ce îmi place? De ce să mai experimentez? Eu mă simt bine cu adevărat doar în Vamă. Acolo sunt eu însumi şi mă pot relaxa. În ultima vreme, de fiecare dată când merg în Vamă, adică maxim o dată pe an, devin tot mai melancolic. Nici nu ajung bine acolo, că mă şi gândesc la sfârşit, iar fericirea e învăluită în durerea

despărţirii. Anticiparea sfârşitului? Percepţia finalităţii? La mine, nu la Laura?!

Indiferent de asta, sunt fericit doar în Vamă. Acolo e adevărata mea casă. Nu îmi iau eu hamsii şi mă rog la fiecare în parte să-mi îndeplinească trei dorinţe: "Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă!"? Nu m-am gândit eu să mă duc voluntar în Vamă, din mai până-n octombrie, să protestez contra exploatării gazelor de șist, cu sloganuri și pancarte de tip „Populare / Nu poluare" şi „Jos ŞISTEMUL!"? Genul ăsta de protest e exact pe gustul meu. Pe drumul de dus, cu lacrimi în ochi, nu îmi spun în continuu: "Fericiți cei ce merg pe sensul ăsta! Spre mare, spre Vamă!", iar la întoarcere, cu aceleași lacrimi în ochi,"Fericiţi cei ce merg pe sens opus! Spre mare, spre Vamă!"? Doar atunci când sunt în Vamă simt că exist cu adevărat, în cazul meu se poate reformula uşor dictonul lui Descartes: „Sunt în Vamă, deci exist!"

Acum de concedii nu mai încape vorbă, poate doar o ieşire în weekend la mare sau la munte. Sau un *City Break* pe gustul Laurei. Un *City Break* de vineri, de la ora 19:00 până vineri, la ora 23:00. 4 ore. Căci de vineri seara până duminică noaptea, Laura stă lipită de calculator, iar, când iese din casă, merge numai la traininguri. Acum e rândul meu să mă ocup de tot. Spăl, călc, mătur, şterg praful, dau cu aspiratorul şi cu mopul, fac şniţele, cartofi prăjiţi şi clătite, duc gunoiul, merg la cumpărături, îl iau pe Luca în parc şi la mall... Bine că Luca e în vacanţă şi că nu trebuie să-i verific şi temele! Dar mai e puțin și începe școala. Fac tot posibilul să rezist și să-mi fac taskurile cât mai prietenoase şi mai distractive. De pildă, când dau cu mopul, dansez câte un vals de Chopin. Când calc, ascult Concertul în la minor de Grieg. Când şterg praful, pun Gershwin, „Rhapsody in Blue". Când fac cartofi prăjiţi trec la Rammstein, să mă mobilizez că e deja noapte şi învârtesc clătitele fredonând un refren din Metallica sau AC/DC. Ce dacă e deja douăşpe noaptea, mă aud vecinii sau urlă Laura că o deranjez! Trebuie să lupt şi să rezist în continuare. *I'm doing my best*. Dar Laura are dreptate, luptătorii solitari nu au

nicio şansă. Trebuie să mă înscriu și eu într-o mișcare, gen MRTLAS: Mişcarea de Rezistenţă a Tăticilor Lustraţi şi Abuzaţi de Soţii. De ce nu aș fonda chiar eu mișcarea asta?

Încerc măcar să-mi iau câte o pauză, din când în când, duminica. Ce pula mea, duminica e zi sfântă! Întotdeauna dorm mai mult și, dacă întâmplător mă trezesc, îmi trag cearceaful peste cap și mai întârzii câteva minute, uneori chiar ore. O aștept și pe Kim să se urce în pat lângă mine și o ascult când toarce. Sunetul ăsta îmi mângâie sufletul, îmi alină rănile și mă răsfață. E atât de frumoasă... Ochișorii mari, cu pupilele dilatate, privirea aia nevinovată, blănița aurie și mătăsoasă, năsucul pătat (alb cu portocaliu) și umed, pe care și-l lipește de fața mea, urechiuțele mici și ascuțite care tresar la cel mai mic zgomot, pernuțele rozé, delicate ale lăbuțelor de unde țâșnesc gheruțele care mă zgârie cu pasiune... Uite că există și lucruri frumoase pe lume!

La masă, trag de timp, fumând trei țigări la cafea în loc de una. Mă învălui în nori de fum. Albi și pufoși ca vata de zahăr, chiar mai dulci ca ambrozia și nectarul. Uneori simt că mă ridic deasupra norilor de fum precum un zeu olimpian și plutesc fericit, departe de grijile pământești. Mă așez în pat, cu picioarele întinse sub cearceaf și pisica în brațe, și citesc câteva pagini dintr-o carte, eventual din antologia de umor de la ”Cotidianul” pe care o am de ani buni și pe care nu am apucat să o termin. Citesc încet, savurând fiecare rând. Mă duc la budă, foșnind ostentativ paginile revistei Playboy, numărul cu Daniela Crudu, chiar dacă Laura nu e atentă sau e plecată la training. Mă masturbez, benoclându-mă la țâțele Danielei Crudu și mă distrez examinând petele de pe revistă. Apoi fac un duș fierbinte și cânt arii de operă, muzică populară sau refrene rock. Mă joc suflând baloanele de săpun sau bulgării de spumă de pe piept sau de pe mâini la penis sau la picioare. Desenez ”*smiling-faces*” în oglinda aburită. Urmăresc stropii de apă sticlind pe pielea mea și evaporându-se. O existență efemeră, dar împlinită și o dispariție discretă ca a umbrelor de pe pereți. Și ies din baie fără să mă șterg, gol, șiroind de apă, mă plimb așa prin casă, stropind parchetul și gresia și mă așez la

calculator sau la televizor (evitând totuşi canapeaua roşie de la Ikea a Laurei). Mă simt iar fericit şi liber. Cât de reconfortantă e o pauză! Are dreptate Jerome K. Jerome, numai puturoşii extrem de ocupați pot să aprecieze.

***

Ziua de naştere îi aduse lui Radu liniştea mult-visată. Cadou de ziua lui, Luca îi oferi nişte bombe puturoase care-i explodară drept în faţă. Un lichid dens, alb-gălbui, cu miros de lapte stricat, ouă clocite, rahat şi putregai se împrăştie în tot holul. Radu sări ca ars:

- Ce paştele mă-sii faci, Luca? Ai învăţat de la mami să fabrici explozibili?

- Nu, tati, eşti dus?! răspunse Luca, privindu-l galeş, cu ochii săi mari, negri. Sunt decât bombe puturoase. Am văzut pe net cum se fac. Nu am pus mare lucru. Mai mult lapte stricat... ca să pută.

- Aşa i-ai făcut şi maică-tii de ziua ei? Nu-i destul c-am stat toată ziua la telefoane şi mailuri, acum trebuie să curăţ şi după tine?

- Eşti un prost, doar ţie ţi-am făcut. Lu' mami i-am făcut crini origami de ziua ei şi nişte flori frumoase de hârtie care se desfăceau într-un vas cu apă.

- Se pare că pe ea o menajezi. Dar pe mine nu. Eu sunt cobaiul vostru. Şi al tău, şi-al lu' mă-ta.

- Tati, tu ai simţul umorului. Mami m-ar fi certat.

- Sper că ai şi tu simţul umorului, Luca. O să pui imediat mâna pe mop şi o să cureți holul, spuse Radu, ridicând tonul.

- Bine, tati... dacă îmi iei o consolă nouă X-box.

- Luca, ai deja patru console! Să nu mai aud de a cincea! Şi şterge imediat urmele bombelor puturoase de pe hol!

- A, ce-ai zis, tati, de bombe? Mami ştie să facă explozibili?

- Da, Luca, interveni Laura, făcându-i cu ochiul. Am aruncat deja în aer şcoala aia a ta de fiţe.

După ce îl trimise pe Luca la culcare (cu un pupic scurt pe frunte şi două rugăciuni spuse repede, indescifrabil, aproape automat), convins că era prea devreme (zece fără zece) şi că Luca se juca pe PSP sub cearceaf, Radu se trânti pe pat, în dormitorul lui. Se simţea epuizat. Nu era în stare să se ridice nici măcar în fund. Se întinse, ascultând ca prin vis trosnetul oaselor sale. Semăna cu sunetul vreascurilor arzând în cămin, în nopțile geroase de iarnă, de la țară. Trosnetul acela blând și adormitor. Liniște... Închise ochii. Dar nu trecură nici treizeci de secunde, căci Laura dădu buzna la el în cameră, aprinzând lumina şi cântând fals, dar cât putea de tare „Mulţi ani trăiască!”. Radu tresări. Capul îi bubuia şi îl dureau ochii, lumina îl orbea. Stinge lumina! Acum!

Zâmbind în colţul gurii şi privindu-l cu ochii ei negri, scânteietori, puşi pe şotii, Laura îi întinse o hârtie A4 în care erau înfăşurate câteva obiecte.

- Hei, asta e adeziunea ta la MRTLAS. Nu trebuie decât s-o semnezi. La mulţi ani! spuse Laura.

- Iubito, dacă mai insişti cu chestia asta, vorba ta, să ştii că divorţăm, mârâi Radu şi rupse hârtia în bucăţi minuscule pe care le aruncă pe jos, fără să se uite la obiectele căzute. Şi te rog să strângi tu mizeria. Eu m-am săturat.

- Radu, ăsta era contractul pentru un *City Break* la Stockholm săptămâna viitoare. Treaba ta. Oricum, nu prea aveam timp.

- Nu aveai timp? Dar să te ţii de farse stupide, să-ţi cauţi jde mii de prieteni pe Facebook, să-ţi faci cauze, să trânteşti bugete peste bugete şi să mergi la traininguri ai? se răsti Radu.

- Să ştii că am pus piciorul în prag: nu o să mă mai ocup decât de aspectele financiare. Nu mai stau zile şi nopţi pe Facebook, nu mai merg atâta la şedinţe şi traininguri... Apropo, nu fabric şi nu plasez bombe, deşi chestia asta din urmă ar trebui să rămână între noi, să nu mă ia Luca de fraieră. OK, eşti mulţumit? Uită-te, te rog, şi la restul cadoului.

Radu ridică de pe jos un portofel de piele şi două CD-uri originale: unul cu „Metallica - Best of” şi altul cu „Tristan şi

Isolda". În ochii lui obosiți și goi se aprinse o lumină stranie, dintr-o altă lume.

- Nu sunt CGS, poţi să le asculţi când vrei, fără probleme. Nici nu ştii cât am căutat! E aproape imposibil să găseşti altceva în afară de Inna sau Lady Gaga!

- Mulţumesc, iubito! Hai să punem acum „Tristan şi Isolda" şi să bem împreună un pahar de şampanie sau de vin, spuse Radu încet, desfăcând îngândurat plasticul de pe CD.

Stinse lumina, aprinse o lumânare parfumată cu aromă de lavandă, apoi aduse o sticlă de vin alb, sec de la bucătărie și două pahare curate, proaspăt spălate. Turnă vinul în pahare, ciocni și apoi nu mai spuse nimic. Totul i se părea ireal. Mirosul de lavandă, de vin și de fum de țigară, amestecându-se cu izul de bombe puturoase și cu aroma de fructe de pădure de pe buzele Laurei. Paharul ei cu urma de ruj violet-sidefat, sticla de vin cu dopul rămas în ea, rotindu-se hipnotic, brownian, patul cu cearceafurile mototolite, carcasa CD-ului rămasă pe jos, în care ricoșaseră câteva boabe de cereale, draperia fluturând în întuneric ca o uriașă aripă neagră. "*Nevermore*". Umbrele alunecând pe pereți... Sclipiri evanescente. Se sting atât de ușor, atât de discret în oceanul tăcerii. Nu par să agonizeze ca noi.

Uvertura operei lui Wagner mă răscolește. Fiecare celulă şi fiecare neuron tânjesc, gem, se zvârcolesc... O teamă sfâşietoare şi în acelaşi timp un dor de moarte mă chinuiesc. Îmi aud fiecare respiraţie, mai întâi agitată, apoi din ce în ce mai slabă. Muzica mă face să mă simt melancolic, trist, dar, în cele din urmă, într-un fel resemnat, împăcat cu sfârşitul tragic pe care-l anticipez cu fiecare respiraţie care se stinge. Poate că iubirea şi muzica îmi vor da putere să înfrunt neantul.

O strânse în braţe pe Laura aproape să o sufoce, apoi o sărută apăsat, sorbindu-i buzele ca pe o cupă binecuvântată cu otravă. Îi sărută halucinat părul, fruntea, ochii, urechile, sânii, pulpele şi chiar tălpile picioarelor. O zgârie şi o muşcă, sfâşiindu-i carnea, adulmecându-i sângele şi îmbătându-se cu el. Corpul ei atât de fragil şi atât de fierbinte zvâcnea ritmic sub atingerile lui. Îşi

plimbă limba răvășit, înnebunit, îndelung şi lent în vaginul ei până la clitoris. Apoi o aşeză pe pat şi o pătrunse de parcă ar fi fost ultima oară, strângându-i spasmodic mâna şi privind-o în ochii ei mari, negri, care străluceau iar ca nişte supernove. Lumina tulburătoare a sfârşitului. Lumina se stinse şi alunecară amândoi în abis, ţinându-se de mână.

***

Rămaseră un timp faţă în faţă, îmbrăţişaţi, fără să rostească niciun cuvânt. Laura privea fix o pată neagră, minusculă de pe tavan: un ţânţar ori poate un păianjen storcit. Mâna stângă, fără verghetă, cu care-l ţinea pe Radu de gât, îi tremura uşor. Tâmplele îi zvâcneau şi simţea înţepături puternice în ele. La un moment dat, rupse tăcerea:

- Radu, mă frământă ceva, şopti Laura, privindu-l palidă, dar cu ochi scânteietori.

- Spune, iubito, o încurajă el.

- Ce... ce ai face tu dacă... ai fi a-a-restat? spuse Laura încet, cu glas întretăiat.

- Poftim? De ce anume?

- Din cauza mea, de pildă. Ce ai face?

- Aş apela MRTLAS, adică Mişcarea de Rezistenţă a Tăticilor Lus-ă... Linşaţi de Autorităţile de Stat. Asta pentru că tu, cu siguranță, nu ai observa că lipsesc, glumi Radu cu jumătate de gură.

- Nu, Radu, spune-mi pe bune! Eşti pregătit?

- Doamne, iubito, niciodată nu poţi fi pregătit pentru aşa ceva! sări Radu.

- Eu, una, m-am gândit întotdeauna la asta, de când eram mică. Dacă aş fi pregătită... murmură Laura.

Făcu o pauză lungă, parcă interminabilă. Întreg corpul i se încordase, iar fruntea şi tâmplele erau îmbrobonite de sudoare. Privind în continuare, fascinată, insecta presată de pe tavan, oftă

şi îşi reluă confesiunea. Spuse repede, înghiţind silabele, aproape fără să respire:

- Steinhardt s-a dus singur să fie arestat, iar închisoarea a fost cea mai fericită perioadă din viaţa lui. Acolo s-a regăsit şi s-a botezat. Dar eu nu ştiu dacă sunt pregătită, dacă aş rezista. Anchete sub tortură, apă viermănoasă, arpacaş, frig, o grămadă de persoane într-o cameră minusculă, cu igrasie...

- Parcă şi Steinhardt al tău o căuta cu lumânarea.

- Steinhardt avea şi un tată care l-a încurajat, un fel de variantă masculină a „Mumei lui Ştefan cel Mare". I-a zis: „Să nu fii jidan fricos şi să nu te caci în pantaloni!", rosti Laura ceva mai detensionată, încercând să schiţeze un zâmbet.

- Aşa să faci şi tu cu Luca când o veni rănit de la război ca mă-sa lu' Ştefan! Să sperăm că nu e cazul... Ah, cultul ăsta al eroilor, al părinţilor duri şi argumentul autorităţii! Ce aş mai putea eu să spun în faţa lui Steinhardt, a lu' ta-su şi a mă-sii lu' Ştefan? Ciocu' mic, Radu! În ce mă priveşte, eu nu mi-am dorit să ajung la închisoare niciodată... N-am multe pretenţii, dar nu aş putea să stau fără duş, bere, pizza şi ţigări. Cred că nici n-aş putea să dorm în alt pat. Ştii ce păţesc în excursii, nu închid un ochi.

- Da, tu nici în patul tău nu poţi să dormi de multe ori, îl tachină Laura.

Radu o sărută uşor pe buze. Apoi îşi apropie nasul de al ei şi îi dădu un „sărut de eschimos". Laura îi atinse şi ea părul des, uşor încâlcit, cu reflexii aurii. Apoi, pentru o vreme, îi mângâie în tăcere spatele masiv şi aspru, înfigându-şi în el unghiile ei discret şi impecabil manichiurate.

- Eu una nu mă sperii atât de durerea fizică... continuă ea pe un ton din ce în ce mai hotărât şi mai puternic. Pe asta, uneori, ţi-o provoci chiar tu însuţi. Nu ştiu, de exemplu, îţi smulgi părul din cap sau te dai cu capul de pereţi ca să mai uiţi că ţi-a murit cineva drag sau că te-ai despărţit de cineva, că te-ai lăsat umilit la serviciu sau că ai închis ochii în faţa unui comportament degradant adresat altcuiva. Ca să nu te mai gândeşti la ceva îngrozitor sau ca să te pedepseşti pentru ce ai greşit...

- Adică vrei să spui că suferinţa fizică poate fi un ritual de purificare sau un mijloc mai mult sau mai puţin eficient de conversie şi de ameliorare a durerii sufleteşti... Însă eu aş propune în loc de perete calculatorul. E mai practic şi mai discret, râse Radu.

- Merci pentru propunere! Ai experimentat personal, nu? Eu m-am confruntat de câteva ori cu suferinţa fizică acută. Dureri din astea de la circulaţie, de la rinichi, de la ficat, de la ciclu sau cauzate de alte probleme de sănătate am avut mereu. Ei, bine, poate că astea nu sunt cine ştie ce. Dar, să nu uităm, am născut natural şi am fost cusută după naştere fără anestezie. Oricum, mai mult mă înspăimântă durerea psihică. Pe tine nu?

- Eu mă tem de toate durerile. Şi dacă mă doare măseaua.

- Nicio durere fizică nu se poate compara cu cea psihică, tranşă Laura. În special, sentimentul ăla sfâşietor de vinovăţie. L-am trăit când a murit tata şi eu n-am fost lângă el, apoi când am vrut să... să mă despart pe bune de tine. Un pic și când a fost arestat Adi. Acum, dacă nu continui... „proiectul" meu, acelaşi sentiment mă va face să ard în infern.

- Vrei să mori pentru MRTLAS?! Ori pentru şefiţu' tău?! Te simţi obligată?

- Nu, Radu, nu pentru MRTLAS, nici pentru şefu', ci pentru că eu cred că trebuie să merg pe drumul meu până la capăt. Pentru "proiectul" meu. Vreau să cred că merită sacrificii. Tu n-ai făcut sacrificii pentru proiectele tale? Oricum, moartea nu e cel mai rău lucru. Mie ştii de ce mi-e teamă cel mai tare?

Radu îi mângâie părul fin, despletit şi o luă de mână, jucându-se cu degetele ei lungi. Mâinile ei păreau încă atât de proaspete, de tinere, nepigmentate, fără striaţii... Ar fi putut cânta şi ea la pian, mâinile erau potrivite, păcat că nu avea ureche muzicală. Laura îi strânse mâna puternic, convulsiv. Apoi îşi puse piciorul stâng peste coapsa lui dreaptă şi se lipi de el.

- De ce ţi-e teamă? De ce anume? repetă Radu, surâzând încurajator.

- Nu mă tem în primul rând de tortura în sine sau de confesiune, nici atât de moarte, ci... să... să nu-mi pierd sufletul, şopti ea, fixând în continuare insecta storcită de pe tavan.

- Care suflet, iubito? Nu mai eşti Zombie? Ţi-ai găsit sufletul? zise Radu cu vocea întretăiată, încercând să-şi păstreze zâmbetul.

- Ah, Radu, iar mă ridiculizezi? Bine, reformulez. Mi-e teamă să nu-mi pierd bruma aia de suflet care mai e sau pe care am reconstituit-o cât de cât în ultima vreme, să nu mai fiu eu însămi, să mă schimb... zise ea, zguduită de emoţie. Să-mi pierd libertatea de gândire şi de expresie, dragostea, visele, speranţele... Un corp strivit nu e cel mai rău lucru, dar un suflet distrus... Nu e important să trăieşti oricum, ci doar uman. Aşa spunea şi Winston în „1984”. E atât de greu să rămâi uman şi atât de uşor să te schimbi! Într-o fracțiune de secundă, te transformi în monstru. Un singur cuvânt greșit, un singur gest greșit.

- Din fericire, nu cred că mai e timp sau... buget (că tot eşti tu contabilă) pentru „reeducare” sau pentru creat „oameni noi”. S-au schimbat vremurile. Cine crezi că mai stă de asta? Cine are bani de așa ceva? Și, în plus, ştie cineva exact ce înseamnă „om nou” acum? Poate or să ne spele pe creier cu muzică house, râse Radu.

- Sper să ai dreptate! Dar dacă totuşi s-ar întâmpla să fie sufletul tău în pericol, ce-ai face?

- E greu de spus... Şeful tău cel nobil, bărbatul ideal...ist nu ţi-a dat nicio sugestie?

- Radu, vorbesc serios şi vreau să știu să știu părerea ta! Ce ai face tu?

- Ce să fac?... Ce-aş putea să fac? O, Doamne! M-aş... gândi la tine şi la Luca. Apoi... aş încerca să-mi găsesc refugiul în muzică.

- Dragostea, arta... Da, cred că pot fi ambele nişte resurse eliberatoare foarte puternice. Apoi visele, poveștile, memoria, credinţa... Puterea creației, a vieții care o depășește pe cea a distrugerii și a morții... Prometeu a rămas un spirit liber chiar și în lanțuri, pe Elbrus datorită dragostei de oameni și puterii creației: a știut că civilizația pe care o dăruise muritorilor va rezista și îi va

ajuta să supraviețuiască, ba chiar să evolueze, şi a sperat că povestea lui va fi dusă mai departe. Sam din „Brazil” a reuşit să-şi păstreze şi el spiritul liber, chiar dacă a fost ucis şi nu a mai putut s-o salveze pe Jill: a evadat simbolic în lumea imaginaţiei, cu ajutorul iubirii. Creştinii martiri s-au salvat prin credință... Şi intelectualii din închisorile comuniste care organizau adevărate cenacluri culturale în mediul concentraţionar... au rezistat prin cultură. Spiritele lor nu au putut fi învinse.

- Vezi că ai găsit tu însăţi atâtea exemple? Aş adăuga simţul umorului, inclusiv în varianta „haz de necaz” românesc. Înseamnă că există o şansă... Ba chiar mai multe!

- Bine, dar oare iubim destul? Visăm destul? Creăm desul? Evadăm destul prin artă? Ne amintim destul şi cum trebuie? Credem destul?! Mai ştii, în filmul lui Tarkovski, ”Călăuza”, după ce şi-au riscat viaţa intrând în ”Zona” interzisă şi înfruntând nenumărate pericole pentru a ajunge la ”Cameră”, ”Scriitorul” şi ”Profesorul” au ratat şansa regăsirii şi a învierii. ”Scriitorul” nu a găsit nimic în ”Cameră” pentru că nu mai credea în nimic, iar ”Profesorul” (care dorise să distrugă ”Camera” pentru a nu fi folosită abuziv) a renunţat la planul său, ascultând argumentele ”Scriitorului”: ”Camera” e complet inutilă. Iar acolo, în ”Cameră” era Dumnezeu! Degeaba s-a chinuit ”Călăuza” să-i aducă acolo, cu preţul atâtor sacrificii. Dacă suntem şi noi tot nişte ”Profesori” sau ”Scriitori”?!

- Da, probabil suntem toţi ”Profesori” sau ”Scriitori”...

- Poate că nu toţi. Nu mai generaliza, că divorţăm! Şi ”Camera” de ce ne lasă să ajungem la uşa ei, cu sau fără ”Călăuză”, să intrăm şi să nu vedem nimic sau poate s-o aruncăm în aer? ”Camera” ar trebui să se apere şi nu o face, deşi puterile ei sunt fără margini. Se lasă vandalizată, badjocorită, terfelită, poate chiar distrusă.

Laura îl privi cu ochi mari şi rătăciţi. Buza de jos îi tremura. Sânii năduşiţi îi tresăltau nebuneşte. Radu îi simţea bătăile zbuciumate, neregulate ale inimii, de parcă ar fi fost ale sale. Stropi de transpiraţie picurau precum ceara fierbinte pe corpul lui.

Trupul Laurei ardea din nou şi-l făcea şi pe el să ia foc. Îi luă mâna stângă, o duse la buze şi o sărută lung şi apăsat.

- Radu, tu... tu... ai intrat vre-vreodată în... în „Camera 101”? spuse Laura cu glas înăbuşit, de parcă şi-ar fi scos cuvintele cu cleştele din gură.

- Poftim?

- „Camera 101” din „1984”, camera unde eşti obligat să te confrunţi cu temerile tale cele mai mari. Camera torturilor personalizate, unde fiecare întâlneşte lucrul care îi inspiră cea mai mare groază şi scârbă. Când intri acolo, trădezi, te trădezi, nu rezişti.

- Nu ştiu dacă am intrat, iubito, dar cred că proiectul ăla nenorocit al meu mi-a oferit ceva din atmosfera ”Camerei 101”...

Laura îşi ridică ochii şi îl privi uşor surprinsă. Apoi oftă adânc.

- Hm, atunci poate că tu eşti chiar mai pregătit decât mine... Văd că ai reuşit să treci cu bine prin ea. Poate învăţ şi eu ceva de la tine. Eu, sincer, nu mă simt acum în stare să mă confrunt cu ea.

- Bine, iubito, dar poate că soluţiile de rezistenţă de care am vorbit acum ajută oarecum... Şi nici nu cred că sunt acolo lucruri atât de personale... Poate doar ca formă... Fondul trebuie să fie universal, arhetipal.

- Nu ştiu, Radu. Aş vrea să putem rezista, să nu ne schimbăm acolo, oftă Laura din nou, privindu-l cu aceeaşi privire pierdută. Să găsim ”Camera” din Zonă chiar în ”Camera 101”. Orice e posibil atunci când crezi. La finalul filmului ”Stalker”, ”Călăuza” îşi acceptă soarta şi nu renunţă la ce are de făcut, deşi era şi ea foarte frustrată din cauza oamenilor care nu înţeleg sau resping misterul. Îşi dă seama că numai aşa viaţa ei are sens. Altfel e o lume a absurdului, a haosului, a entropiei, lumea lui Big Brother. Indiferent de sacrificii, ”Călăuza” e împlinită. Mie mi-a plăcut finalul. Fetiţa ”Călăuzei”, paralizată, dar cu puteri telekinezice, mişcă paharele de pe masă fără a le atinge. Se aude apoi ”Oda Bucuriei”. Noi când o s-o mai ascultăm? Se suprapune peste ea alarma cu Inna. Ai văzut, doar Zona şi scenele cu fetiţa sunt

color. Restul e alb-negru. Așa e lumea în afara Zonei: cenușie, ștearsă, supusă rutinei sau dominată de absurd.

- Unu, mie îmi place rutina: micile mele tabieturi - muzica mea, pianul, dansul, berea, pizza, țigările, dușul fierbinte... o revistă Playboy și altele. Doi, eu nu trăiesc în Zonă și totuși lumea mea e destul de colorată...

- Culori agresive, stridente de mall, supermarket, de reclame sau de showuri TV. Kitsch. Zona nu e agresivă, deși accesul e permis, de regulă, prin intermediul unei ”Călăuze”. Zona e plină de pace și de liniște. Nu vorbește mereu de liniște ”Călăuza”? Zona oferă dragoste și intimitate. Ceea ce internetul de azi nu-ți mai dă.

- Dar nu mai există intimitate, Laura! E o iluzie. În primul rând pentru că nimeni nu mai are nevoie de așa ceva.

- Ba da, eu am. Așa spuneau și ”Profesorul” și ”Scriitorul” de ”Cameră”. Nimeni nu are nevoie de ea. Dar eu am. Și ”Călăuza” are. Acolo e casa ei, în Zonă. Aș vrea și eu să găsesc drumul spre casă și un strop de liniște. Apropo, tu ce i-ai cere ”Camerei”, dacă ai ajunge acolo?

- Știi bancul ăla cu pescarul și peștișorul de aur care îndeplinea trei dorințe? 1. O sticlă de votcă. 2. Încă o sticlă de votcă. 3. Încă o sticlă de votcă. Cred că așa e mai practic și mai sigur.

- Haide, Radu, nu se poate să nu-ți dorești altceva! Trebuie să-i spui cea mai intensă și mai autentică dorință a ta. Izvorâtă din suferință și dor sfâșietor. Născută din disperare și care să te elibereze.

- Ce, iubito, crezi că-mi strică trei sticle de votcă? Hm, acum pe bune, i-aș cere să stau în Vamă cu cortul la nesfârșit și să fie vară mereu! Adică să fie ”VamăVară”. Nonstop. Dar eu nu prea cred în ”Cameră”, poate doar în ”101”... Deși nu aș supralicita, nu-s numai ”Camera” din Zonă și ”Camera 101”. Tu ignori mereu spațiul profan, te raportezi continuu la un spațiu sacru: paradis *versus* infern. Tu ai tendința să vezi așa, maniheist, în alb și ngeru, când, de fapt, sunt multe nuanțe. Mi se pare epuizant să

trăiești cum zici tu. Cel mai frecvent, din fericire, ne ducem viața în spațiul profan.

- Spațiul profan? Ce înseamnă ăla?! Sunt nuanțe, într-adevăr, dar numai de cenușiu. Crezi că asta e viață? Eu prefer să văd întunericul și apoi, sper, lumina. Tânjesc după ea. Sper să o găsesc în ”Cameră”. Totul e atât de simplu la intrarea în ”Cameră”! Nu zic, drumul până la ea e greu. De-aia ai și nevoie de ”Călăuză”. Dar când ai ajuns la ”Cameră”... Tot ce trebuie să faci e să intri. Ușa e deschisă. Nici măcar nu există ușă în sine și clanță. E un loc lăsat liber în Zid. Vezi, asta e diferența între ”Camera 101” și ”Camera” din Zonă. ”Camera 101” te sechestrează și e baricadată, fără scăpare, pe când ”Camera” din Zonă e deschisă mereu, în ciuda amenințărilor și te lasă să intri când vrei. Dacă vrei. ”Camera” din Zonă nu are Zid de protecție. Zidul există doar în lumea lui Big Brother.

- Vrei să spui că-ți respectă liberul arbitru și rămâne deschisă tuturor, chiar și monștrilor. Își asumă riscuri. Aruncă toate armele. Nu se apără. Nu așteaptă decât un strop de credință pentru a-ți dezvălui paradisul.

- Ah, da, sper că o să intru și o să recunosc paradisul. Dar o să te întreb acum altceva. Ai fost vreodată... exilat în „Pădurea fără rost”? Știi, aia din „Oblio”... Ne-am uitat împreună cu Luca acum câțiva ani. Vorba vine ne-am uitat cu toții, Luca nu a văzut prea mult, se juca pe consolă. Dar sper că măcar tu ai fost atent.

- O, am avut șansa să fiu trimis acolo, sub diverse pretexte, aproape în fiecare zi, zâmbi amar Radu.

- Și eu. Știi că în povestea din „Oblio”, „Pădurea fără rost” era absurdă doar din perspectiva locuitorilor din „*The Pointed Village*”, ăia obtuzi din satul lui Oblio, care l-au exilat pe copil acolo pentru că avea capul rotund în loc să fie ascuțit ca la ceilalți, deci pentru că era diferit și că reacționa demn în fața atitudinilor discriminatorii.

- Adică, din punctul de vedere al celor din „*The Pointed Village*”, deci, din perspectiva... „sistemului”, exilul în „Pădurea fără rost” însemna dezonoare, marginalizare, excluziune, chiar

moarte. Dar, aşa cum va descoperi Oblio, „Pădurea fără rost” nu era absurdă, ci plină de semnificaţii. Fiecare lucru îşi avea rostul său. Chiar Oblio şi-a găsit şi şi-a confirmat propria identitate, diferită de a celor din „*The Pointed Village*” acolo. A învăţat să gândească liber şi să-şi asume diferenţa.

- Tocmai. Mă gândeam dacă „Pădurea fără rost” nu ar putea fi o rezervă de resurse pentru rezistenţa anti-sistem...

- Desigur. Doar că eu mă rătăcesc cam des prin ea şi nu ajung să mă regăsesc, oftă Radu.

- Hai să-ţi spun o poveste din „Pădurea fără rost”. Anchetatorul şi deţinutul (un „terorist” ca mine) s-au rătăcit în „Pădurea fără rost” şi trebuie să colaboreze. Deţinutul iniţial refuză, dar anchetatorul îl forţează, folosind toate mijloacele sale. În final, după ce străbat împreună păduri încâlcite, monstruoase şi vii ca Fagorn a enţilor din „Stăpânul Inelelor”, râuri de smoală, cascade gigantice, creste abrupte, prăpăstii fără fund, deşerturi amăgitoare, în faţă li se deschide o potecă aurie ca-n „Vrăjitorul din Oz”. Când ajung la vrăjitor, anchetatorul spune: „Bă, boule, iată capătul călătoriei noastre. După cum ai văzut, nu există curaj, nu există suflet, nu există minte, nu există casă. Toate au fost nişte iluzii. Sper că te-ai convins, spre binele tău.”

Laura avu un spasm şi se strânse mai tare la pieptul lui Radu. El o privi tulburat şi spuse cu glas tremurător:

- Laura, ce-i cu povestea asta deprimantă? Deţinutul pierde totul aici? Nu-i răspunde nimic? Nu-i spune că şi ideile lui ar putea fi la fel de false? Să se plaseze într-un punct de vedere relativist...

Laura tăcu o vreme, apoi faţa i se lumină, iar ochii negri îi străluciră straniu şi extatic:

- Radu, poate că aşa se termină de obicei, exact cum am spus eu. Dar eu aş vrea să nu se încheie aici. Deţinutul îi spune anchetatorului: „Da, toate astea ar fi fost false dacă mi-aş fi pierdut credinţa. Dar nu, nu mi-am pierdut-o, ci, dimpotrivă, mi-am întărit-o.” Şah mat. Iar varianta relativistă nu-mi place deloc, aruncă totul în derizoriu.

- Da, dar, cel puţin în cazul meu... şi al tău, aş vrea să rămână o chestie pur teoretică. N-aş vrea să experimentez. Tu eşti sigură că ce faci e bine?

- Radu, iartă-mă dacă greşesc şi dacă vă pun în pericol pe tine şi pe Luca! Nu ştiu sigur dacă fac bine. Simt doar că trebuie să fac asta. Chiar dacă nu s-ar vedea niciun rezultat, eu tot aşa aş face. Surprinzător, în acest moment, nu acţionez ca să obţin rezultate palpabile. Și nici nu mă gândesc la consecințe. Asta îmi spune conştiinţa acum.

- Chiar dacă, în continuare, nu sunt de acord cu tine, îţi respect punctul de vedere. Poate că la început te-am luat la mişto sau am făcut aluzii la bărbatul ideal...ist, mici crize de gelozie, dar acum m-ai convins. Urmează-ţi conştiinţa, eu nu mă voi opune, să ştiu că voi bea apă viermănoasă şi voi mânca arpacaş ca Steinhardt!

- Visez să fim amândoi două cărămizi desprinse din Zid... „*Hey you! Don't help them to bury the live / Don't give in without a fight*"

- Iubito, chiar dacă ne-ar zdrobi, poate tot ar rămâne 42 de grame îngemănate. Știi tu ce, că te pricepi la calcule?

- Ce anume?

- 21 de grame, sufletul tău + 21 de grame, sufletul meu. Nu știai că un suflet cântărește 21 de grame?

- Radu, nu consum telenovele! Dacă mai verşi siropuri de-astea, divorțăm!

X. **Pierdut ”smiling face” și speranța că april va veni. Le declar nule**

Ploua din nou. Slab şi neîntrerupt. Picătura chinezească. Blocaje peste blocaje în trafic ca întotdeauna în Bucureşti. Chiar dacă sunt doar câţiva stropi de ploaie, inevitabil, circulaţia e dată peste cap. Poţi să-l aştepţi pe Godot într-o intersecţie...

Radu nici nu se mai enervase din cauza blocajelor, se simţea atât de obosit, de parcă era anesteziat. Parcase maşina cât putuse de repede şi fugise acasă. Nu mai avea chef de cântat şi de dansat, nici de osmoze cu natura. Ajunse acasă destul de devreme, în jurul orei nouă jumătate. Avusese o zi foarte solicitantă la serviciu: raport de predat, o bază de verificat şi de corectat, şedinţă de department. Abia acum s-au convins colegii cei noi că șefițu’ există. Nu mă credeau. De fapt, mă întreb și eu adeseori dacă Vlad există. ”*You may say I’m a dreamer / Maybe I’m the only one / I hope some day you’ll join us / And the world will live as one*”. Ce zi! Agitaţie, tensiuni, ţipete. Mai ales atitudinea faţă de noii colegi, ăştia mici, e câteodată foarte dură şi degradantă. Uneori trebuie să intervin pentru ei. De mine nu se prea iau, mă lasă în pace. Sunt om de bază. Îmi fac treaba. Dar nu-mi mai place atmosfera. M-am gândit din nou să-mi dau demisia. Dar ce să fac? Să-mi caut loc de muncă un an şi apoi să mă angajez în domeniu, la altă agenţie, pe un salariu poate mai mic şi cu un stres poate mai mare? Şi, între timp, cine plătește ratele și facturile? Aici, cel puţin, sunt respectat şi iubit, atât cât se poate.

Laura, evident, nu-i acasă. De ce nu mă miră nimic? Am început ”să mă obişnuiesc”? Pe Laura poți s-o aştepți ca pe Godot... Sau ca pe Vlad... Niciodată nu vine. Niciodată nu mă bagă în seamă. Parcă numai ei? La fel şi Luca. Aș prefera să mă urască, decât să mă ignore. Cred că singura căreia îi pasă de mine

e Kim. Vreau s-o iau în brațe și să dorm, să nu mă mai gândesc la nimic.

Kim m-a simţit de la lift, mieunase în continuu şi, când am intrat, mi s-a frecat de picioare. I-am schimbat repede apa şi-i i-am turnat crochete noi, Purina cu somon, în castronel. L-am găsit pe Luca jucându-se, ca de obicei, pe PSP, la el în cameră. Nu mi-a răspuns la salut. A aruncat în mine cu titirezi, cornuri și pixuri. Bine că nu erau bombe puturoase, ca de ziua mea. Nu făcuse baie şi nu mâncase nimic, în afară de chipsuri. Nici eu. Aș da orice pentru o pizza: fie ea și cu șuncă din mușchii mei, ciuperci din coaiele mele tocate și ketchup din sângele meu. Vă rog, serviți-vă, cina e gata! Haide, Laura. Haide, Luca. Fac pariu că n-o să observați cu ce e.

După ce strânse pungile goale de chipsuri, Radu încercă să încropească masa de seară la repezeală, deşi aproape că nu mai ştia ce face... Vru să prăjească nişte cartofi, dar îi lăsă pe unii cu bucăţi de coajă, puse oţet în loc de ulei în cratiţă şi zahăr în loc de sare. Poate că nu era momentul pentru cartofi prăjiţi. Şi apoi Luca nu mânca toată ziua chipsuri şi cartofi prăjiţi? Ajunge. Scotoci prin sertare şi găsi o pungă cu cereale Nestle Duo. Dacă avea şi lapte în frigider, cina era gata. Umplu un castron cu cereale, turnă lapte şi îl strigă pe Luca. Acesta era deja aşezat la masă, în sufragerie şi se uita la Disney Channel.

- Te rog, mănâncă asta repede, zise Radu. Mami ce face? Nu a dat niciun telefon?

- Nu, tati, am încercat şi eu s-o sun, dar are telefonul închis.

La zece fără zece, sună soneria. Cine dracu' e? N-am chef de nimic. Vreau să dorm. Sunetul ăla strident nu numai îmi deranjează auzul, ci îmi sfâșie carnea și sufletul. Îmi simt palmele însângerate. Parcă aș purta stigmate ca Iisus. Sau e numai ketchupul de la pizza?

Făcu un efort să se deplaseze la ușă, deși picioarele nu-l mai ascultau. Se uită pe vizor. Un bărbat grăsuț, cu chelie, zâmbea larg, prietenos, fluturând nişte formulare. Administratorul!

- Bună seara, domnu' Niculescu! Iertați-mă că vă deranjez, v-am căutat și mai devreme. De fapt, vă caut de multe zile și nu reușesc să vă găsesc. Nu ați depus declarația de consum. Nici luna trecută măcar.

Radu îl asculta năucit. Deschise ușa cu mâini tremurătoare. Încercă zadarnic să zâmbească. Îl privi pe administrator pierdut și îngăimă o scuză:

- Îmi pare rău, cred că am rămas fără formulare. Dacă mi-ați putea lăsa unul dumneavoastră, v-aș rămâne îndatorat. Voi completa declarația de consum chiar acum.

- Nu-i nimic, domnu' Niculescu, dumneavoastră n-ați mai avut restanțe la întreținere. Luați un formular necomplectat de la mine, dar vă rog altădată nu mai întârziați.

- Vă mulțumesc mult și îmi cer mii de scuze. N-o să se mai repete.

Radu înșfăcă formularul și-și luă la revedere de la administrator, fără să schițeze cel mai mic zâmbet. Tanti Nuți, vecina cea durdulie de la 84, cu părul scurt, țepos, roșcat și fața veșnic congestionată ieșise să ducă gunoiul la ghenă. Era îmbrăcată cu un capot verde cu floricele și păsărele galbene și purta în picioare niște papuci de baie roz uriași și scâlciați. Când îl văzu pe Radu, îi zâmbi cu multă căldură. Radu se strădui și el să surâdă. La naiba, nu-mi mai iese, cred că mi-am pierdut "*smiling face*-ul". Nici ăsta nu mai e sub controlul meu. O să rămân pe scenă ca Thomas Buddenbrook fără mască în fața fiului său. Portretul lui Dorian Gray descoperit. O figură descompusă. Fugi, vecino, nu te uita la mine! O să ai un șoc, o să mori. Nu mai am fața aia din reclame, lookul ăla cuceritor, zâmbetul larg, fals autentic american. Am rămas fără mască. Fugi, cât mai ai timp!

- Bună seara, vecine! Ce faci?

- Bine, bolborosi Radu.

- Pari cam obosit. Ce s-a-ntâmplat?

- Nimic, totul e bine.

- Doamna Laura și ăla micu' ce fac?

Radu se sforță să evite un răspuns gen ”nu știu” sau ”Laura se antrenează să pună bombe, iar Luca mai are și el un pic și aruncă în aer casa. Mai exact, tot blocul, inclusiv apartamentul dumneavoastră. Normal, seamănă cu mă-sa, că doar n-a moștenit de la mine”. Câteva secunde buzele i se mișcară în gol, apoi zise încet:

- Bine. Noapte bună!

Până termină Luca porţia de cereale, mai exact de seriale, se făcu douăsprezece noaptea. Radu se învârti înainte şi înapoi prin cameră şi încercă să o sune pe Laura: de numai 38 de ori, să nu spună c-o monitorizează, dar telefonul îi era, în continuare, închis. La douăsprezece, îl trimise pe Luca la baie. Băiatul se închise la baie cu PSP-ul. După o oră, încă se juca pe PSP. Radu îi bătu în uşă, pretextând că are o urgenţă, doar-doar să-l convingă să iasă de acolo. Între timp, o sună din nou pe Laura: de încă 27 ori, fără niciun rezultat. Să nu uit să verific contoarele şi să completez declarația de consum când iese Luca de la baie! Dacă mai iese vreodată...

Stropi de ploaie bătând ritmic în geam, dușul curgând în continuu, apa pentru ceai sfârâind în ibric, gheruțele lui Kim zgâriindu-mi pielea, propriile mele unghii râcâind masa fără oprire, formularele foșnind... Altă dată aș fi savurat sunetele astea, mi-ar fi inspirat liniște. Acum însă îmi spun un singur lucru la nesfârșit: ”condamnat”. Condamnat la singurătate. Neglijat, uitat. Fără speranță. Fără vină. ”Vinovații fără vină / cer să se facă lumină!”. Nimic nu e sub controlul meu. Nu pot face nimic. Sunt singur pe cruce.

În cele din urmă, Luca ieşi înfăşurat în prosop, cu PSP-ul în braţe şi cu un zâmbet triumfător pe buze:

- Am învăţat un jutsu nou.

- Acum hai la culcare. E foarte târziu. E trecut de unu noaptea. Fă un jutsu să vină şi mami.

În pat, Luca îi arătă lui Radu ultimele jutsuri ale lui Naruto. Apoi, băieţelul căscă şi-l îmbrăţişă. Atingerea mânuţelor lui era înainte blândă şi mângâietoare ca ploaia de vară. Dar acum Radu

nu mai avea chef de nicio ploaie. Haide, oprește-te! M-am săturat. Asta nici nu e o manifestare de afecțiune, pur și simplu ți-e urât să stai singur. Și sunt atât de obosit... Aoleu, declarația de consum! După ce te culc pe tine.

- Tati, ce face tâmpita de mami? Ai mai sunat-o?

- Da, da' nu răspunde. Probabil are treabă, de-aia a închis telefonul.

- Nu mai vine acasă la noi?

- Ți-e dor de ea?

Luca dădu din cap afirmativ.

- Și mie. Dau eu de ea, stai liniștit. O să vină. Dacă te găsește la unu jumate noaptea treaz, ne aruncă pe geam pe-amândoi. Noapte bună!

În jurul orei două, când Luca abia adormise şi Radu era gata să aţipească şi el în fotoliu, în sufragerie, sună telefonul. Laura! De emoţie şi de oboseală, Radu apăsă pe închidere, în loc să confirme convorbirea. Înainte să se dezmeticească, Laura sună din nou:

- Radu, ce pizda mă-sii faci, de ce închizi? ţipă ea.

- Ce pula mea faci tu? Ţii tot timpul telefonul închis. Te-am sunat de sute de ori. Tu nu mă suni niciodată. Mă rog, dacă mă suni o dată pe lună, asta e numai din greşeală. Doar aşa mă bagi în seamă. Ce pula mea faci acum, la ora asta? De ce nu vii acasă? E două noaptea! izbucni Radu.

- Ce, tu n-ai fost plecat atâtea nopţi de-acasă!?

- Laura, eu atunci „mi-am făcut de cap" la birou, aveam urgenţe şi deadline-uri la proiecte!

- Şi eu „îmi fac de cap" la sediul MRTLAS!

- Nu mai spune, iubito, asta la telefon! Știi că sunt înregistrate convorbirile! tresări Radu.

- Nu-mi pasă. Întotdeauna am spus ce-am avut de spus. Apropo, dacă vrei să vin, vino tu să mă iei, îl provocă Laura.

- Ce să caut eu la sediul vostru?! Ai înnebunit de tot? Și, oricum, sunt extrem de obosit. Nu mă simt în stare să conduc. De ce nu iei un taxi aşa cum ai mai făcut şi în alte dăţi?

- Mâine nu mergem la birou, iubire. Poţi să faci un efort să vii. Promit că te las să dormi până după-amiază. Mă ocup eu de tot.

- Atâta mai trebuia... să mergem mâine la birou! Sunt foarte obosit, iar Luca de-abia a adormit şi mi-e frică să-l las singur în casă. Chiar nu poţi să iei un taxi?

- De-abia a adormit? La două noaptea?! Oricum, Luca doarme profund, nu ca tine. Nu o să se trezească. Şi nici nu durează mult. Iar tu ai mai venit noaptea să mă iei de la birou.

- Da, dar nu de la „biroul" ăsta. Nu cumva vrei să vă închid şi sediul? Ai rămas iar ultima persoană şi nu mai poţi închide uşa?

- Dacă vrei s-o iei aşa, ia-o. Şi eu sunt obosită şi mi-e foarte rău. Nu pot să iau un taxi, am nevoie de tine. Dacă nu vii acum, rămân aici, spuse Laura pe un ton ultimativ.

- Bine, vin să te iau, oftă Radu. I-am promis şi lui Luca, ştii, că vii noaptea asta acasă. Spune-mi adresa.

Radu notă adresa şi apoi închise telefonul. "*Shut the fuck up / leave me alone!*" Taci! Taci! Lasă-mă-n pace, curvă proastă ce eşti! Ce-i cu mine? Sunt nebun? Mă duc singur în gura leului? Acţionez ca un Don Quijote dâmboviţean? Am început şi eu să o caut cu lumânarea ca Steinhardt ăla al tău? Ori ca Vaclav Havel? Îl borăsc pe Sam afară din mine ca să te salveze pe tine, Jill? Că şi merită Jill asta... O curvă proastă... Cât de dobitoc pot să fiu?! Singurul avantaj e că pun eu mâna, în sfârşit, pe şefiţul tău cel nobil şi-i arăt eu lui, să mai îndrăznească el să se atingă de tine. Îl sparg. Mai rău ca pe presse-papierul lui Winston. E un ticălos, ţi-a sucit minţile. Ce pula mea fac? Mi-e somn, sunt obosit, mai bine m-aş duce la culcare. Dar ţi-am promis... Încerc doar să-mi fac datoria. Fac tot posibilul. Din nou, afurisita asta de datorie!? Se pare că mă urmărește peste tot. Hai să vedem. O mică analiză SWOT: avantaje, dezavantaje, riscuri şi oportunităţi. Situaţia se prezintă astfel: după mai bine de 65 de apeluri, îmi răspunzi în sfârşit la telefon şi mă chemi noaptea la două să te iau de la... sediul unei mişcări clandestine şi teroriste. Să continui analiza? Ce căcat! Dar ţi-am promis şi poate că ai, într-adevăr, nevoie de

mine. Iar Luca te aşteaptă acasă, în noaptea asta. I-am spus că te aduc înapoi.

Radu îşi muşcă buzele până la sânge. Faţa i se înroşise, venele de pe frunte i se umflaseră, iar tâmplele îi zvâcneau puternic. Înghiți în sec de mai multe ori, mărul lui Adam, supradimensionat, se mişca bizar, gata să iasă afară. Dădu tare cu pumnul în masă. Singurul pahar de cristal (care supravieţuise miraculos până atunci şi unde Laura găsise şoseta lui murdară, înfiptă artistic, ca o umbreluţă de cocktail) căzu de pe masă şi se făcu ţăndări. Îl sparg pe Răzvan, îl sparg, îi arăt eu lui. Dar dacă mă sparg eu și nimeni nu va găsi niciun ciob din mine? Nici măcar Kim - ca să joace fotbal cu el și să-l bage, pur întâmplător, în lădița ei cu excremente.

Bombănind, fără să adune cioburile împrăştiate pe jos, Radu mâncă în fugă un sandviş cu şuncă şi caşcaval, îşi făcu o cafea tare, fără zahăr şi fumă o ţigară. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te! Și nu am completat nici declarația de consum. Lasă, Radu, după ce o iei pe Laura.

Luă o Ranitidină, căci îl înţepa puternic stomacul, se îmbrăcă repede (în blugi şi cu un tricou şifonat) şi ieşi apoi pe uşă, asigurându-se că și-a pus în buzunar post-it-ul pe care notase adresa. Afară continua să plouă mărunt. Se urcă în maşină, dar, din motive de securitate, nu activă GPS-ul. Oricum, nu era trafic, iar locaţia era uşor de găsit, aşa că merse lejer direct până la sediul MRTLAS. Parcă în faţă şi o sună pe Laura, fără să coboare din maşină. Bizar, din nou avea telefonul închis. De data asta ar fi trebuit să fie pe recepție. Mai încercă de câteva ori să sune, dar Laura nu răspunse.

Îngrijorat, Radu ieşi din maşină. Dădu o vreme târcoale sediului MRTLAS, în timp ce încerca să o contacteze pe Laura. Părea o clădire obişnuită, mai veche, în stil neoclasic, dar destul de modestă, de patru etaje. Nu era, așa cum se aşteptase, ca sediul „Ku Klux Klan” din „Apolodor”, strălucitor, luxos şi cu o firmă mare, luminoasă la intrare pe care să scrie „Aici e sediul Ku Klux Klan - organizaţie secretă”.

O sună din nou pe Laura, dar telefonul rămăsese închis. Își aprinse o țigară, chiar la intrare. Poate vede mașina și coboară singură... Și-așa m-am compromis iremediabil: convorbirea telefonică de acasă, mașina parcată în fața sediului. Toate, cu siguranță, înregistrate. Cine ar mai intra înăuntru, în sediul MRTLAS? Cred că nici Steinhardt ăla al Laurei, nici Vaclav Havel n-ar face-o. Nimeni. Mi-e teamă că nu mai ies de-acolo viu niciodată. Posibil da, dar foarte probabil nu. Noroc că sunt atât de obosit încât nu mai simt nici frica în parametri normali. Poate că Laura va răspunde totuși la telefon sau va veni singură. Ce tot face? Simt că înnebunesc. Vreau să o văd odată. M-am săturat să aștept. Voi suna acum la interfon. "*The show must go on*". Cu sau fără "*smiling face*". La urma urmei, nu poate fi mai rău decât proiectul ăla nenorocit.

Cu inima strânsă, Radu se apropie de interfon şi formă „013". Sunetul metalic, strident fu de natură să-l mai trezească. Poate răspunde chiar Laura. Sub niciun chip, nu intru în clădire. O aştept pe Laura la uşă, nu mă mişc de-aici.

Deşi nimeni nu răspunse la interfon, se auzi zgomotul deschiderii uşii. Radu aşteptă minute bune să coboare cineva, dar nimeni nu veni. Aşadar, sunt invitat înăuntru! Poate că mă întâmpină câinele din Baskerville. Mi-e teamă că o să fie dezamăgit: pizza cu carnea și organele mele s-a consumat deja.

Inima îi bătea gata să se spargă precum paharul de cristal cu şoseta-umbreluţă de cocktail, simţea o apăsare ca o gheară în piept, iar durerea de stomac se înteţise. Stropi de transpiraţie i se prelingeau pe frunte şi pe tâmple. Picioarele i se tăiaseră. Unde mă duc? Ce prostie mai fac?

Cu mâna tremurătoare şi lipicioasă de năduşeală, Radu apăsă pe clanţă. La contactul cu ea i se păru că ieşiră aburi... ca într-o spălătorie de secol XIX. Înăuntru, aparent nimic suspect... Un interior de casă obişnuită, poate un pic prea auster. Mobilă puţină şi veche, din lemn de nuc. Singurele decoraţiuni: două milieuri ca pe vremea bunicii. Nu se vedea nimeni. Radu îşi şterse faţa

încinsă cu un şerveţel şi rămase pe hol cu tenişii în picioare, neştiind dacă să se descalţe sau nu.

- Laura! o strigă el cu glas sugrumat. Laura, unde eşti?

Din întuneric, se desprinse o siluetă zveltă şi o mână rece şi lucioasă ca o reptilă se întinse spre el.

- Salutare, Radu! Laura e sus cu nevastă-mea, lucrează la bugetul pentru un proiect important. Eu sunt Răzvan, îmi pare bine să te cunosc.

- Bună, Răzvan! Eu sunt Radu, dar văd că-mi ştii numele, spuse el încet, întinzându-i mâna caldă şi lipicioasă.

- Cum să nu? Laura vorbeşte foarte frumos de tine, mai ales că acum ai atâta grijă de casă şi de copil. Sunteţi binecuvântaţi, noi n-avem copii. Eu sunt înnebunit după copii.

- Da, dar e foarte greu, e mare bătaie de cap. Şi voi nu cred că sunteţi prea frustraţi din cauza asta. Compensaţi prin munca voastră. Aveţi atâtea activităţi nobile, dezinteresate, luptaţi pentru o lume mai bună, rosti Radu cam nesigur, convins doar că trântise o serie de stereotipuri galante.

- Ei, facem şi noi ce putem, zâmbi modest Răzvan. Hai în birou la mine să bem un ceai sau o cafea, că eşti la volan, nu? Altfel ți-aș fi dat o bere. Nu mai sta pe hol! Nu e nevoie să te descalţi... Şi te rog să te simţi comod ca acasă.

Răzvan îl luă de braţ pe Radu, îl conduse în birou şi-l invită să stea pe o canapea de modă veche, acoperită cu o husă verde, decolorată. Răzvan luă loc pe scaun, la biroul său simplu şi cam scorojit din lemn de nuc, pe care se aflau doar un laptop, un multifuncțional cu imprimantă, scanner și copiator şi un teanc de dosare. Îl întrebă dacă prefera o cafea, ceai cald sau ice-tea, dar Radu îl refuză politicos. Oboshit... rău. Epuizat, ce mai! Îmi vine să-mi întind picioarele cu tot cu tenişi pe canapea. Pe punctul de a adormi chiar în sediul MRTLAS. Şi nu am completat nici declarația de consum. Nu mai pot. Mi-e somn. Stai puțin, cum să dorm aici? Am uitat pentru ce am venit? Unde e nevastă-mea? N-a coborât încă. Şi de ce m-a pus Răzvan pe canapea ca la psihanalist, iar el stă pe scaun? Şi cine ştie ce mai pune în

băutură... Dar poate că sunt paranoic, iar mi se pare că toată lumea complotează contra mea. ”Ilana cea Sufocantă și Paranoică”, nu spune așa Laura?

După îndelungi rugăminţi, Radu acceptă de voie de nevoie un ice-tea Lipton de lămâie. La început, se uită o vreme în jos, apoi prinse ceva curaj, își ridică privirea și studie, cu o insistență care friza impolitețea, figura lui Răzvan, în timp ce amesteca absent cuburile de gheaţă din pahar. Părea un domn distins, la vreo cincizeci şi ceva de ani, jovial şi simpatic. Avea părul argintiu, bogat, obrajii rumeni şi ochi albaştri, prietenoşi. Numai mâinile îi erau îngheţate. Cine ştie, poate de la circulaţie. Şi Laura are mâinile reci. Chiar și vara. Se încălzesc numai când facem dragoste.

- Sper că nu te superi că te-am instalat pe canapea... ha-ha-ha, ca la psihanalist. Sincer, nu au fost cine știe ce intenții ascunse. Am vrut doar să stai mai confortabil, râse Răzvan.

Parcă mi-ar citi gândurile. Şi are o voce surprinzător de caldă, contrastând cu mâinile lui de reptilă.

- A, nu, dimpotrivă! răspunse Radu. Chestia cu canapeaua e doar un clişeu din filmele americane, nici nu mai e de actualitate. Apropo, canapeaua asta mă îmbie la somn. Dacă mai întârzie Laura, s-ar putea să rămân la voi să dorm tot weekendul. Sunt extrem de obosit, trebuie să recuperez.

- Îmi cer scuze, canapeaua asta e mai comodă decât scaunul, dar nu e de la Ikea ca ale voastre, zâmbi Răzvan uşor provocator.

- E, nu-i nimic. Oricum, mai bine că nu aveţi canapele de la Ikea, eu sunt spaima lor, am un mare talent de a distruge asemenea obiecte de artă. De pildă, am vărsat bere şi vin pe canapeaua „Purple” de la Ikea din biroul Laurei. Cred că nu o să uite niciodată.

Radu izbucni în râs, mai mult uimit şi amuzat de confesiunea sa neaşteptată, decât de conţinutul ei în sine. Efectul canapelei?

- Bravo, Radu! Încă o lovitură dată corporatismului şi societăţii de consum! aplaudă Răzvan.

- Da, bine, dar... Uite, şi eu lucrez într-o corporaţie.

- Incredibil, lucrezi într-o corporație... la vârsta ta! Nu înțeleg cum ai supraviețuit până la vârsta asta, cred că ai depășit de mult speranța de viață, râse Răzvan. Care e secretul?

- Știu să mă bucur de viață, în ciuda a tot și toate. Încă mai știu. Oricum, dacă ar fi să mor, sper să se întâmple repede, să fac stop cardiac sau accident vascular și gata. Sunt fumător și n-am acces la servicii medicale. N-am chef să agonizez fără un agocalmin măcar, că nici ăla nu se mai dă fără rețetă. Dar, legat de corporații, crede-mă, n-aș arunca totul la gunoi... ripostă Radu.

Oops, cred că tocmai l-am contrazis pe „bărbatul ideal...ist". Să continui?

- Sunt şi lucruri OK, nu trebuie să aruncăm totul la gunoi, reveni Radu, prinzând curaj. Aportul inovator... care e foarte important în „societatea cunoaşterii". Un model de eficienţă şi de profesionalism care, între anumite limite, poate fi preluat şi de alţii. Responsabilitatea socială şi dezvoltarea sustenabilă. Investiţii, locuri de muncă în zone sărace, cu o democraţie fragilă şi fără alte şanse de dezvoltare. Lumea merge înainte şi datorită corporaţiilor. Dar ce să mai comentez acum, nu putem intra în detalii, e târziu, pe ansamblu, poate că aveţi voi dreptate.

- Lasă, Radu, vrăjeala! tranşă Răzvan, privindu-l intens şi poznaş cu ochii lui albaştri vioi şi aruncându-i un zâmbet condescendent, de la înălţimea scaunului lui mai mult sau mai puţin directorial. „Şi marmota învelea ciocolata în staniol". Mai exact, ciocolata cu cacao produsă de copiii-sclavi de pe Coasta de Fildeş. Hai s-o luăm mai simplu. Dacă ai putea să-ţi dai demisia acum din corporaţia ta, ai face-o?

- Poftim?

- Dacă ai putea să-ţi dai demisia acum, ai face-o?

- A, da, cred că da, îngăimă Radu buimăcit, înroşindu-se.

- Şi de ce să aruncăm totul la gunoi? Cine a zis asta? De unde abordarea asta anarhică, distructivă? Ce, noi suntem anarhişti? Mai bine recuperăm şi redistribuim. 1% deţin 99% din resurse, deci, automat, ştii, că te pricepi la procente, 99% au doar 1%. Nu e cazul să inversăm raportul ca să echilibrăm lucrurile?

- Ei, şi voi de unde aţi scos procentele alea? Sunt mai curând sloganuri. Asta cu ”*We are the 99%*”. Aş verifica foarte atent metodologia şi calculele, contraatacă Radu destul de timid, încă năucit de reacţiile lui Răzvan şi de propriile confesiuni.

- Hai, verifică tu ca să te convingi cum sunt distribuite resursele acum. Cred că se vede și cu ochiul liber, nu e nevoie să faci calcule complicate, iar diferențele cresc continuu. În State, 1% dețin mai mult ca restul 90%. Dar poate că tu faci parte din cei 1%.

- Da, cu siguranță și nu-mi voi dona proprietățile sub nicio formă. Constituția apără dreptul de proprietate. Glumesc. Păi, tu te pronunți anti-societate de consum și anti-corporații, dar, totodată, pui în centru resursele și redistribuția, adică lucrurile materiale. Trebuie să ne îmbogățim neapărat noi, ăștia 99%? Pe mine, sincer, nu mă interesează aşa de mult proprietăţile personale. Sunt mulţumit dacă am strictul necesar: cafea, ţigări, bere, pizza, un duş cu apă caldă, un calculator cu internet. Nu am pretenţii prea mari. Acum, fie vorba între noi, am chiar prea mult.

- Poate că tu n-ai nevoie de nimic, foarte bine... hm, deşi nu prea cred că eşti mulţumit de internetul actual. Dacă l-ai evalua pe o scală de la 0 la 10 sau de la 0 la 100, ce notă i-ai da?

- Să rămânem la scala NPS, de la 0 la 10. Sincer, i-aș da un 5, iar asta pe scala de recomandare NPS reprezintă ”*detractors*”, înțelegi. Dar restul pentru mine e OK.

- Hai să zicem că la tine lucrurile stau mai bine. Asta e super, mă bucur pentru tine. Însă nu trebuie să fim egoişti. Nu e vorba de îmbogățire, uneori e chiar de supraviețuire. Strictul necesar: cafea, ţigări, bere, pizza, un duş cu apă caldă și un calculator cu internet?! Uau! Sunt mulți care nu au nici pâine și apă. Apă rece. Sau un acoperiș deasupra capului. 3 miliarde de oameni de pe planetă se zbat în sărăcie, trăiesc cu mai puțin de 2,5 dolari pe zi. 1,29 miliarde chiar în sărăcie absolută, potrivit statisticilor ONU din 2008. Peste 20.000 de copii mor zilnic din cauza sărăciei pe pământ. Copii... ca Luca. Scuză-mă, poate că e prea târziu. Te

deranjează că întârzie? întrebă Răzvan foarte direct, privindu-l în ochi iscoditor.

- Uneori da. De ce să te mint, şi acum e foarte târziu, chiar aşa e, zise Radu, coborându-şi privirea şi consultându-şi ceasul de pe mobil. Şi am lăsat copilul singur acasă.

- Ei, copilul doarme! Ce, tu n-ai stat niciodată târziu la birou?

- Ba da, dar aveam urgenţe.

- Şi noi avem de finalizat bugetul pentru un proiect important, e destul de urgent.

- Da, dar mi se pare că... vă confruntați destul de des cu astfel de urgențe.

- Poate, dar nu le putem ignora. Dacă ne facem că nu vedem o problemă (cu atât mai mult o urgență), nu se rezolvă de la sine. Ba chiar se agravează. Apropo, ție îți place ce faci? La tine, la ”scârbici”? E interesant?

- Da, poate că nu e aşa de interesant şi de util ca ce faceţi voi, dar, în general, îmi place. De-asta am şi acceptat unele sacrificii...

- Poate că şi Laurei îi place ce face. Şi ea acceptă unele sacrificii. Trebuie s-o înţelegi şi pe ea. Merită, e o adevărată luptătoare.

- Ştiu. De-asta am şi lăsat-o să se implice. Dar tu nu te duci sus să avizezi bugetul? întrebă Radu uşor şovăitor, în speranţa că aşa s-ar putea accelera lucrurile şi ar pleca odată acasă.

- Am încredere în Laura, se descurcă şi fără ajutorul meu. Cred că o să coboare fetele dintr-o clipă în alta.

- Abia aştept. Sunt extrem de obosit. Nici nu mai pot lega două cuvinte, scuză-mă, Răzvan. Poate par nepoliticos.

- Stai liniştit, nu ne formalizăm! Hai, bea-ţi ceaiul! Să-ţi mai aduc un pahar?

- Nu, merci. Deşi aş fi preferat o Cola, râse Radu. Am glumit, nu, nu mă dau în vânt după Cola, prefer bere, da’ acum sunt la volan. Ce să zic, m-aţi surprins un pic cu brandurile: cafea Jacobs Alintaroma de la Kraft, ceai Lipton de la Unilever, continuă el, accentuând nemilos numele mărcilor şi al companiilor. Multinaționale, bineînțeles. Ceai de la plafar nu aveţi?

- Radu, cutia de Lipton e de mai bine de jumătate de an, doar pentru oaspeţi. Eu beau ceai de la plafar. E şi mai sănătos. Ai fi vrut să te servesc şi pe tine? Ar fi fost politicos din partea mea? Ai fi avut încredere? Dacă vrei, îţi aduc acum.

- Nu, merci. Scuze, cred că par nesimţit. Ceaiul ăsta e foarte bun. Şi nu vă acuz de nimic. E târziu şi sunt foarte obosit.

- Nu-i nimic, stai liniștit. Și eu aș avea aceleași rețineri. Ai grijă doar să nu verși ceaiul Lipton de la Unilever pe tricoul tău de la H&M. Nu de alta, dar probabil că pentru tricoul tău au murit arse de vii 3 femei de la fabrica H&M și alte 10 sunt spitalizate în stare gravă în Bangladesh.

- Vai de mine, o să am mare grijă. Apropo, pot să fumez?

- Sigur că da. Şi nevastă-mea fumează. Uite aici o scrumieră.

Radu se uită ameţit la paharul de ice-tea. Oboseala îl amorţise aproape complet, nu se mai temea aşa de mult să bea. În plus, îi era foarte sete. Îşi aprinse o ţigară, luă paharul cu gesturi uşor ezitante şi dădu pe gât câteva înghiţituri, înecându-se.

- Hai să-ţi zic ceva, Răzvan, dacă tot suntem la ora confesiunilor, spuse Radu pe un ton coborât, privindu-l aproape cu căldură. Ştii, când te-am văzut, am avut un şoc. Nu mă aşteptam să fii aşa.

- Ei, dar cum credeai că sunt?

- Păi, m-a surprins apariţia ta aşa... umană. Mă gândeam că trebuie să fii un Naruto, un Superman, un Batman, un Spiderman... ori vreun hacker genial, minor, plin de coşuri, ochelarist şi obez care trăieşte în lumea virtuală! râse Radu.

- Cred că te-am dezamăgit, zâmbi Răzvan.

- Nu, dimpotrivă. Prefer oamenii obişnuiţi super-eroilor și geniilor neînțelese.

Radu mai bău câteva guri de ceai, trase ultimul fum şi stinse ţigara. Chiar atunci, se auziră paşi pe scări. Laura! În sfârşit! Laura intră şi ea în birou şi se aşeză pe canapea lângă Radu. Era singură, fără Andra. Avea faţa pământie, descompusă de un rictus amar şi tremura uşor.

- Am terminat, spuse ea cu glas întretăiat. Mergem, Radu?

- Da, i-i-iu-iu-bi-bi-ito, i-i-i-me-diat! zise Radu, bâlbâindu-se, uitându-se la ea pierdut, cu ochii injectaţi şi cu pupilele dilatate.

Încercă să se ridice de pe canapea, dar nu reuşi. Îl cuprinsese o stare de epuizare teribilă. Vedea în ceaţă şi parcă nici nu mai auzea ce i se spunea. Ce zici, Laura? Paharul, pachetul de ţigări şi scrumiera s-au mărit în mod straniu şi se învârtesc în jurul meu. Scrumiera mai ales ameninţă să mă lovească. Să-mi spargă capul. Aşa cum am făcut ţăndări şi eu ultimul pahar de cristal cu şoseta-umbreluţă de cocktail! Parcă sunt zidit în ciment. Nici Yoda din „Războiul Stelelor" nu m-ar putea ridica. Ei, acum să vedem dacă Răzvan e mai tare ca Yoda! Laura şi Răzvan s-au aplecat asupra mea, mă fixează cu ochi de extraterestru, iar gesturile lor îmi par deformate, bizare, de parcă ar vrea să mă imobilizeze şi să mă sechestreze acolo.

- Păi, mi-e mie rău sau ţie mai mult? bombăni Laura.

- Ţi-am zis c-că s-sunt f-f-foaaar-te o-o-bo-, bolborosi Radu, fără să se audă.

În cele din urmă, cu un efort supraumân, susţinut de Laura şi de Răzvan, reuşi să ajungă la maşină. Laura începu să-l pipăie şi să-l caute în buzunare. Ce dracu' îmi fac, mă percheziţionează? Caută formularul pentru declaraţia de consum? Nu simt nimic.

Într-un sfârşit, Laura găsi cheia şi deschise maşina. Radu se prăbuşi pe canapeaua din spate, peste câteva pungi de chipsuri şi un titirez. Laura îi făcu semn de la revedere lui Răzvan şi închise geamurile. Apoi demară în viteză.

- I-i-iu-iu-bi, p-par-că s-sunt d-d-rooo-gat, nu pot să co-co-con-duc... cea-iu'... se chinui Radu să vorbească.

„Tehnica sacrificiilor şi a eforturilor supraumane" iar nu mai dă rezultate?

- Lasă, Radu, conduc eu, n-am băut nimic, nici ceai, nici altceva. Suntem deja pe drum spre casă. Şi să ştii că mi-am dat demisia de la MRTLAS. Vorbim mâine.

Radu auzi ca prin vis de demisie pentru că se afla deja în plin concert Lady Gaga. Uau, Lady Gaga e îmbrăcată doar cu un sutien de caşcaval cheddar şi chiloţi string făcuţi din bacon.

Acum îşi va arunca sutienul de caşcaval şi chiloţii de bacon către public. Am noroc, prind în dinţi chiloţeii de bacon şi îi mânânc. Mi-era foame. Păcat că nu avea costum din pizza. Fie ea şi cu propriile mele organe. Lady Gaga mă invită pe scenă să cântăm împreună. Mă lasă chiar la pian, iar eu fac un show incendiar. La un moment dat, femeia de serviciu urcă pe scenă cu măturoiul şi începe să mă lovească sălbatic. Laura! Fug în braţele lui Lady Gaga şi zbor împreună cu ea, căci Lady Gaga are şi aripioare negre de înger al morţii. Din nefericire, ne ciocnim de un panou publicitar electoral al lui Prigoană: „Plici de-aici! Vine Prigoană!" şi ne prăbuşim. Urlu de groază, dar cineva ne prinde imediat. Doar pe mine, nu şi pe Lady Gaga. E Superman care se transformă în Spiderman, apoi în Batman şi în final în Dracula. Acesta din urmă mă bagă într-un sicriu păzit de lilieci şi se pregăteşte să mă muşte. Când se apropie, văd ochişorii albaştri şi obrăjorii suspect de rumeni pentru un vampir ai lui Răzvan!

***

Radu se trezi după-amiaza, zgâlţâit de Luca. Adormise îmbrăcat, cu tenişii în picioare. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Totul se învârtea cu el. Nu se putea ţine pe picioare. Rămase pe pat în fund, făcând eforturi să menţină cât de cât poziţia verticală a coloanei ca să nu se prăbuşească la loc.

- Ce e, tati? Te simţi bine? îl întrebă Luca, îmbrăţişându-l.

- Da, a-a-pro-ximativ, se bâlbâi Radu. Cred că mi-a pus ceva în ceai nenorocitul ăla, parcă m-a drogat...

- Te-a drogat? Uau, ce tare!

- Nu ştiu, puiule! N-am mai fost drogat până acum. Dar tu ce faci? Ai mâncat?

- Da, tati, chipsuri şi cereale. M-am descurcat singur.

- Bravo, dar mami ce face? Nu ţi-a pus ea masa?

- Nu, tati. Mami n-a venit acasă. Şi eu vroiam să te întreb de ea.

Radu încremeni. Cum adică mami nu-i acasă? Nu am plecat împreună de la sediul MRTLAS? Nu m-a condus ea şi m-a ajutat şi pe mine să mă urc până în apartament? Cum a dispărut între timp? Poate a plecat la cumpărături... Unde să plece, la ”plimbare la mall”? Exclus, urăşte mallul. Poate că s-a dus pur şi simplu la plimbare, afară. La plimbare în ploaie, ea care are probleme cu circulația? Nu prea cred. Poate că s-a dus de urgenţă la sediul MRTLAS. De fapt, ce să mai caute acolo, nu a spus că și-a dat demisia? Am înțeles eu bine, chiar și-a dat demisia? Şi, dacă da, de ce oare? Îmi vin în minte sute de motive, nu are sens să-mi bat capul singur. Le vom clarifica împreună. Dacă vrei, Laura. Dacă nu, nu. Mi-e și teamă să te sun, că zici că te monitorizez. Eu sunt Big Brother. Da, eu. Ce tare! Acum o să fiu și terorist. Big Brother și terorist. 2’n’1. Ce tare! Mă băgați în seamă doar atunci când trebuie să găsiți un vinovat. Toate se sparg în capul meu. O să-ți zic eu vreo două când ne vedem, Laura, ca să nu mă mai acuzi că nu spun ce-am de spus. Da, când ne vedem. Păi când? Unde ești acum? Vreau să te văd. Sau măcar să te aud la telefon. Să știu că ești bine. Laura! Unde ești, Laura? Mi-e frică, Laura. Dar nu trebuie să iau totul în tragic. Nu încă. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te!

- Luca, ai sunat-o pe mami? întrebă Radu agitat.

- Ești un prost, nu se poate, tati. Am încercat. Şi-a lăsat telefonul acasă când a plecat.

- Hai să mâncăm ceva, poate apare între timp şi mami.

Radu reuşi să se ridice şi se târî până la baie. Se spălă pe faţă, pe mâini şi la subraţ cu apă rece. I se păru că avea o faţă sălbatică de diavol tasmanian. Se pieptănă puţin, încercând să-şi descâlcească şuviţele lipite. Vru să se bărbierească, dar, în ultima clipă, renunţă. Nu avea timp. Trebuia s-o găsească pe Laura. Să o aducă pe mami acasă, aşa cum a promis.

Se îndreptă cu paşi împleticiţi spre bucătărie. Cioburile paharului cu şoseta-umbreluţă de cocktail erau încă acolo. Luca şi

pisica s-ar fi putut înţepa. Chiar şi el, că umbla desculţ. Cu un efort de voinţă (de ce trebuia să facă mereu asta?!), se aplecă, deşi îl durea spatele şi era anchilozat, adună cioburile şi mătură. Apoi se uită pe geam, să verifice dacă maşina era în parcare. Nu, maşina era acolo, nu plecase cu ea. Dacă se dusese la maică-sa?

- Luca, sună, te rog, la mamaie, să vezi dacă-i mami acolo!

- De ce nu suni tu, răule? Trebuie să termin nivelul.

- Pentru că, dacă nu e acolo, intră la idei şi o să vină cu o falcă în cer şi alta în pământ să mă omoare. Eu sunt de vină, orice s-ar întâmpla.

- Ți-e frică de mamaie, tâmpitule! Ți-e frică de mamaie! Ți-e frică de mamaie!

- Exact. Cui nu-i e frică de mamaie?

- Numai ție ți-e. Eşti dus! O sun numai dacă-mi cumperi o consolă nouă Xbox.

În cele din urmă, Luca acceptă s-o sune pe mamaie, cu promisiunea consolei. Laura nu era nici acolo, dar, din fericire, mamaie nu se impacientă prea mult. Oftând adânc, Radu pregăti dejunul: şniţele cu cartofi prăjiţi. Chiar dacă era ameţit, nu mai greşi ingredientele, căci Luca era lângă el şi-l monitoriza. La fiecare zgomot, tresărea crezând că a venit Laura. La cinci fără un sfert, luară prânzul la televizor, la Disney Channel. Laura tot nu apăruse.

- Tati, ce face mami? Iar a plecat de la noi? De ce nu vine? se alertă Luca.

- Nu ştiu, Luca. M-aş duce eu după ea, dar nu prea ştiu unde... Hai să mai aşteptăm un pic, poate vine ea singură.

După masă, Radu spălă vasele și dădu cu mătura în bucătărie. Apoi se întoarse în sufragerie și șterse pianina de praf, mângâind-o ușor. Atingerea ei îl alina. Blândă și caldă ca ploaia de vară. Luă partitura de la „Cântecul lui Solveig” din „Peer Gynt” de Grieg. Avea chef să cânte la pian. Păcat că vedea totul în ceață și-i tremurau mâinile. Probabil că nu o să nimerească nicio notă.

La început, melodia sună greoi, împleticit, cu note sărite şi uneori cu acorduri disonante. Apoi ceaţa se ridică, degetele se

descleştară şi melodia se auzi din ce în ce mai clar. În infinitul, nedeterminatul „apeiron” se trasară limite, se conturară chiar figuri... Haosul se făcu ordine, iar întunericul - lumină. Vreau să treacă iarna și să vină april. Vreau să trăiesc... Prin ciobul de presse-papier de cristal încep să întrezăresc lumea aceea pierdută, în nuanțe de sepia. Structura devine vizibilă. Sepia explodează într-un curcubeu de culori. Puritate. Strălucire. Limpezimea de cristal a viselor adolescenței. La liceu, cu pletele în vânt, cântând seara la chitară la focuri de tabără, cu capul unei puștoaice la picioare, ascultându-mă cu ochii închiși de plăcere. Pe scenă, interpretând Concertul pentru pian și orchestră în la minor de Grieg, cu Orchestra din Sankt Petersburg și dirijor Zubin Mehta, la Festivalul Enescu, în aplauzele publicului. Laura, Luca, și cu mine pe plajă în Vamă, în golfulețul de lângă Cherhana. Zac la soare, gol, cu o bere în mână... Cu cealaltă mână, te țin pe tine, Laura. Mâinile tale sunt încă reci, chiar și la soare. Știu remediul, vrei să ți-l arăt? Valurile îmi dezmiardă tălpile obosite. Ascult ca prin vis muzica de la terasă de la ”Stuf”. Sunt acasă. E atâta lumină și liniște... Mă las învăluit în lumina blândă a învierii. Vreau să trăiesc!

- „Va trece şi iarna şi-april va veni”, fredonă Radu, cu lacrimi în ochi.

- Cânţi frumos, tati, dar mai tare e Lady Gaga. Şi Hanna Montana. Şi Selena Gomez.

- Mulţumesc pentru încurajări, Luca. Oricum, m-ai plasat într-o companie selectă. A, ai uitat-o pe Inna.

- Și, ca idee, ești dus, e toamnă deja, comentă Luca.

- Eşti mai acid şi mai cinic ca mă-ta uneori. Lasă-mă să visez. Pentru mine vine primăvara.

Se ridică de la pian iluminat. Toată oboseala, spaima și confuzia dispăruseră. Ochii verzi îi străluceau extatic. Obrajii i se îmbujoraseră. O stare de îndrăgostit. Din nou atât de fericit de parcă plutesc. Mă simt ușor ca un fulg. Un fulg albăstriu, scânteietor din presse-papierul cu delfin al lui Luca, zburând

fericit, fără griji și topindu-mă pe buzele cu miros de țigari mentolate și aromă de fructe de pădure ale Laurei.

Sunetul strident al interfonului îi întrerupse visarea, dar Radu nu se supără. Dimpotrivă, țâșni în sus de bucurie. Laura!

- Luca, cred că e mami. În sfârşit! Hai să vedem.

Fără să mai asculte vocea, apăsă pe buton şi deschise. Luca se învârtea şi el înainte şi înapoi, agitat, iar pisica mieuna şi li se freca de picioare. Când auzi liftul, Radu alergă să se uite pe vizor. Dar ceea ce văzu îl făcu să i se zbârlească părul de groază. Rămase lipit de perete, mut, imobilizat, în timp ce soneria suna şi se auzeau bubuituri în uşă. Făcu un efort extraordinar să-şi revină puţin şi să-l atenţioneze pe Luca:

- Luca, nu e mami! Fugi, ascunde-te în cameră şi încuie uşa! zise Radu cu vocea gâtuită.

Luca se foia în continuare pe hol, iar zgomotul soneriei şi bubuiturile în uşă se înteţiseră.

- Ce e, tati? De ce să fug? Stau cu tine.

- Fugi, n-auzi? Du-te în cameră! urlă Radu, tremurând ca de friguri, dar abia îşi auzi vocea.

Apoi se adună un pic şi spuse cât putu mai demn:

- Vă deschid imediat, nu e nevoie să spargeţi uşa.

Şi de data asta, vocea i se stinse. Pulsul, în schimb, i se accelerase. Frisoane cumplite îl zgâlţâiră. Cu mâinile îngheţate, reuşi totuşi să învârtă cheia în broască. Nici n-apucă să deschidă zăvorul, că doi mascaţi năvăliră asupra lui, lovindu-l pe unde nimereau, şi-i puseră cătuşe. Luca nu se ascunse, ci încercă să-l apere şi să-l tragă înapoi spre el, dar mascaţii îl zvârliră cât colo pe holul apartamentului şi copilul se izbi de perete.

Respirând alert și sacadat, aproape pietrificat de groază, Radu ieși pe holul blocului încătușat și flancat de mascați. Pe drum spre lift, se întâlniră cu tanti Nuți de la 84, cu fața ei veșnic congestionată și papucii ei roz scâlciați, care ducea gunoiul la ghenă. Cum se uită la mine! Vecina mea, o femeie de treabă, atât de drăguță până acum și cu care nu am avut niciodată vreun diferend.... O privire cumplită, insuportabilă, crede-mă, Malraux!

Ceva s-a frânt în mine. Pentru totdeauna. O privire mai dureroasă decât loviturile mascaţilor, mai crudă decât ultimul „divorţ” al Laurei, mai nemiloasă ca pretențiile „stăpânei” şi mai tăioasă ca privirea şefiţului atunci când venisem la birou la ora douăsprezece! Nu doar o privire plină de ură, ci şi una plină de dezgust. A văzut un monstru, un vierme, un ciumpalac, un golan... şi mă fixează cu o silă înspăimântătoare. În acelaşi timp, îi privește pe mascaţi cu recunoştinţă, cu admiraţie şi chiar cu adulaţie, ca pe nişte eroi salvatori. De ce să-şi pună alte întrebări? Eu sunt bestia, iar mascaţii - Feţii-Frumoşi. Așa e scris, trebuie să ucidă bestia. Trebuie să mă ucidă. E un mod avantajos de a codifica şi a simplifica realitatea. O privire de gospodină din anii ’90 care împărţea flori minerilor şi care scuipa protestatarii bătuţi de aceiaşi mineri... Mai bine m-ar fi scuipat. Privirea asta nu o voi uita niciodată.

***

Pierdut ”*smiling face*” și speranța că april va veni. Le declar nule.

XI. **Crystal Tower: ofertă specială la voucherele de tortură și la taxa de glonț. Nu ratați!**

Un turn incredibil de înalt, în spirală (cu o arhitectură dinamică, răsucit precum Turving Turso din Malmo), din sticlă, înconjurat din toate părţile de bazine futuriste şi poduri suspendate, se profilă în faţa lui Radu şi a mascaţilor. Luminile becurilor fluorescente se reflectau în bazine, amestecându-se lasciv cu stelele. Din când în când răzbăteau până la ei ecouri de muzică house, de la terasele amplasate pe marginea bazinelor. Părea o zonă rezidenţială şi/sau de birouri selectă, cu magazine, terase, restaurante, cluburi şi locuri de joacă scumpe.

Se apropiară de turn. Mascaţii îl ţineau strâns şi-l obligau să-i urmeze. Urcară cu un lift exterior, ultramodern, tot din sticlă. La etajul 28 opriră şi uşa se deschise. Aici se vedea un om cu o faţă durdulie şi roşie, cufundat în apă până la gură. "Ajunge! Ajutooor!" ţipa omul, fără a fi luat în seamă, în timp ce nivelul apei creştea. Strigătele lui fură repede înlocuite cu bolboroseli din ce în ce mai slabe şi, în curând, fu acoperit complet de apă. Radu asistă năucit la scenă, tremurând, cu ochii holbaţi de groază.

- Scuze, zise unul dintre mascaţi colegului. Cred că nu e etajul 28, ci 128, imediat ajungem.

Şi liftul porni din nou, propulsat către cer ca o rachetă. Radu îşi dori ca drumul să dureze la nesfârşit. Deodată, liftul se opri, de data aceasta la etajul 128, iar Radu fu scuturat de mascaţi. I se tăiaseră picioarele, nu mai putea umbla. Mascaţii îl aruncară pe hol, iar Radu fu preluat de alţi doi agenţi şi împins pe prima uşă din faţă, într-o sală puternic luminată.

Aspectul sălii nu i se păru deloc încurajator: deşi lumina era aproape orbitoare şi-l făcea să clipească, putu distinge totuşi, în

faţă, o mulţime de tuburi de sticlă, contorsionate şi încolăcite ca nişte şerpi gigantici.

- Uită, bă, am ajuns în Parcul de Distracţii, o să te dai în roller-coaster chiar acum, zâmbi aproape cu căldură al doilea agent.

Agenţii îi scoaseră cătuşele şi îi cerură să se dezbrace. Radu nu reacţionă la ordin. Muzica (vorba vine, muzică... era house) era prea tare şi, oricum, Radu era incapabil să proceseze ceva. Îi privea pe agenţi cu ochi tulburi şi rătăciţi. Totul i se părea ireal, imposibil. Parcă era ultimul om de pe planetă, răpit, examinat şi supus unor experimente macabre pe o navă extraterestră.

Primul agent îi ordonă din nou să-şi scoată hainele şi îl încurajă cu câteva lovituri de bocanc. Buimăcit, Radu începu să se dezbrace încet, stângaci, tremurând, cu ochii în jos şi cu obrajii arzând de ruşine. Nu mai nimerea nici fermoarul de la blugi sau cureaua. Era prima oară când nu-i făcea plăcere să se dezbrace şi ar fi preferat să-l înghită pământul.

Când îşi dădu jos chiloţii, inima îl înţepă atât de puternic încât crezu că va muri pe loc. Poate că ar fi fost mai bine. Dar, în ciuda durerilor, rămase în picioare, susţinut de agenţi, complet gol, cu corpul îmbrobonit de o sudoare rece şi cu ochii în pământ.

Şi ăsta era doar începutul. La vederea tuburilor de sticlă şerpuitoare, lui Radu i se puse un nod în gât. Vehiculul cu care urma să „călătorească" nu era un simplu trenuleţ sau o maşinuţă, ci o sferă galbenă, desenată ca un "*smiling face*". Afişa un zâmbet larg, iliescian (dacă mai ştie cineva cum zâmbea Iliescu pe vremuri). Uite unde era "*smiling face*"-ul meu, bine că l-am găsit! Ştiu sigur că o să mi se facă greaţă: când eram mic, m-am dat într-un roller-coaster şi am vomitat. De atunci, nu m-am mai urcat într-un roller-coaster. Luca se dă cu doar mă-sa. Laura! Unde eşti?

Capacul sferei se ridică, iar Radu fu "montat" înăuntru: cu mâinile şi picioarele încătuşate de barele metalice în formă de X.

- Ai grijă să stai nemişcat, îi explică prieteneşte al doilea agent.

Nu-l auzea prea bine pentru că muzica house era dată la maximum.

- Vezi tu, dacă te zbaţi când te dai pe tobogan, o să acţionezi sistemul de ace şi o să te înţepi. Ai grijă! Nici eu nu aud nimic, aş închide chiar acum muzica, dar nu e voie, îi urlă al doilea agent în ureche, ca să înțeleagă.

Capacul sferei fu coborât, iar Radu încuiat înăuntru. Deşi îl înspăimânta, sfera îi atrăgea, irezistibil, privirea. Vroia să știe cât mai multe detalii despre ea. Chiar totul. Dar de ce trebuie să cunosc atâtea detalii? Spiritul meu analitic nu se poate opri? „Analiză de conţinut”... ce prostie! Trebuie să fac un efort să închid ochii şi să nu mă mai uit la sfera în care sunt captiv.

Muzica se aude chiar și aici, înăuntru. Tare și monoton. Câteva sunete, repetate la nesfârșit. ”Simfonia destinului”... aș vrea eu. Nu înțeleg nimic. Nu am făcut nimic. De ce mi se întâmplă mie asta? Pentru că am uitat şoseta împuţită în pahar? Era doar o expresie a spiritului meu artistic. Nu vreau să mor! Mi s-a făcut milă de mine. Milă de corpul meu frumos care urmează să fie strivit. De buclele mele cu reflexii aurii, de ochii mei verzi languroşi, de buzele mele senzuale, de gropiţa din bărbie, de spatele mele lat şi puternic, de degetele mele fine de pianist, de penisul şi de testiculele mele. Chiar şi de unghia murdară şi strâmbă a degetului mic de la piciorul drept. Dacă se întâmplă ceva ireparabil cu degetele mele și nu o să mai pot cânta la pian? Nu vă atingeți de mâinile mele! Deja încheieturile mă dor, imobilizate de cătuşe, cum urmează să fie restul nici nu trebuie să mă mai gândesc, sper doar să leşin repede. Nu am de ce să mă zbat, nu ar contribui decât la intensificarea durerii.

- Bine aţi venit la *Crystal Tower*! Pe locuri, fiţi gata, start! strigă primul agent cu entuziasm, apăsând pe butonul auriu din perete.

„*The Crystal Ship*” mă aşteaptă. Măcar dacă aş primi un ultim sărut delicat ca o ploaie de vară sau ca mânuţele lui Luca în jurul gâtului meu înainte de a plonja cu corabia de cristal în oceanul subconştientului, în abisul leşinului...

„Before you slip into unconsciousness
I'd like to have another kiss
Another flashing chance at bliss
Another kiss, another kiss"...

Sfera fu propulsată pe toboganele ameţitoare de sticlă cu viraje halucinante, cu urcuşuri abrupte şi prăbuşiri bruşte, cu tentacule mişcătoare, monstruoase de caracatiţă care aruncau un venin înţepător, strângeau şi frângeau. Radu urlă şi întreaga lui fiinţă se descompuse în acest urlet.

După 10 minute, al doilea agent apăsă pe buton şi sfera reveni la rampă, afişând zâmbetul ei larg şi inocent. Capacul fu ridicat, mâinile şi picioarele lui Radu îi fură eliberate din cătuşe. Acesta se prăbuşi ca o masă inertă de carne însângerată.

- O fi făcut stop cardiac chiar de la primul joc din Parcul de Distracţii? Ia, vino şi tu să vezi, zise cam dezamăgit primul agent.

Al doilea agent veni iute cu un furtun cu apă şi-l stropi. Tratamentul îşi făcu efectul: Radu clipi de câteva ori şi deschise ochii, dar nu putea să se mişte. Întreg corpul îl durea de parcă ar fi fost înfipte în el mii de ace. Şi avea o senzaţie oribilă de greaţă. Îi privi pe agenţi cu ochi mari şi rugători, dar nu avu putere să spună nimic. Încercă să se întoarcă pe o parte şi să se ridice în genunchi, dar corpul nu-l asculta, îi scăpase de sub control.

- Hei, puiule, ai văzut ce distracţie tare, ce zici de asta? se entuziasmă din nou primul agent, sigur de calitatea serviciilor oferite.

Veni la un pas de Radu care zăcea încă întins pe spate. Văzut de jos, agentul părea uriaş, iar mâinile lui seamănau cu tentacule de caracatiţă gata să-l împroaşte cu venin, să-l strângă şi să-l strivească.

Primul agent îl privi cu aerul că-i împărtăşeşte secretul unei afaceri şi zise cât putea de tare, ca să acopere muzica:

- Şi nu te costă decât 2500 de Euro! Hm, de dragul tău o să-ţi fac un discount… Numai 2499 de Euro, ce zici, superofertă, nu?

Ce? Am auzit bine? Trebuie să… plătesc pentru… ”serviciile” astea?! E efectul ”distracţiilor”, am înnebunit sau

agentul îşi bate joc de mine? Şi daţi muzica asta tâmpită mai încet odată!

Radu vru să protesteze, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Îi aruncă primului agent o privire absolut uluită şi neîncrezătoare. Primul agent însă părea foarte serios şi chiar începu să-şi argumenteze poziţia, oferind unele exemple şi clarificări. În Republica Moldova se solicita la închisoare taxă de bătaie de 300 de lei pentru fiecare protestatar de la alegerile din aprilie 2009, în Iran se cerea taxă de glonţ de peste 3000 de Euro pentru fiecare protestatar executat (ce ironie, tot din cauza unor alegeri din 2009), iar Radu nu ştia să aprecieze o superofertă. Chiar şi într-un parc de distracţii obişnuit, pentru jocuri de o calitate net inferioară, se percepeau uneori tarife mai mari. Şi, mai mult de atât, putea să plătească online, cu cardul, într-o manieră complet securizată.

Al doilea agent veni şi-l ridică pe Radu în genunchi, ca să negocieze detalii despre plată cu primul agent. Radu încercă să-şi să-şi reprime gemetele şi greaţa, dar nu reuşi. Vomită chiar pe bocancii primului agent. Scârbit, primul agent plecă bombănind să se spele, după ce-l înjură pe Radu şi-l lovi cu piciorul în burtă. Radu gemu şi se prăbuşi înapoi pe spate. Al doilea agent îl privi aproape înţelegător.

- Serios, trebuie să plăteşti pentru asta, zise al doilea agent cu un "*smiling face*" larg şi încurajator pe faţă. Aşa e noua procedură. Încerc să-ţi obţin un discount şi mai mare: de 5%.

Radu îl privi siderat, pur şi simplu nu îi venea sa creadă. Încercă să se ridice într-o rână ca să-l vadă mai bine pe agent, dar durerea era sfâşietoare şi-l făcu să cadă înapoi pe spate. Ai primit super-discounturi la voucherele de tortură: de la 2500 Euro la 2499 Euro. Mai ai și pretenții, Radu? Mai bine mulțumește pentru oferta specială, poate obții discount și la taxa de glonț. Dar cum e posibil să plătesc pentru asta, după ce că am fost arestat nevinovat?! Și nici nu am depus declarația de consum, administratorul o să facă spume.

- EU?! îngăimă el, înghiţindu-şi sângele şi voma, încă buimac după toate câte i se întâmplaseră. S-să p-p-plă-tesc?! C-cuuum aşa?!

Al doilea agent, galben la faţă, se clătină şi-şi duse mâna la fruntea îmbrobonită de sudoare, masând-o uşor.

- Ştii, nu mă simt tocmai bine, zise el cu voce slabă. Tocmai au adus maşina asta nouă şi abia era în testări. Nu ştiu de ce ne-au băgat-o acum, sincer, nu eram tocmai pregătit, mă doare capu' şi mă înţeapă inima, oftă el.

- Ce? TU nu te simţi bine?! se holbă Radu la el.

- Da, ce-ţi spuneam, dacă plăteşti chiar din prima zi, adică azi, poate am aranja un discount de 5%, încercă agentul să-şi regăsească vocea şi zâmbetul. Şi poţi achita online, cu cardul, într-o manieră secu...

- U-un di-di-diiis-count?! bolborosi Radu.

- Eu cred că e un discount excelent ăsta dă 5%. Ştii, nici nu-ţi imaginezi ce greu e să faci faţă acum, pă criza asta, din cauza la toate tăierile astea! se plânse agentul. Toată ziua reduceri dă buget, subvenţiile de la guvern a scăzut cu 25%, salariile - cu 15%, ba a şi întârziat cu plata, sporurile ni s-a tăiat, orele suplimentare nu se mai plăteşte, disponibilizări peste disponibilizări, conducerea s-a schimbat, colaborările internaţionale nu prea mai merge, terorismul - o mare bătaie de cap, investiţii doar în traininguri şi reten-teren-te-re-no-lo-gi-za-re, lumea nu mai cotizează şi nu ne mai sponsorizează, nu mai are nimeni încredere în noi, stres, tensiune, nici nu-ţi poţi imagina! Cum te cheamă, că, uite, am început să ne împrietenim?

Înainte ca Radu să apuce să spună cum îl cheamă, agentul se uită pe o foaie printată alb-negru, făcând eforturi să descifreze numele, pentru că tuşul era pe terminate. Probabil fusese scuturat să mai meargă un pic, iar numele de pe listă păreau foarte şterse, aproape ilizibile.

- A, da, uite, ţi-am găsit numele: eşti 15024011398, nu prea se vede scrisu', da' am descifrat. Nici nu poţi să-ţi imaginezi ce viaţă grea e! Cel mai tare mi-e teamă să nu-mi pierd jobu', nu ştii ce

greu e fără job! suspină agentul, aşezându-se chiar lângă Radu ca să se poată auzi.

- Hm, da' îţi place jobul ăsta? Îţi place ce faci aici? întrebă Radu cu o grimasă de dezgust care abia se distingea pe faţa tumefiată şi însângerată, suprins şi el de propriul lui curaj.

- Bineînţeles. Dacă n-ar schimba toată ziua maşinile astea, ar fi şi mai bine. Urăsc re-te... te-re-no-lo-gi-ză-ri-li, dacă înţelegi ce vreau să spun, zise al doilea agent în şoaptă.

- N-ai vrea să faci altceva? De exemplu, ce visai să te faci când erai mic? îşi manifestă Radu subit curiozitatea.

- Spion, normal, zise ferm agentul.

- Şi acum ce faci? Spionezi sau faci munca de jos cea mai brutală, torturând oameni nevinovaţi? îi zise Radu cu reproş.

Aştepta să fie oprit printr-o lovitură zdravănă, dar aceasta nu veni.

- Hai, nu fi aşa, am crezut că eşti mai înţelegător. Eu sunt un tip dă treabă, nici chiar ţie nu vreau să-ţi fac rău, aşa e jobu'... Da' să ştii că, în general, e un job util pentru societate, îmi apăr ţara şi pă toţi cetăţenii din ea, se justifică al doilea agent, privindu-l în ochi pe Radu, cu un aer aproape protector, doar era şi el unul dintre cetăţenii ţării, fie şi terorist.

- Eu nu sunt terorist, sunt nevinovat. Nu sunt terorist, deşi tu mă tratezi ca atare, zise Radu încet, dar clar, înfruntând privirea celui de-al doilea agent.

- Eşti membru MRTLAS.

- Ce-i asta? N-am auzit niciodată de asta, făcu Radu pe neştiutorul.

Încercă să rămână calm, dar se înroşi. Bine că vânătăile şi sângele de pe faţă îi acopereau roşeaţa.

- Ai fost filmat intrând în sediul MRTLAS, reluă al doilea agent. Cum să intri acolo şi să nu ştii ce-i acolo?

- Nu ştiu absolut nimic, nu am nicio legătură. Poate sunt imagini trucate. Nu sunt terorist, spuse Radu, cu glas înăbuşit.

Nu am făcut nimic. Nu sunt terorist. Simplul fapt că sunt acuzat de terorism e un aşa mare căcat încât nici măcar eu

(consumator frecvent, nu ocazional) nu știu dacă-l pot înghiți. Măcar de-aș fi făcut o reclamație ca Jill din ”Brazil”, aia de care tot vorbește nevastă-mea, care a fost arestată și ea sub acuzația falsă de terorism. Aș fi știut cel puțin de ce. Nu am făcut niciodată o reclamație. Cred că acum o să fac dacă nu pun și Inna. Fără Inna, nu e pachetul complet. Nu pot agoniza în parametri optimi. De ce nu am rămas eu în Vamă de 1 Mai să protestez contra exploatării gazelor de șist? Ce bine ar fi fost! Nu eram nici măcar acuzat de terorism, mergeam la închisoare cel mult un an.

Terorist! Am fost făcut în toate felurile, dar asta e cea mai tare etichetă care mi s-a aplicat. Terorist! Un terorist căruia îi e frică de mamaie. Ăștia sunt cei mai periculoși. Tot blocul o să știe că sunt terorist. Radu Niculescu de la 85... mai știți, tipu’ ăla drăguț, care părea scos din reclame, impecabil îmbrăcat, cu zâmbetul lui irezistibil, de actor american, ei bine, e un terorist nenorocit, a vrut să ne arunce în aer blocul, o să spună tanti Nuți. Vă vine să credeți? Și colegii de la ”scârbici” o să afle. Și părinții de la școala lui Luca: o să mă bârfească la ședințe. Bine că n-o să mai fiu să mai aud. Toate planurile mele au fost spulberate. Nici pizza cu propriile mele organe n-am apucat să-mi mai comand. Să-mi cumpăr un număr nou din Playboy sau să termin antologia de umor de la Cotidianul. Să-mi iau un parfum nou Tom Ford - Grey Vetiver. Să merg măcar ”la plimbare la mall”. ”*All my plans denied*”. ”*Forget Domani*”, cum zice Laura. Niciodată, un terorist n-a ieșit viu de-aici. Nu mai am nicio speranță. Ce speranțe au teroriștii? Dacă aș fi furat o consolă Xbox pentru Luca, mai aveam o șansă, dar așa...Voi testa oferte speciale de tortură până la moarte. ”*The Crystal Ship*” - ”*A million ways to spend your time*”. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Altfel, o să crească factura exorbitant și cine o plătește, mamaie? Nici dacă vinde casa, nu-i ajung banii. O să iasă mamaie la produs. O să mă omoare.

Stai puțin, asigurarea de viață! Măcar să încaseze Luca banii. Să nu intre execuția mea la excluderi. Cam totul se încadrează acolo, inclusiv accidentele de role. Orice accident de sport, auto, boli grave sau sinucidere. Parcă de execuție n-am citit, ar trebui

să verific contractul. Bine că nu mă împușcă Adrian Năstase, sper că ăștia sunt mai profesioniști! La așa tarife! Dacă tot mă împușcă, măcar să obțin un discount semnificativ la taxa de glonț ca să fie mai mică decât suma asigurată și să moștenească și Luca ceva. Doar nu e accident, nici sinucidere. Este ceva cu totul intenționat... de alții. Ce naspa, nu mai e ca pe vremea lui Willy Loman din ”Moartea unui comis voiajor”! Ce simplu era să te să te sinucizi atunci: ”țac-pac” și gata, moșteneau copiii asigurarea.

- Nu sunt terorist, repetă Radu, mai tare și cu mai multă convingere.

Al doilea agent întârzie răspunsul. O vreme, păru căzut pe gânduri. Procesa ceva. Apoi, privindu-l pe Radu cu un aer omniscient de guru, reveni:

- Da, ştii tu, e lucruri mai presus dă noi, zise al doilea agent cu o expresie de înţelegere superioară. Ceea ce pare o greşeală a noastră şi un rău făcut ţie poa’ să fie un bine pentru societate. Ştii, 15024011398, zise agentul, uitându-se pe foaie ca să nu greşească, îţi zic pă nume, că acum ne-am împrietenit, eu nu ştiu ce să mă mai fac cu criza asta, n-o mai scot la capăt. Şi îl am şi pă tata bolnav, acasă, la Ciordeştii de Pădure. Iar şefu’ cel nou mă calcă pă nervi, şi-a adus omu’ lui aci, în echipă cu mine, să mă supravegheze (l-ai văzut pă colegu’ ce figurant e!) şi mă scoate din sărite. Apropo, eu sunt agentu’ Marcu. Bine că are cine să mă asculte, 15024011398. Ce bine că au adus şi un psiholog! zise agentul, zâmbindu-i umed, cu căldură lui Radu.

- Sociolog, îl corectă Radu.

- Totuna. Nici nu ştii ce bine-mi pare! continuă agentul.

- Cred că nu mai e nevoie să plătesc taxa, doar am prestat servicii de psihanalist, de cel puţin o oră te ascult, râse Radu cu jumătate de gură, căci îl dureau maxilarele.

- Mulţumesc, chiar apreciez că mă asculţi, răspunse al doilea agent. Cu cine altcineva aş putea să vorbesc? Nu pot să te scutesc dă taxă, dar pot să-ţi vând un pont: soţia ta e şi ea aici.

Radu tresări, scuturat de un spasm puternic şi se albi la faţă.

- A, a.. a fost arestată şi ea? şopti el cu vocea întretăiată.

- Nu, cred că a venit doar în vizită, răspunse pe un ton conspirativ al doilea agent.

- În v-v-vi-vi-vi-zită? În vizită... la cine? Ș-ș-știe că sunt aici? V-vroia să mă vadă? se bâlbâi Radu.

- Ei, nu pă tine, ci pă gagică-su care e şi noul meu şef, spuse al doilea agent mai încet, la urechea lui Radu. Ştii, mai simplu zis, şefu' o fute pă nevastă-ta.

- Cuuum?! Imposibil! Nu se poate să mă fi înşelat cu un ofiţer de informaţii, se zvârcoli Radu, simţind că se înăbuşă.

- Îți spun sigur, are o aventură cu şefu' meu, mi-a spus colegu', insistă al doilea agent.

- Şi tu-l crezi p-ăsta?

- Toată lumea ştie. E posibil să te fi atras într-o capcană. S-ar putea să vă confrunte şefu' curând...

- Nu se poate, asta e o nebunie! Nu se poate așa ceva! Vreți să mă atrageți în jocul vostru pervers, pentru a mă face să mărturisesc cine ştie ce aberație! Parcă nu era de-ajuns că m-ați făcut terorist! încercă Radu să urle, dar vorbele îi ieşeau slab, abia auzite, ca din adâncul pământului.

Nu se poate! Nu se poate! Nu cred nimic. Nimic! Totul e o minciună sfruntată. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te! Nu te mai gândi la asta. Gândește-te la altceva: la o poveste frumoasă și liniștitoare, cu păsările și floricele ca pe capotul vecinei, tanti Nuți de la 84. Păsările antropofage ca vulturul lui Zeus care-ți sfâșie ficatul sub privirile mângâietoare ca razele laser ale vecinei, floricele crescute din sângele, borâtura şi pişatul tău, scaieți și buruieni din barba, părul şi flocii tăi pieptănați cu ferăstrăul de "stăpâna". Nu, asta nu e bună. Mai bine una cu păsărici. A fost odată o păsărică... Păsărica Laurei, epilată, palpitând de dorință, bine lubrefiată de sexul oral pe care tocmai i l-ai făcut tu, Radu. Fututăcu furie de Răzvan, apoi de șefu' agentului Marcu. Poate chiar de curierul care aduce comenzile online sau de administrator. Orice sculă în ea, mai puțin a ta. Fututăchiar sub ochii tăi, boule! Aruncați-vă toți șosetele murdare... înfigeți-vă toți umbrelușele scârboase, pline de

spermă în paharul de cocktail! Nu, nu, altă poveste! O poveste de ”succesuri”! Vei obține un discount semnificativ pentru taxa de glonț, nu va trebui să vândă mamaie casa (și-așa e ipotecată) și să iasă la produs.

Agentul Marcu îi aruncă o privire plină de compasiune:

- Nebunie sau nu, e adevărat, îmi pare rău, ai putea să-mi mulţumeşti că ţi-am spus!

- Nu ştiu! Nu pot să cred! Dacă e aşa, cea mai mare nebunie, prostie, greşeală, cum vrei să-i zici, a fost să mă îndrăgostesc de ea, dar, zise Radu cu hotărâre, nici acum nu regret nimic!

- Aşa e cu femeile, eu unu' prefer să fiu atent, nu se ştie niciodată, mi-a zis şi mama...

- Ştii.... agent Marcu, acum, când am auzit ce mi-ai spus, dacă e adevărat, mi-aş dori să mor, nu mai aştept nimic de la viaţă. Poate s-o mai văd pe ea o dată... Deşi, să ştii, nu eram pregătit să mor aici şi acum. Şi mi-e teamă.

- Hei, nu fi aşa fiţos, acum e un moment la fel de bun ca oricare altul (ştii tu, lucrurile ar putea chiar să se înrăutăţească cu criza asta)! Iar locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul, ba poate chiar mai bun: uite, e modernizat, avem cele mai noi tehnologii (inclusiv maşina asta afurisită), e stilat, elegant şi igienic... Nici nu ştii pă cine am chemat ca decorator - pă..., ah, îmi scapă acum numele, a, Tom Ford, super-designerul şi regizorul din „*Single Man*”! Ai văzut ce operă dă artă e aici, e mai tare ca magazinul lui, „*The Crystals*”, din Las Vegas. Plafonul e încrustat cu cristale Swarovski şi vrem să decorăm şi podeaua, dezvălui al doilea agent cu mândrie.

- Să decoreze podeaua cu cristale Swarovski... parcă n-ar fi decorată deja cu sânge, pişat şi borâtură... Uite pe ce se duc banii contribuabililor pe timp de criză... banii noştri, mormăi Radu, dar, din fericire, muzica era prea tare ca al doilea agent să-l poată auzi.

- Aici e Crystal Tower! Nu e Auschwitz, Gulag sau cine ştie ce altă mizerie, continuă al doilea agent cu înflăcărare. E foarte trendy, civilizat, iar noi suntem nişte adevăraţi profesionişti.

- Ce-ai zis? Abia acum procesez. Tom Ford s-a ocupat de decoraţiuni?

- Exact! Tare, nu?

- Parfumul meu preferat e de la Tom Ford: „Grey Vetiver". EDP. Apă de parfum. E cam scump, dar nu mă zgârcesc dacă-mi place ceva. Pot să te rog ceva? Poţi să-mi aduci o ţigară? Te rog... Mor fără o ţigară, vreau să trag măcar un fum, spuse Radu, simţind brusc o stare de epuizare cumplită.

- Nu avem niciuna, este interzis, nu e sănătoase. Legea anti-tabac 349 din 2002, Recomandarea Consiliului European din 2009... Şi niciun serviciu secret nu mai permite.

- Nu sunt sănătoase?! Hm, am fost azi răpit, arestat, torturat... inclusiv cu muzică house, pus să plătesc vouchere exorbitante pentru "distracţie", psihoterapeut de conjunctură pentru un agent de informaţii, aştept să fiu executat în orice secundă, contra cost, cred că nu-mi ajung banii de taxă de glonţ chiar dacă vând casa, am aflat că nevastă-mea se fute cu un agent, pardon ofiţer, şi tu nu ai nici măcar o ţigară!

Radu închise ochii. Fierbea de furie. Nici nu-i venea să creadă că izbucnise aşa şi spusese tot ce spusese. Totul era bulversant şi îl scotea din minți, dar gândul că Laura l-ar fi putut înşela îl durea mai mult decât orice. Se zvârcoli de neputinţă şi gemu atât de înfiorător încât al doilea agent se cutremură de groază şi, în acelaşi timp, de milă:

- Ce e cu tine, 15024011398? Te deranjează muzica? O s-o dau mai încet, dacă vrei.

- Nu, nu e muzica. Deşi nevastă-mea urăşte muzica asta.

- Uite, dacă vrei, dau muzica mai încet şi-ţi dau şi o ţigară de la mine, deşi e interzis. Chiar dacă îmi taie din salariu.

- Mulţumesc, eşti de treabă. M-a îngrozit ce-ai zis de nevastă-mea, spuse Radu încet, înecându-se, tuşind şi scuipând sânge.

- Nu mai pune şi tu atâta la suflet, aşa e femeile, muierea e făcută din coasta unui drac, mie mi-a zis mama demult. Maică-ta nu ți-a spus asta?

Radu nu răspunse nimic. Mama lui murise acum patru ani, la nici un an după tata care avusese cancer la colon. Nu putuse suporta absența soțului ei, se stinsese repede, imediat după el. Îl iubise mult, deși nu-și exterioriza sentimentele. Mama nu-i vorbise niciodată lui Radu de femei sau de sex. Nu petrecuse prea mult timp cu părinții, cel puțin de când începuse școala. Dar își amintea de meciurile de fotbal cu tata din copilărie: mama le urmărea cu atenție și îi arunca o privire mândră când dădea gol. La fel și când lua premiu la școală.

Agentul Marcu se scotoci în buzunare, scoase un pachet de Marlboro roșu lung, luă din el o ţigară, i-o dădu lui Radu şi i-o aprinse. Radu trase adânc şi consumă ţigara aproape dintr-un singur fum. Scrumul căzu pe pieptul lui gol şi însângerat, dar nu-i mai păsa. Niciodată nu mi s-a părut o ţigară atât de bună. Vertij tandru, consolator... Rotire dulce-amară, fără sfârșit... Ploaia de vară, braţele lui Luca în jurul gâtului meu, cântecul lui Solveig, valurile mării în Vamă... sau poate buzele tale, Laura - cărnoase, cu rujul lor violet, lipicios şi parfumul lor de ţigări mentolate și de fructe de pădure. Mă voi transforma într-un strop de ploaie sau de spumă ori într-un fulg sclipitor, albăstriu din presse-papierul cu delfin al lui Luca, voi zbura spre buzele tale, iubito și mă voi lipi de ele. ”*Before you slip into unconsciousness / I'd like to have another kiss”*. Ultimul sărut de pe „*The Crystal Ship*”... sau, mă rog, de la Crystal Tower? Poate că o să dorm, o să leșin măcar şi nu o să mă mai trezesc. Mi-e groază de realitate. ”*Take it easy, baby / Take it as it comes*”. Lasă-te, Radu, în voia valurilor și a muzicii! Abandonează-te...

Încercă să mai tragă un fum-două, dar se înecă, tuşi şi scuipă iar sânge. Deodată, ecouri din Concertul 2 în do minor de Rachmaninov vibrară în aer, amestecându-se cu muzica house. Radu tresări. Agentul Marcu spuse vesel:

- Hei, sună telefonul tău!
- Telefonul meu? Nu l-aţi luat voi? îngăimă Radu.
- L-am luat io. Uite, scrie că e Luca... Cine e Luca?
- E fii-miu, şopti Radu.

- Cine? Nu te aud. Afurisită să fie muzica asta!

- Fii-miu.

- Păi, eu zic să nu laşi copilu' să aştepte. Să nu se îngrijoreze. Haide, vorbeşte cu el!

- Nu ştiu, nu e un moment potrivit...

- Hai, nu lăsa copilu' să aştepte! Nu-i frumos.

- Nu pot să vorbesc acum. Nici nu pot să ţin telefonul, mă doare groaznic mâna, încercă Radu să se eschiveze.

- Nu-i nimic, ţi-l ţin io la ureche ca să vorbeşti.

Agentul Marcu dădu muzica mai încet şi apropie telefonul de urechea lui Radu. Când auzi vocea lui Luca, Radu tresări de parcă ar fi fost electrocutat şi simţi un junghi puternic în inimă.

- Ce faci, tati? Unde eşti? spuse Luca agitat.

- Sunt bine, zise Radu cu glas tremurător, făcând eforturi să-şi controleze emoţiile. Şi mai bine pentru că ai sunat tu. Tu ce faci?

- Bine. Ştiu că tu şi mami aţi fost arestaţi. Dar n-am stat degeaba. Am sunat mai întâi la cercetaşi, unde sunt eu membru. Apoi am vorbit şi la alte ONG-uri de mediu, ne-au pus ei în legătură, stai să mă uit pe listă: "Salvați Vama Veche", „Viitorul în Zori", „Salvaţi Dunărea și Delta", „Greenpeace", „Mai Mult Verde", „WWF", "Coaliția pentru Mediu" şi altele, nici nu le mai ştiu pe toate. Le-am zis că sunteţi ecologişti şi că aţi protestat contra exploatării gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice.

- Luca, mulţumesc! spuse Radu cu lacrimi în ochi. Dar mai bine stai liniştit. Nu te băga şi tu în rahat. Ai grijă!

- Tati, eşti dus cu capu'! Organizăm acum un protest tare şi vă eliberăm. Sper să vină şi televiziunile să le dau interviu, zise Luca entuziasmat.

- Luca, ai grijă! şopti Radu şi se înecă, scuipând sânge.

- Tati, dacă se mai iau mascaţii de tine, le fac un jutsu de zboară până pe Marte!

- Lasă, Luca. Nu s-a întâmplat nimic. Ai grijă!

Nici n-apucă să închidă agentul Marcu telefonul, că primul agent intră în fugă în încăpere. Se uită cu atenţie în jur, ciuli

urechile, inspiră adânc, apoi tuşi îndelung, puternic, aproape ostentativ.

- Ce faci, bă, Marcule? Ai fumat aici? Nu se mai poate respira, zbieră primul agent, cu ochii scăpărând de mânie.

- Da, eu am fumat, îmi pare rău, spuse agentul Marcu zâmbind ca şi când nu mai era nimic de făcut şi privindu-l pe colegul său cu ochi mari, nevinovaţi de căţeluş.

- Eşti nesimţit! Vrei să ne intoxicăm şi să murim cu toţii? Se fumează numai afară! Şi de preferinţă nici afară! Să nu te mai prind că fumezi aici că te spun lu' şefu'! Şi muzica de ce ai dat-o încet?

- Mă durea capu'. De când am testat „jucăria" nouă...

- Ia un Nurofen dacă te doare capu'! Nu ai voie să umbli la muzică. Mâine-poimâine vii şi cu manelele tale de la Ciordeştii de Pădure. Să nu te mai prind că te spun lu' şefu! A, şi ce caută telefonul suspectului la tine?

- Am vrut să mă uit un pic pă el. Ştii tu, documente, muzică, poze... Poate găseam vreun indiciu...

- Căcat! Asta nu e treaba ta. Trebuia să-l predai imediat, nu să stai să te joci pe net! Să mor io dacă nu te spun lu' şefu'! O să-ţi taie din salariu. Poate te dă şi afară, că, oricum, eşti varză. Dă-mi imediat telefonul, boule!

- Nu ţi-l dau. O să-l predau personal.

- Bine, îi spun şi asta lu' şefu'.

- Du-te să-i spui!

Primul agent ieşi furios din cameră. Agentul Marcu lăsă muzica aşa cum era, apoi se uită din nou la telefonul lui Radu, examinându-l cu atenţie.

- Îmi pare rău, zise Radu, oftând. Pari un tip de treabă. Nu vreau să ai probleme sau să te dea afară din cauza mea. Ai şi tu greutăţi... Oricum, mulţumesc că m-ai acoperit şi ţi-ai asumat tu responsabilitatea.

- E, ai văzut ce figurant şi pârâcios e? Eram şi io curios. M-am uitat în telefon un pic. Am văzut o muzică cam ciudată, nici

nu ştiu ce-i aia. La noi acasă e manele, aici e house... La cei mai mulţi le place. Ţie ce-ţi place?

- Eu am alte gusturi... Am făcut şi un pic de muzică în copilărie...

- Pă bune?

- Da, am cântat la pian. Visam să ajung un mare pianist, dar... Acum, asta e. Nu-mi plac decât muzica cultă şi rock-ul. Muzica cultă... adică, mai pe înţelesul tău, muzica clasică. Deşi nu e corect zis aşa. Clasici sunt Mozart, Beethoven, Hayden... Mie îmi plac mai mult romanticii: Rachmaninov, Ceaikovski, Grieg, Chopin, Liszt, Schumann, Schubert...

- Ce tare! Abia aştept să-mi cânţi şi mie la pian! Io, dacă aş avea un copil, l-aş da să facă pian. Ăsta mic, Luca, cântă?

- Luca are talent muzical, dar deocamdată „cântă" la console de jocuri video. Are patru deja. Toată ziua butonează. E disperat după jocuri video.

- Aşa e copiii din ziua dă azi, zâmbi înţelegător agentul Marcu. Ştii, mă uitam şi io la poze pă Picassa. Eram curios. Am văzut unele foarte tari, la mare. Pă o plajă cu umbreluţe de stuf, la terase cu berici şi gagici, pă un drum cu dealuri roşcate şi multe pietre...

- Erau din Vamă, de anul trecut, spuse Radu cu glas întretăiat.

Umbreluţele de stuf, terasele "cu berici și gagici", drumul spre 2 Mai - îngust, pe malul mării, flancat în stânga de peretele abrupt, brun-roşcat, care pare gata să se prăbuşească... Prin ciobul din presse-papierul de cristal cu coral roz, întrezăresc lumea viselor, lumea interzisă la care nu voi renunța niciodată. Mă uit prin ciob, chiar dacă e crăpat și aburit... Pescărușii, nisipul, valurile, muzica... Golfulețul de lângă Cherhanaua unde mă înfrupt cu zargan (peștele bizar, cu scheletul verde-sidefat), proaspăt adus cu barca din larg și pregătit sub ochii mei, pe plita încinsă. Mirosul de pește copt și de fum... Ce-aș mai mânca și acum! Mă strânge stomacul ca o gheară, iar arsuri mai puternice ca focul Gheenei au ajuns până pe buzele mele uscate și crăpate. Cred că o să mă servesc cu puțin zargan. Sau măcar hamsie, să-

mi pun câte trei dorințe pentru fiecare peștișor. Ce-aș putea să-mi doresc? Rogojina (pătată de găinaț) pe care stau gol la soare cu o bere rece în mână, cu vârfurile picioarelor răsfățate de valuri. Da, cred că blochez drumul, dar nu-mi pasă. Nimeni nu o să mă dea la o parte. Vreau să rămân aici. Aici e casa mea. Aici trăiesc cu adevărat. Aici sunt liber.

- Şi de pe drumul spre 2 Mai, continuă el cu glas sugrumat, răvăşit.

- Tipa aia roşcată e nevastă-ta?

- Da.

- E bună di tăt...

- Şi tipa mai în vârstă şi mai plinuţă, tot roşcată...?

- E soacră-mea, venise şi ea două zile. Mai mult, din fericire, n-a rezistat.

- Şi puştiul e al tău? E Luca? Stă numai în mare.

- Da, aşa stă el, tot timpul în apă.

- Aşa e copiii! Foarte frumuşel! Seamănă mai mult cu mă-sa, dar are gura ta şi gropiţa ta din bărbie. Pare şi isteţel. Te iubeşte foarte mult, am văzut şi când a sunat.

- Da, e un pic cam răsfăţat, dar mă iubeşte, într-adevăr, foarte mult. Mi-e teamă să nu facă vreo prostie acum! spuse Radu răscolit, cu ochii în lacrimi, articulând cu greu fiecare cuvânt.

- E, parcă poa' să facă prostii mai mari decât voi, tu şi mă-sa!

- Asta aşa e, râse Radu cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

- Mă uitam şi io la poze, nu te superi. Io am fost la mare prima dată anu' trecut. Am avut viaţă grea.

- Îmi pare rău, sper să mai mergi la mare, în ciuda crizei şi a potenţialelor tăieri de salariu din cauza mea.

- Stai liniştit! Ce dacă? Mi-a plăcut pozele. Păreai foarte fericit.

- Aşa e, au fost unele dintre cele mai fericite zile din viaţa mea. Aş da orice să mai merg o dată în Vamă, acolo sunt mereu fericit, şopti el, privindu-l pe agentul Marcu cu ochi scânteietori.

- De ce nu? Fii pozitiv! Eu aşa am învăţat la training! Trebe să gândeşti pozitiv. Dacă eşti cooperativ, poate te eliberezi.

XII. **În seara asta voi dansa gol în fața tancurilor**

O asistentă sexy, îmbrăcată într-un halat scurt şi decoltat, intră în încăpere şi se apropie de Radu.

- Trebe să-ţi luăm sânge. Se pare că te-ai drogat. Ai consumat PCP, „praful îngerului”. Poate şi altele. Verificăm, zise agentul Marcu.

- Drogat? Cum să nu! Aştept şi doza următoare, că intru în sevraj! După ce m-aţi lăsat fără ţigări, acum îmi luaţi şi drogurile?! Şi de ce-mi mai luaţi sânge? Nu e destul? Cred că e o băltoacă aici suficientă ca să umple o sticlă de apă de jumătate de litru, poate chiar mai mult. Vă rog, serviţi-vă. Apropo, mi-e aşa de sete, că mi-aş bea şi propriul sânge!

Asistenta păru să ignore vorbele lui Radu şi băltoaca. Îi luă sânge din mâna tumefiată, fără să rostească vreun cuvânt şi fără să-i arunce vreo privire. Când se aplecă spre el, Radu îi văzu sânii rotunzi, tari, apetisanţi tresăltând. Asta aş vrea să dureze cât mai mult. Poate se rupe acul sau se sparge vena. Ce țâțe bengoase! Îi face competiție Danielei Crudu. În sfârşit, uite că există şi o compensaţie pentru chinurile mele.

După recoltarea probelor, agentul Marcu veni repede lângă Radu, agitând sur...excitat telefonul.

- Mă, 15024011398, ai văzut ultimul show ”Happy Hour” cu Tonciu la lecția dă bio?

- Nu, șopti Radu.

- Ce, mă? Nu te aud. Afurisită să fie muzica asta! O închid.

Bombănind, agentul Marcu închise muzica și reveni:

- Mă, 15024011398, ai văzut ultimul show ”Happy Hour” cu Tonciu la lecția dă bio?

- Nu, repetă Radu cât putu de tare.

- E, atunci o să-ți pun io o bucată din show dă pă youtube, că avem acces la net pă mobil, să vezi ce tare e. Te pișii pă tine de râs. Până și io, care-s de la țară, știu că ciuperca nu e animal.

Agentul Marcu se conectă la youtube pe propriul telefon mobil și căută showul ”Happy Hour” cu Tonciu la lecția de bio. Apropie ecranul mobilului de Radu, ca să vadă și el. Radu încercă să se dea mai în spate, căci nasul lui Tonciu părea să iasă din ecranul cu touch al telefonului și să-i intre în gură, dar, din nefericire, nu se putea mișca. Nu avea niciun control asupra propriului corp, așa că se resemnă deocamdată. Lecția de bio reuși totuși să-i capteze atenția, căci cuprindea o avalanșă de replici spumoase și ingenue ale lui Tonciu precum: ”Omul e mamifer?”, ”Ciuperca e animal?”, ”Struțul e pasăre?”, ”Delfinul e pasăre!”, ”Imediat sub stern, avem niște perechi de coapse”. Mai ales, discuția despre brazi era fascinantă:

- Spune-mi o plantă.

Tonciu ezită, apoi răspunde:

- Ficusul.

- Spune-mi acum un arbore.

- Nu știu.

- Bradul... o încurajează profa de bio.

- Bradul e arbore?

- Păi, ce e?

- Bradul e copac, nu e arbore.

- Totuna. Iar copacii, arborii... sunt plante.

- Bradul e plantă?! se minunează Tonciu, convinsă că e o capcană.

- Dar ce e?

- Bradul nu e plantă, e copac.

- Cum? Bradul nu e plantă?! Nu se încadrează la plante?! insistă profa de bio.

- Nu, bradul e copac, nu e nici plantă, nici arbore.

Mi-e teamă că o să știu la fel de multă biologie ca Tonciu după ce voi mai testa și alte oferte speciale de tortură. De fapt, nici nu mai contează. Nicio parte din corp nu va mai fi la locul ei.

Deja sunt destul de dislocate și nu-mi mai dau seama ce se întâmplă cu ele. Dacă vor fi coapsele imediat sub stern, încă nu e așa de rău, nu e deranjul complet. Dar mi-e teamă că nu voi mai ști din ce regn fac parte: vegetal sau animal. Foarte probabil nu voi mai fi mamifer, ci doar o biată legumă.

Roșu la față și transpirat, agentul Marcu opri spotul cu Tonciu de pe youtube și începu să caute febril ceva pe telefonul mobil:

- M-a încălzit Tonciu asta, e bună di tăt! Hai să băgăm maneaua mea preferată, să vezi ce tare e! Și ce gagici bengoase! O am pă mobil. Profit că e muzica asta afurisită închisă.

Radu se uită la el siderat. Agentul Marcu porni muzica de pe mobil, cu sonorul la maximum. Era maneaua: ”Mișcă, mișcă, din buric!”, o mai asculta și Luca la mișto ori în versiuni parodiate. Ritmul și versurile erau irezistibile, așa că agentul Marcu începu să danseze și el din buric, ridicând brațele în aer, unduindu-și șoldurile și zbierând cât îl ținea gura:

”Hai Juvele, ia-o acasă. Aș lua-o, dar nu mă lasă.

Mișcă, mișcă din buric
Mișcă, mișcă din buric
Mișcă, mișcă din buric
Stai să te ajut un pic.

Haide, haide câte un pic
Haide, haide în timp ce zic
Mișcă bine din buric
Stai puțin să te ridic.

ȘARPELEEEE, ȘARPELEEE!

Trili pap, trili pap...

Juveleeeee, ai înnebunit de tot.

Are, are, are basul mare
Are, are, are basul tare
Are, are, are difuzoare
Dar și băiatul are...ho ho ho!

Toată lumea spune... e, e bunăciune
E mare bunăciune și e altă apărăciune

Toată lumea spune... e, e bunăciune
Are mare tracțiune și s-o vezi în acțiune.

Mamăăăă, ce femeie! Cand o vezi te-nchini:
Caroserie noua, km puțini
Are mulți cai putere, e sălbatică
Așa e din fabrică.

Hai Juveleee, ia-o acasă!

N-o iau că-i periculoasă."

- Haide, mă, 15024011398, dansează și tu, ține ritmul! Să mor io, nu știu cum poți sta deoparte!

Maneaua e mai suportabilă decât muzica house care pare să conțină aceleași două-trei sunete repetate în continuu. Asta are și ceva text, și ceva melodie. Aș țopăi și eu un pic. Dar nu pot să fac nicio mișcare. Și să clipesc din ochi mi-e greu. Ce n-aș pune și eu mâna... dacă aș putea-o mișca, pe bunăciuni de-astea de apărăciuni - periculoase, cu mare tracțiune, sălbatice, cu kilometri puțini - să le ling la difuzoare, să le pipăi basul tare și să le verific temperatura dintre picioare! Mi-ar curge balele după ele, dacă n-aș fi așa de deshidratat. Poate că n-o să mai ating niciodată o femeie. N-o să mă mai apropii de difuzoarele și basul Laurei. Ei, asta e din start exclus. Doar Răzvan, șeful agentului Marcu, administratorul și curierii au voie să le atingă! Măcar de le-aș mai vedea o dată...

Un domn mai în vârstă, cu părul argintiu, îmbrăcat elegant, la costum intră brusc în încăpere, suprinzându-l pe agentul Marcu țopăind și urlând: "Și când dansează, dansează, uite cum basu-i vibrează / Îmi place când dă din fofează / De-mi face ochii sfârleză". Domnul la costum se uită înmărmurit la întreaga scenă. Când îl observă, agentul Marcu, de emoție, scăpă telefonul din mână și rămase încremenit într-o poziție bizară, cu o mână ridicată în aer și alta în șold. Muzica se auzi în continuare, până se încheie melodia. Domnul la costum spuse pe un ton cât se poate de calm și de detașat:

- Dacă nu dansezi şi pe masă, tot degeaba, agent Marcu! Am pretenţii de la tine! Haide, ”mişcă, mişcă din buric”!

- Îmi pare rău, şefu’, să trăiţi, îmi cer iertare, n-o să mai fac asta niciodată.

Radu tresări. Şefu’? Ăla care ar putea să o... Parcă am mai auzit undeva vocea asta, dar nu ştiu unde. Nu pot să-l văd - e la distanţă de mine, iar eu nu mă pot mişca. Dar oare vreau să-l văd?

Şeful scoase o bancnotă de 10 lei din buzunar şi, rânjind, scuipă pe ea şi o lipi pe fruntea agentului Marcu:

- Agent Marcu, asta-i pentru cântare, felicitări! Sper să-ţi ajungă pentru că luna asta nu mai pupi alţi bani de la noi.

Apoi şeful se îndreptă spre Radu şi se aplecă asupra lui, mângâindu-i uşor părul şi obrajii. Îngrozit, Radu închise ochii, strânse din dinţi şi trase aer adânc în piept. Când îi redeschise, crezu c-o să facă stop cardiac. Şeful era nimeni altul decât Răzvan! De aceea i se păruse vocea cunoscută. Nimic schimbat, în afară de privire. Ochişorii lui albaştri nu mai erau veseli şi prietenoşi, ci sclipeau acum sadic şi, în acelaşi timp, lasciv.

Cu mişcări ferme, Răzvan îşi deschise fermoarul de la pantaloni şi îşi scoase penisul. Radu îl privi încremenit. Răzvan îşi lăsă mâna sa îngheţată să alunece pe corpul lui gol şi însângerat, mângâindu-i umerii, pieptul şi abdomenul. Mâna lui Răzvan îi da fiori, la fel ca şi ochii cu sclipiri de gheaţă şi instrumentul lui scos din pantaloni. Kai, ”Crăiasa Zăpezii” te vrea pentru ea, arde de dorinţă să te dezmierde cu viforul ei, să te mângâie cu unghiile ei lungi, ascuţite din ţurţuri uriaşi de cristale Swarovski şi să te învăluie în săruturile ei de gheaţă dulci-otrăvitoare. Te doreşte cu disperare. Tânjeşte la viaţa din tine. Se hrăneşte cu ea, îţi suge sângele şi limfa, îţi absoarbe respiraţia, toate secreţiile, toate umorile, toate mirosurile până te învineţeşti, mori şi te transformi într-o piesă minusculă din puzzle-ul ei de gheaţă de la castel. Nu ai unde să fugi.

- Să nu te mai recunosc, frumosule! Unde e „Radu cel Frumos”? Ai ajuns o halcă de carne sângerândă şi în curând o să putrezeşti, spuse Răzvan cu un rictus amar.

- Te recunosc, eşti neschimbat, din păcate, zise Radu, oftând. Şi nu eu am ales să ajung aşa, e opera voastră... O operă de artă comparabilă cu designul interior de mare clasă al lui Tom Ford.

- Te înşeli singur, Radu. Tu ai ales să ajungi aşa, nu noi. Ştiai că vei ajunge aici. Şi poate că ultimul sărut de pe „*The Crystal Ship*" va veni de la mine... Să te învăluie ca muzica de la „Stuf" sau ca valurile mării în Vamă... Pentru că numai eu am rămas lângă tine, Radu. Şi numai eu te înțeleg, zâmbi Răzvan, de parcă i-ar fi citit iar gândurile şi continuând să-l mângâie.

Radu îl privi pierdut. Reuşise, din nou, să-l tulbure şi să-l zăpăcească. Atingerea lui îngheţată, de asemenea, îl înfiora. Captiv în castelul de cristale Swarovski, cu design de Tom Ford. "*Smiling faces*" ireproşabile, look impecabil, de reclamă, imagine de brand şi superoferte la voucherele de tortură. Totul e perfect. Perfect, dar nu uman. Claritate de cristal. Limpezimea morții. Fascinația îmbrățișării Crăiesei Zăpezii. E o capcană, Kai, smulge-te din ea!

Privindu-l în ochi, hipnotic, irezistibil, Răzvan îi spuse cu glas susurător:

- Radu, dacă recunoşti că eşti membru al MRTLAS, vei fi liber curând. Vei simţi iar nisipul fin, valurile mării şi vei sta lungit pe plajă, în Vamă, sub o umbreluţă de stuf, cu o bere rece în mână, ascultând ecouri din muzica de la terase...

"The days are bright and filled with pain. / Enclose me in your gentle rain,/ The time you ran was too insane / We'll meet again, we'll meet again"...

Radu se zbătu să se smulgă din vraja lui Răzvan. Crăiasa Zăpezii din palatul de gheață de la Crystal Tower, Fata Morgana în deşert, şarpele Kaa din jungla lui Mowgli, agentul Smith din Matrix, Omul-Indicator din „Pădurea fără rost"... Cu toate acestea, ce dreptate are! De ce să mă lupt atât, până la limita nebuniei şi a morţii, cu ei şi cu mine însumi? Aplic iar absurd "tehnica sacrificiilor şi a eforturilor supraumane"? De ce să mă chinui la nesfârşit? De ce să mor singur, părăsit de toţi, inclusiv de Răzvan, ca un erou necunoscut care plăteşte post-mortem şi

taxa de glonţ, nu doar voucherele de tortură, fie şi cu discount? La ce bun? Eu nici nu cred în eroi, toată agitaţia lor mi se pare, adeseori, sterilă. Steinhardt, Havel, Michnik, Ana Blandiana, Monica Lovinescu, Don Quijote, Sam şi Jill din „Brazil", Winston şi Julia din „1984"... Să şi-i păstreze Laura pentru ea! Nu sunt modelele mele. De ce să nu mă întorc la ceea ce e cu adevărat important pentru mine? Mai am atât de puţin timp, nu-mi pot permite să-l irosesc. "*My time is running out*"!

De ce să nu recunosc? O minciună în plus sau în minus nu mai contează. Am reţineri să cedez din ură şi dezgust faţă de Răzvan, din orgoliu, din gelozie, din spiritul competiţiei masculine? Vreau să-i dau o lecţie lui Răzvan? Încerc s-o impresionez pe Laura? Dacă e aşa, toate astea înseamnă vanitate şi, deci, nu au sens. Eu, care am apostrofat-o pe Laura pentru egoul ei hipergonflat... nu, nu vreau să cread în asta. Cu atât mai mult că nu sunt un fan al eroismului.

Şi, la urma urmei, ce trebuie să admit? Mare lucru: că sunt terorist! Nu pot accepta asta de formă? E o pură formalitate. Terorist într-o mişcare stupidă, fictivă, creaţia lui Răzvan! Ce contează? Dar Brâncoveanu de ce nu a acceptat să-şi schimbe credinţa de formă, deşi cei trei băieţi ai lui au fost torturaţi şi decapitaţi în faţa lui? Nu e vorba să accepţi formal că omleta cu ciuperci e mai bună decât omleta cu caşcaval, când ţie îţi place mai mult cea cu caşcaval. E vorba de ceva important. Important pentru cine? Important pentru tine. Important pentru Brâncoveanu. Nu zic acum că credinţa e importantă pentru toţi. Dar pentru Brâncoveanu da. A fi sau nu fi terorist e un lucru important pentru mine? Cred că da. Dacă recunosc formal că sunt terorist, asta înseamnă să gândesc că nu sunt terorist şi să spun că sunt. Parcă ar fi prima oară când nu aş spune ce gândesc! Dar asta nu e ca omleta cu ciuperci sau cu caşcaval. Trebuie să fie o unitate între gândire şi acţiune, măcar în ce priveşte lucrurile importante pentru fiecare dintre noi. Nu ştiu dacă pot să trăiesc o viaţă dublă ca Răzvan. Într-una din vieţi, în cea exterioară, să fiu terorist, în alta, cea interioară, nu. Pe "scenă" terorist, iar "în culise" nu. Care

dintre ele e adevărata mea viață? Mi-e teamă că, dacă recunosc formal, îmi voi pierde autenticitatea și nu voi mai fi eu însumi.

În plus, dacă voi semna o declarație că sunt terorist, se complică lucrurile. O declarație e un document oficial, cu valoare juridică. Poate că acum n-are nicio relevanță, dar ar putea să capete peste cinci ani (chiar dacă eu voi fi mort de mult) sau peste o mie de ani, când va fi descoperit de arheologi. Ar putea avea impact chiar și acum: să apară repercusiuni asupra Laurei... dacă a fost arestată şi ea, cum zicea Luca. Cu siguranță, ar fi incriminator și pentru ea.

Însă dacă... Laura m-a trădat, dacă m-a... înşelat? Gândul ăsta mă răscolește și mă face să mă descompun până la ultimul neuron. Şi ce dacă? Trebuie să fac ce face ea? La urma urmei, nu m-a învăţat ea să gândesc întotdeauna cu capul meu? Şi capul meu ce îmi spune? Pe de o parte, „Recunoaşte, prostule, şi hai în Vamă!”, pe de alta: „Nu te obişnui, fraiere, cu haosul, abuzurile şi absurdul! Nu poţi accepta orice!”. O disonanță cognitivă autodevoratoare. Şi totuşi, dacă Laura nu m-a trădat? În adâncul sufletului, simt asta, nu știu de ce.

Și fii-miu cum ar percepe faptul că tatăl lui s-a declarat terorist? E ăsta un exemplu bun pentru el? Da, aș putea să-i spun că a fost ceva formal și că au existat presiuni puternice asupra mea. Că vroiam cu disperare să supraviețuiesc ca să am grijă de el mai departe. Iar, sub tortură, orice declarație e posibilă. În cele din urmă mi-o vor smulge și mie, chiar dacă mai rezist puțin. E doar o chestie de timp. Toți cedează. Iar factura de vouchere de tortură crește alarmant... pentru mamaie. Aș putea să-i explic astea lui Luca, deși mi-e rușine și, cu siguranță, o să vreau să uit, să nu mă mai gândesc niciodată. Poate că Luca va înțelege. Dar cum să-i explic, de vreme ce voi fi executat? Să-l bântui ca fantoma tatălui lui Hamlet ca să mă răzbune?

Indiferent ce cred ceilalţi şi ce aşteptări au de la mine, vreau ca decizia să îmi aparţină în primul rând mie, nu Laurei, lui Luca, lui Răzvan, agentului Marcu sau altcuiva, deşi nu pot să nu le

recunosc influenţa. Decizia de acum. Peste câteva ore, poate fi cu totul altceva.

Până la urmă, lucrurile se simplifică, chiar dacă nu sunt limpezi precum... cristalul: mai pot înghiţi căcat? Am înghiţit destul căcat în viaţa mea, sunt... „obişnuit”. Un asemenea căcat de proporţii? Poate că nu mai am loc pentru o porţie suplimentară, sunt deja *full*. Dacă mai înghit căcat, poate că explodez. Şi, dacă recunosc, poate că nisipul din Vamă mă va arde ca focul Gheenei, marea va deveni clocotită ca un cazan uriaş de ulei încins, umbreluţele de stuf, putrezite şi năpădite de viermi şi de omizi, se vor prăbuşi peste mine, iar muzica de la terase se va transforma toată în house.

De obicei, mă ascund în spatele rolurilor, măştilor, platoşelor şi armurilor. Uneori nu îndrăznesc să ies din propria cameră să dau ochii cu Laura... Nici să vorbesc la telefon cu mamaie, darămite *face-to-face*. De multe ori, dincolo de camera mea, se întinde o lume nesigură, haotică, ostilă, poate chiar neantul. Să ies la luptă? Să-mi pun iar masca, platoşa şi armura şi să-l înfrunt pe Răzvan? Mi se par atât de fragile şi de iluzorii încât ar putea fi spulberate de prima adiere sau de următoarea atingere îngheţată a lui Răzvan. Dar dacă, în loc să mă apăr disperat şi stupid, mi-aş abandona pur şi simplu măştile, platoşa şi armura cum îmi arunc hainele pe plajă, în Vamă? Să mă expun, fără să se mai gândesc la riscuri... Să-mi asum vulnerabilitatea. Asemenea unui prunc. Şi să dansez gol în faţa tancurilor! Fie şi pentru ultima oară.

”*Oh tell me where your freedom lies / The streets are fields that never die / Deliver me from reasons why / You'd rather cry, I'd rather fly*”.

Uită-te la mine, Crăiasa Zăpezii! Uită-te-n ochii mei. Dansez. Ca Zorba Grecul când stâlpii minei s-au prăbuşit şi totul s-a făcut praf. E un dezastru absolut, aşa că dansez. Plutesc. Suflarea ta de gheaţă nu mă atinge. Sunt încă viu.

- Nu, Răzvane, nu o să recunosc doar ca să vă faceţi voi norma de terorişti şi să vă decoraţi podeaua cu cristale Swarovski,

zise Radu îndrăzneţ, de parcă ar fi fost ultimele cuvinte pe care le rostea.

”*À tout le monde, à tout mes amis / je vous aime, je dois partir / These are my last words I'll ever speak / They'll set me free”*. M-am săturat de căcat. Nu sunt terorist! Astea sunt ultimele mele cuvinte. Nu prea mai pot să le articulez că ard de sete și mi se împleticește limba, dar mă străduiesc. Am ajuns la final. *”This is the end / My only friend, the end / It hearts to set you free / But you'll never follow me*”. Dar cel puțin acum totul e clar, limpede precum cristalul. Acum sunt liber să spun orice vreau. Plăcerea sfâșietoare a sfârșitului, singurul meu prieten.... Singurul care mă înțelege cu adevărat... Singurul care îmi aduce un strop de muzică... din spuma valurilor. Spuma scânteiază o clipă și se stinge apoi discret, în tăcere. Ca umbrele de pe pereți. Melancolia apusurilor din Vamă și a răsăriturilor reci, învăluite în ceață. Inspir briza tăioasă a mării și mă avânt în ceață.

- Nu-i nimic, Radu. Mai e timp. Aici nu ești sub presiunea deadline-urilor de azi până ieri. Aici eşti la Crystal Tower. Mintea ta confuză şi sufletul tău tulburat vor deveni de cristal, rosti Răzvan calm, cu zâmbetul său superior.

- Ce poţi să-mi faci? Mă mai dai o dată prin roller-coaster-ul cu „*smiling face*” ca să-mi limpezesc mintea, să-mi purific sufletul şi să-mi revină zâmbetul?

- Exact aşa. Iar pentru fiecare ”distracţie” va trebui să plăteşti separat, rânji Răzvan.

- Atunci s-ar putea să mor cu tot cu mintea mea confuză şi sufletul meu tulburat şi nu o să mai aibă cine să plătească voucherele, ripostă Radu.

- Ce dacă? O să plătească nevastă-ta. Sau Luca din alocaţia lui. Ori poate mă-ta soacră, că arde de nerăbdare să achite factura!

- Nu voi semna nicio declarație, cu excepția celei de consum pentru administrator, zise Radu cât putu de tare și de ferm.

Mâna lui Răzvan coborî, îi prinse testiculele şi le strânse puternic. Pe măsură ce mâna lui îngheţată i se încleşta mai tare pe testicule, penisul lui Răzvan, scos din pantaloni, se întărea. Radu

se zbătu și gemu cutremurător. Încercă să-și regleze respirația, dar nu reuși. Începu să gâfâie puternic. Întreg corpul, îmbrobonit de o sudoare înghețată, i se contractă și se contorsionă sălbatic. Neajutorat. Singur. Nimeni nu va face nimic pentru mine. Strivit în ghearele Crăiesei Zăpezii, storcit de șarpele Kaa, sfârtecat de mâinile lui Eduard Omul-Foarfecă. Dacă urlu, nu fac decât să-ți dau satisfacție. Nu vreau să mă auzi urlând. Ce faci? Ce caută mâna ta acolo? Îmi vine să mor de scârbă și de rușine. Avea dreptate Laura, sila și umilința sunt mai puternice decât durerea fizică. Nu mai suport. Ia-ți laba, porcule, de pe coaiele mele!

- De ce nu recunoşti că eşti membru MRTLAS? zise Răzvan, cu zâmbetul lui obscen şi dominator.

Vinişoare albastre se umflaseră şi îi tresăltau pe frunte şi pe tâmple.

- Nu sunt, zise Radu înecându-se, cu vocea subţiată, dar privindu-l pe Răzvan în ochi.

- Ba da, ai fost şi filmat intrând în sediul MRTLAS.

- Şi ce, asta înseamnă că sunt membru? E o inferenţă greşită, un sofism. Nu am semnat nicio adeziune la MRTLAS. Dacă am semnat-o, vă rog să mi-o arătaţi, spuse Radu încet, dar hotărât.

- Ce altceva să cauţi la sediul MRTLAS? Să donezi sânge pentru teroriştii răniţi sau poate să testezi bombe puturoase pentru farsele lui fii-tu? Dragul meu, e evident, limpede precum cristalul. Trebuie doar să recunoşti.

- Dacă e cineva care ştie mai multe despre MRTLAS, acela eşti tu, pentru că eşti şeful ei! Tu eşti adevăratul terorist, zise Radu cu furie, adunându-şi ultimele puteri şi fără să se mai gândească la consecinţe.

Răzvan nu îi răspunse, ci îl lovi cu piciorul în burtă şi în coaste. Radu se zvârcoli de durere, dar se simţi mândru că avusese curaj să-i spună totul în faţă. Iar curajul îl elibera şi îi dădea putere. L-am surprins pe Răzvan, nu se aștepta. M-am surprins chiar și pe mine. Mama, săraca, ar fi mândră de mine. Cum îi străluceau ochii atunci când dădeam un gol, câștigam un concurs la pian sau luam premiu la școală! Era fericită, mă încuraja, mă stimu-

la să continui. Nu pot să cred! Nici acasă, nici la ”scârbici”, nu mi-am permis vreodată o asemenea libertate de expresie. Înainte, de obicei, mă cenzuram, îmi alegeam cu grijă fiecare cuvânt. Nici la baie, la oglindă, faţă în faţă cu mine însumi, nu îndrăzneam adeseori să spun ce gândesc şi-mi venea să mă scuip singur.

Telefonul lui Răzvan sună, iar acesta părăsi imediat încăperea, vorbind la mobil. Radu, pe de o parte, oftă uşurat, dar, pe de altă parte, se îngrijoră. Dacă se duce acum la Laura?

- Ce-i place ăstuia să fie şef! Nu se mai satură de şefie! Mâine-poimâine fondează altă mişcare unde să fie el şef, comentă Radu.

- Nu-mi vine să cred, cum să fie el şeful MRTLAS? se minună agentul Marcu. Închid dispozitivele de ascultare şi înregistrare ca să vorbim cinci minute.

- Şi poţi să-mi aduci, te rog, o gură de apă? Mor de sete. Nu am glumit, mi-aş bea propriul sânge. Mi-a luat foc gâtul, îmi arde gura, am buzele uscate şi crăpate, nu mai pot să vorbesc.

După ce dezactivă dispozitivele de ascultare şi înregistrare, agentul Marcu îi dădu lui Radu o sticlă de apă plată la jumătate de litru. Acesta o bău pe toată, pe nerăsuflate.

- Poate tu eşti şeful MRTLAS, zise agentul Marcu, privindu-l pe sub sprâncene.

- Rahat! Nu sunt şef nicăieri! Nu, eu n-am nevoie de control, de dominare ca să mă simt împlinit. Dacă-mi fac bine treaba, dacă am o bere, cafea, ţigări, muzică bună şi... un pic de sex, eu sunt fericit. Nu mi-am dorit niciodată să fiu şef. Crede-mă, pe cuvântul meu, el este şeful MRTLAS. Din păcate, nu pot să-ţi demonstrez acum, dar ăsta e singurul lucru pe care-l pot mărturisi. Şi, ce să-ţi mai spun, m-a deranjat şi modul umilitor în care s-a purtat cu tine. Parcă nu era de ajuns că ţi-a tăiat salariul pe o lună. Ah, îmi pare atât de rău!

- Ai văzut? Îţi vine să crezi? Pentru o melodie! Nici nu se pricepe la muzică, pune numai jafu’ ăsta dă house. Tu înţelegi, că le ai cu muzica. O să cam fac foamea luna asta, dar o să mă descurc până la urmă. Ce-i pasă lui? El are milioane în conturi. Nici eu nu

pot să-l sufăr. Are ceva cu mine, ai văzut cum se poartă, cred că vrea să scape dă mine. Şi-a băgat omu' lui să mă spioneze. Şi ai văzut ce pervers e? Era să te violeze în faţa mea! Eu am crescut la ţară, m-a dus mama la biserică... Nu suport să văd chestii de-astea. Ba se pare că-i plac și copilașii. Porcu' dracu'!

- Bine că măcar nu sunteţi toţi ca el. Uite, tu, de pildă...

Să mă violeze? Avea dreptate agentul Marcu? Chiar ar fi făcut-o dacă nu-i suna telefonul? Mi-a venit să vomit numai când m-a atins Răzvan. Nu vreau să mă mai gândesc la restul. Scârba aia cumplită, epuizantă, la început frisonantă, îngheţată ca mâinile lui Răzvan, apoi transformată într-o forţă de inerţie şi, în final, în blocaj, pe care am simțit-o și în timpul proiectului de acum câteva luni... Dar ce mai contează? Să mă fută și gata! Să facă ce vrea cu mine. Parcă m-am obișnuit deja cu răul. În doar câteva ore? Ce se întâmplă cu mine? Atingerea lui Răzvan m-a criogenat? Nu mi-am propus să nu mă mai obişnuiesc niciodată cu răul, cu haosul, abuzurile și absurdul?

Dacă ar veni acum sfârşitul lumii, nu mi-ar părea rău. Apocalipsa nu e nimic faţă de infernul interior. Oricum, de data asta, am reacţionat mai bine. Nici mie nu-mi vine să cred, m-am suprins singur. Cred că 2+2 mi-au dat 4. Deocamdată... Dar cu ce efort! Și cu ce factură! Nu mai rezist mult. Mi-e rău. Sunt atât de obosit... Și mi-e atât de silă... Privirea insuportabilă, plină de ură și scârbă a lui tanti Nuți de la 84, Luca izbit de perete... de Zid de mascați, milioanele de ace din roller-coaster - la fel de blânde și de tandre ca ploaia de vară, ochii cu săgeți de gheață ai lui Răzvan, suflarea lui otrăvită și rece de "Crăiasa Zăpezii", mâinile lui de reptilă încleștate pe testiculele mele... Un vârtej ameţitor... Simt că mă prăbușesc. Dansez în continuare, gol, în fața tancurilor, dar sunt atât de aproape, mă vor călca în curând. Nu mai am timp. Nu mai simt nisipul, valurile și soarele din Vamă, mângâindu-mi corpul și alinându-mi sufletul. Nu mai aud muzica de la terasă de la "Stuf". Nu voi mai cânta niciodată "Cântecul lui Solveig". Muzica s-a terminat. April nu va mai veni. Nu mai am timp. 10, 9, 8, 7, 6, 5... Tancurile sunt chiar lângă mine. Nu mai

am de ce să mă agăț înainte să mă zdrobească. Niciun ”*smiling face*” de care să mă prind. Poate doar de cel din roller-coaster.

Radu închise ochii. Inima îl strângea ca o gheară de oțel ori ca mâinile lui Răzvan încleștate pe testiculele sale. Totul se învârtea cu el dement, ca-n roller-coaster. Când redeschise ochii, se văzu întins pe podea exact în aceeaşi poziţie. Simţi un miros amestecat de sânge, vomă şi urină şi strânse din nas. Capul îi era gata să-i explodeze de durere. Dar lângă el se afla agentul Marcu care-l privea foarte vesel cu ochii săi căprui strălucitori, abia abţinându-se să nu ţopăie de bucurie:

- Hei, 15024011398, am o veste bună pentru tine şi una proastă! strigă agentul Marcu. Vestea bună e că eşti liber! Şi tu şi nevastă-ta! Îmbracă-te! Dacă vrei, te ajut eu să te cureţi un pic şi să te îmbraci.

Radu îl privi buimac pe agentul Marcu.

- Nu se poate! Nu te cred! E o nouă capcană?

- E pă bune! Ce, nu mai vrei să pleci dă la noi?

- Ba da, dar nu-mi vine să cred! Am ajuns penibil, paranoic, văd peste tot teoria conspiraţiei! De ce să ne fi eliberat?!

- Tu n-ai auzit ce-a zis fii-tu când aţi vorbit la telefon adineaori? E protest mare al ONG-urilor ecologiste şi al partidelor de opoziţie chiar în faţă la noi. Acum e şi campanie electorală, nu vrea nimeni scandal. Aşa că voi ca ecologişti vă eliberaţi. Ce ţi-am zis io să fii pozitiv? Ai văzut? Să mor io, am fost acum la ţigară afară şi am văzut cu ochii mei. Era şi ăla mic, Luca, cu o pancartă A4, băgată într-o folie de plastic, ceva cu gazele de șist și stop nu știu ce. Uite, dacă nu mă crezi, poţi să te uiţi şi pe geam, deşi aici e etajul 128 şi nu vezi prea bine.

- Nu se poate! E Luca aici? Cu ONG-urile?

- Păi nu ţi-a zis că sună la ONG-uri?

- Nu pot să cred că s-au mobilizat aşa repede! Cred că e abia duminică!

- Nu e chiar duminică, e luni după-amiaza. Ai leşinat mai întâi. Apoi ai delirat. Să-mi mulţumeşti că te-am vegheat io, altfel aveai parte şi dă alte „distracţii” şi vouchere.

- E totuşi foarte devreme!

- E campanie. Lucrurile se mişcă altfel în campanie. Hm, vrei să-ţi spun şi vestea proastă sau o las pă mai târziu?

- Spune-mi acum.

- Vestea proastă nu e că tot trebuie să plătiţi voucherele de tortură, şi tu, şi nevastă-ta, deşi şi asta e adevărată. E dă la sine înţeles. Trebuie să ne facem şi noi cota dă terorişti, mai ales pă timp dă criză. Nici că ai făcut pă tine. Şi asta e limpede precum cristalul. Vestea proastă e că cetăţeana de la intrare care stă lângă Luca şi ţine pancarta cu „Jos asasinii!”... e soacră-ta!

- Eşti sigur?

- Am reflexul format, am recunoscut-o din poze.

- Ah, ce dracu’ caută aici?

- Dacă mai tragi de timp ca să nu dai nas în nas cu soacră-ta, te înţeleg! Hai să bem împreună o cafea şi să fumăm o ţigară în curtea din spate!

Radu încercă să se ridice, dar tot nu se simţea capabil să facă nicio mişcare. Se concentră, strânse din dinţi şi mai încercă o dată, dar fără rezultat. Întreg corpul îl durea cumplit. Agentul Marcu îl ajută să se cureţe, să se îmbrace şi să se ridice, cu multe menajamente, căci Radu ţipa la fiecare atingere, oricât de uşoară.

- Acum faci mai multă gălăgie decât în timpul „distracţiilor”, îi zise agentul Marcu.

- Iartă-mă. Poate că nu mai am răbdare, se scuză Radu.

- Dacă vrei, te duc la un doctor.

- Nu acum, vreau să ies cât mai repede de aici.

După ce Radu termină de îmbrăcat, coborâră amândoi în curtea din spate să bea o cafea şi să fumeze o ţigară. La intrarea în liftul exterior de sticlă, Radu fu cutremurat de un spasm şi avu o ezitare, dar îşi depăşi teama şi păşi înăuntru, susţinut de agentul Marcu. Jos, agentul îi făcu o cafea tare, fără zahăr, deşi Radu nu mâncase nimic şi îl durea stomacul. Agentul Marcu îi aduse o Ranitidină şi-l servi cu o ţigară Marlboro Red long.

- Ştii, 15024011398..., începu agentul Marcu, răsucind în mână ţigara, uşor dezorientat.

- Spune-mi, te rog, Radu, aşa îmi place mai mult.E mai uman.

- Ştii... Radu, mie îmi pare bine că te eliberezi, dar, sincer, şi un pic rău... O să-mi fie dor dă tine... Io n-am cu cine să vorbesc...

- Prenumele tău, adică numele mic al tău care e?

- Gigi.

- Ai fost foarte de treabă, Gigi, cu riscul să te dea afară. Şi aşa ai avut probleme cât încape. Dar nici nu ştii cât am apreciat atitudinea ta, mai ales când restul se purtau aşa cum se purtau! Să nu te schimbi!

- Fac şi io ce pot. Eu îs băiat mai simplu, dă la ţară.

- Dar cu suflet. Uite, nu văd de ce nu am ţine legătura. Eu nu am nimic de ascuns... aşa ca şefu' tău. Ai numărul meu de telefon. Mă poţi suna oricând.

- Suuuper! Nici nu ştii ce nevoie aveam să vorbesc cu un psiholog bun ca tine!

Radu nu-l mai corectă în legătură cu profesia, stinse ţigara şi bău ultima gură de cafea tare, fără zahăr. Îi strânse uşor mâna lui Gigi şi ţipă din nou din cauza contactului. Îi făcu semn de la revedere lui Gigi, amintindu-i să-l sune oricând avea chef, şi ieşi pe hol, către poartă. Fiecare pas i se părea că durează un an. Poate că ar fi trebuit să se ducă, totuşi, la doctor... Aşa nu mai mergea. La uşă o văzu pe Laura şi crezu că se prăbuşeşte. Laura îl susţinu, cu lacrimi în ochi, fără să zică nimic. Încercă să-l îmbrăţişeze, dar Radu se zbătu şi zbieră, fără să-i pese de oamenii din jur:

- Nici nu ştii cât mă bucur să te văd, iubito, dar, te rog, nu mă atinge! Sunt rană vie!

- Aşa e şi sufletul meu acum! rosti Laura cu glas sugrumat. Iartă-mă, Radu, pentru tot! Deşi, poate ar trebui să mă supăr şi eu: este pentru prima oară când îmi refuzi atingerile irezistibile.

XIII. **Din ”Camera 101” în ”Camera” din Zonă cu mamaie, Gazprom și ”Motanul Felix”**

Gigi nu se înşelase. La uşă îi aşteptau Luca cu pancarta „Jos ȘISTemul! *Stop fracking*!” şi mamaie cu cea cu „Jos asasinii!”. Luca ţopăia la fel de energic ca atunci când îl văzuse Gigi, de parcă era pe arcuri, iar mamaie, congestionată la faţă, zbiera atât de tare că i se zbârlise smocul de păr de pe negul din bărbie. Luca şi mamaie tropăiseră aşa de puternic că generaseră câteva cratere în pavaj. Astfel, prin bunăvoinţa lu’ mamaie şi a lui Luca, zona „Crystal Tower” reuşise să intre în posesia propriilor cratere şi să fie la nivelul celorlalte străzi din Bucureşti. Luca se entuziasmă foarte tare când îşi văzu părinţii şi încercă să le sară în braţe, lui Radu chiar în spinare, dar acesta îl împinse uşor, văitându-se de durere. Laura, în schimb, adunându-şi forţele, îl ridică un pic pe Luca şi-l sărută pe frunte, pe obraji şi pe năsuc.

- Luca, îţi mulţumim că ne-ai salvat! Tu eşti super-eroul poveştii ăsteia! zise Radu cu ochii şiroind de lacrimi. Un singur lucru te rog: deocamdată nu mă atinge, că mă doare!

- Da, Luca, ai făcut un jutsu extraordinar şi ne-ai eliberat. Mulţumim, Na... Lucaruto! spuse şi Laura, plângând în hohote.

Cu obrajii îmbujoraţi, trăgând emoţionat de fusta bunicii, fără să lase pancarta din mâna cealaltă, Luca îi privea pe amândoi incredibil de fericit, cu ochi negri de foc. Ochii maică-sii...

- Mami, tati, trăiţi! Aţi văzut? V-am eliberat aşa cum am promis! Vă place protestul nostru? Știți ce am făcut, tâmpiților? Am găsit pozele de la mare, din Vama Veche de 1 Mai, unde erați voi și unde erau și protestele contra exploatării gazelor de șist. Am editat pozele ca să pară că ați participat și voi la protest și le-am trimis la ONG-urile de mediu ca dovadă. Puteai să juri că sunt reale, mă pricep. M-a ajutat şi mamaie, să dăm telefoane şi să

mergem la ONG-uri. Şi ia uitaţi ce protest super am organizat! Am dat şi un interviu la Antena 3. Am fost foarte tare, nu-i aşa, mamaie? turui Luca.

Dar mamaie nu confirmă, ci-i aruncă lui Radu o privire tăioasă:

- Ce faci, Radu? Ce-ai făcut cu Laura? De ce nu ai grijă de ea? Uite în ce hal ai adus-o! Nu-ţi pasă? Tot io să mă ocup? Vroiai să laşi bietul copil orfan?! Fără o mângâiere?! Să cerşească pe drumuri?! izbucni mamaie, tremurând de furie.

- Lasă-l, mamă, că nu e el de vină! o întrerupse Laura. Eu sunt. Îmi asum integral responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat şi-mi pare rău. Dacă nu mă puteţi ierta, înţeleg. Dar văd că te-ai descurcat foarte bine, mamă, nu cred că i-a lipsit nimic lui Luca.

- Nu i-a lipsit nimic... adică mai nimic: voi doi, bombăni mamaie.

- Ai dreptate. Îmi pare rău, mamă, zise Laura, îmbrăţişând-o strâns.

Radu oftă adânc, dar se abţinu să comenteze acuzaţiile mamei-soacre. Reîncepea (auto)cenzura? Sau asta se numeşte diplomaţie? O trase apoi uşor pe Laura spre el şi îi spuse încet:

- Laura, poţi să-i zici mamei tale să-l ia pe Luca şi să se ducă acasă înaintea noastră?

- Da', tati, eşti un prost, nu vreau să merg acasă! Vreau să mai dau un interviu, răule! insistă Luca.

- Ajunge, Luca! Du-te acasă cu mamaie! Noi venim mai încet din urmă. Poate mergem şi la doctor...

Luca şi mamaie o luară, în sfârşit, înainte. Radu şi Laura rămaseră în urmă, să arunce o privire la protestul iniţiat de Luca şi animat de mamaie. Protestatarii păreau mai mult tineri, studenţi şi erau, de regulă, îmbrăcaţi sport, în blugi şi cu tricouri. Dacă Radu îşi opri involuntar privirea asupra câtorva fete în maieuri şi fustiţe scurte (dintre care una avea pe piept un tatuaj floral mare, multicolor), Laura fu mai atrasă de un student brunet, pletos, la bustul gol, care avea o pancartă cu „Populare / Nu poluare". Era o zi incredibil de caldă, ca de vară: soare şi 25 de grade afară,

deşi intraseră deja în octombrie. Manifestanţii fluturau steaguri şi ţineau pancarte de diverse dimensiuni, unele imprimate *ad-hoc* pe hârtii A4 şi învelite în folii de plastic, altele realizate profesional, cu lozinci precum "Libertate!", "Jos asasinii!", "Jos guvernul!", „Stop fracking!", „Stop fracturării hidraulice!", "Spune NU gazelor de șist!", "Gaze de șist / Viitorul trist", "Refuz, rezist / Nu vreau gaze de șist", "Nu trageți gaze pe ȘEST!", „Jos ŞISTEMUL!", "Populare / Nu poluare" etc. Săreau şi scandau sloganuri în continuare, neobosiţi, deşi Radu şi Laura erau liberi acum. Cineva împărţea pizza Prosciutto e funghi demonstranţilor, iar pe margine era o gheretă cu un dozator cu apă filtrată, „La Fântâna". Cine plătise pentru ele? Doi băieți îi serviră și pe ei cu pizza, dar ei refuzară. Nu mâncaseră nimic de aproape două zile şi se simţeau prea rău ca să guste pizza, dar Radu se uită insistent la ea, în virtutea inerţiei. Sper că de data asta e fără organe.

Când trecură pe lângă protestatari, aceştia îi aplaudară, iar Radu şi Laura le făcură semn cu mâna (inclusiv semnul victoriei) şi se înclinară în faţa lor. Radu îi şopti Laurei la ureche:

- P-asta cu „şistemul" am mai văzut-o în Vamă. De ce nu am rămas să protestez atunci?

- Ce? făcu Laura, fără să înţeleagă.

Veniseră şi reporteri ai presei şi televiziunilor de opoziţie care îi asaltară pe drum, împresurându-i şi înfigându-le zeci de microfoane în faţă:

- Aţi fost arestaţi din ordinul preşedintelui sau din ordinul guvernului?

- Nu mă pronunţ asupra ordinului. Nu pot să comentez, răspunse Laura cu glas scăzut.

- Ce părere aveţi despre campania de distrugere sau de înstrăinare a ultimelor resurse ale ţării noastre? De ce ne vindem țara?!

- Sigur, sunt interese mai presus de noi, dar aș vrea măcar să existe mai multă transparență atât din partea guvernului, cât și din partea companiilor. De exemplu, contractele cu Chevron să fie complet desecretizate. Și să se respecte voința populară: dacă la

referendumurile locale validate, cu cvorum suficient, s-a votat anti-exploatare, să se țină cont de asta. Să nu mai acționeze anti-constituțional și să ignore un vot democratic, spuse Laura cu hotărâre.

- Ce spuneți despre efectele dezastruoase asupra mediului produse de exploatarea gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice?

- Aș fi vrut să existe mai multă dezbatere publică pe această temă, la care să participe companiile implicate, politicienii, ONG-urile, experții, oamenii de afaceri, reprezentanții comunităților locale. Chevron să pună la dispoziție informații reale, nu de PR, în legătură cu tehnologia fracturării hidraulice: de pildă, rețeta completă a amestecului folosit pentru fracturare, informații despre riscul de cutremure, poluarea apei și a solului și despre dificultățile de depozitare a apei reziduale. Să fie mai multă deschidere și mai multă transparență, cum am zis și mai înainte, să fim și noi, cetățenii, luați în calcul. Dar dacă organizăm referendumuri și nu le respectăm, tot degeaba. Asta nu e o democrație reală, zise Laura, tot mai tare și din ce în ce mai implicată.

- Credeți că exploatarea gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice mai poate fi stopată?

- Sper ca evenimentele de acum să fi contribuit la stoparea exploatării gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice. Îmi doresc foarte mult asta, vorbi Laura.

- Dar voi ce-aţi păţit? Ce v-au făcut asasinii?

- În legătură cu ce-am păţit, în ce mă priveşte, e simplu şi foarte grav: eu am fost bătută, electrocutată şi violată, rosti Laura înroşindu-se uşor, dar tare şi aparent fără nicio ezitare. Sub acuzaţia falsă de terorism. Şi mai trebuie să plătim şi „vouchere de tortură” de 5000 de Euro, dacă vă imaginaţi aşa ceva! Spune şi tu, iubitule…

Radu nu comentă nimic în faţa reporterilor, ci îi zise încet Laurei:

- Nu vreau să dau nicio declaraţie, nu vreau să ajungem vedete media, nici să fie speculat politic. Iar ăştia care protestează aici sunt probabil plătiţi de Gazprom... Să mergem odată!

Se uită la manifestanții care mâncau pizza. Păreau leșinați de foame. La fel ca și el. Acum aveau la dispoziție nu doar apă, ci și bere, ca să alunece mai bine. Cineva împărțise cutii de bere protestatarilor. Ascultă fascinat fâsâitul cutiilor de bere, proaspăt deschise. În curând, o să savurez și eu o bere rece, aspră și amăruie, agitată, nervoasă, plină de ”spume”. Ce bine e să trăiești! Sunt mulţumit că am prins un moment favorabil, de campanie electorală, altminteri nu am fi fost eliberaţi. Poate că nu-şi permit escaladarea unui astfel de scandal de imagine în plină campanie, iar adversarii politici pot câștiga un plus de imagine și de voturi. Ce tare, încă se mai organizează alegeri! Mai mult sau mai puțin libere. Iar eu și Laura am ajuns din teroriști ecologiști anti-șistem! E clar că sunt niște interese dacă ONG-urile au luat de bună o poză contrafăcută, editată de Luca, de la protestele din Vamă contra exploatării gazelor de șist. Și că au reacționat atât de repede la apelurile lu’ fii-miu și ale lu’ mamaie. Hei, fraților, ia auziți ce spun copilu’ ăsta și mamaie ca să vedeți ”până unde merge mișelia” Chevron: au fost arestați doi ecologiști anti-șistem, acuzați de terorism și sechestrați la Crystal Tower, să mergem să-i salvăm! Adevărul e că Luca și mamaie pot fi foarte convingători. Uite și cine mediatizează... A ajuns Răzvan în gura lui Mircea Badea. Iar noi să fim salvați de Gazprom și ”Motanul Felix” de la Antene! Și, la urma urmei, ce dacă Gazprom, împreună cu factorii politici interesați, a plătit protestatarii și mediatizează pe canalele lui variantele lui? E o coincidență fericită pentru noi doi - una care nu ar fi putut exista într-un șistem comunist sau fundamentalist islamic. Aici, în capizzalism, mai avem o șansă. Bine că există și Gazprom, nu numai Chevron! Bine că există partide și uniuni politice rivale! Bine că există canale TV concurente! Trăiască competiția!

Abia după ce trecură de valul de manifestanţi şi de reporteri, Radu realiză ce spusese Laura. Îşi reprimă cu chiu cu vai un

geamăt care ar fi sunat la fel de înfiorător ca cel de la Crystal Tower când îi spusese Gigi despre aventura Laurei cu şeful lui.

- E a-a-a-de-vă-vă-rat? întrebă el bâlbâindu-se, cu glas înăbuşit.

- Ce, Radu?

- Ce le-ai spus lor… că ai fost…

- Da, iubitule, î-î-mi pare rău, şopti Laura, înecându-se şi tuşind.

Nu, nu vreau să-mi aduc aminte. Parc-aș fi încă blocată în „Camera 101". Nu o să mai ies niciodată de acolo. Nu am unde să fug. Pereţii încăperii mă apasă. Zidul mă strivește. Nu te apropia! Nu mă atinge! Lasă-mă-n pace! Încerc să urlu, dar nu-mi aud vocea, nici măcar o şoaptă. E oare sacrificiul obişnuit al fecioarelor înainte de a deveni zeiţe sau doar o mare şi insuportabilă mizerie care mă înghite fără urmă? Acum nu-mi mai doresc să evoluez, să ajung zeiță. Doar să trăiesc. Să respir. Am nevoie de o gură de aer! M-am rătăcit din nou în „Pădurea fără rost"? Sigur, fără rătăcire nu există regăsire, dar acum mă simt pierdută în hățișurile „Pădurii fără rost", în râsetele sarcastice și sub privirile sadic-lubrice ale „Omului-Indicator". Râzi, n-ai decât! Bagă-mi săgețile tale electrizate în cur și în pizdă! Încă o dată, nu te opri! Fă-mă să mă cutremur de durere și de scârbă! Murdărește-mă, mânjește-mă de sperma ta de mutant, profanează trupul unei fecioare care ar fi putut deveni zeiță! Mizeria asta nu va dispărea niciodată. Fute-mă, Răzvane, nu te opri! Fără milă. Arată-mi direcția cea bună, Omule-Indicator... Călăuză! M-ai mințit. Spui că știi totul și nu știi nimic. Am fost un balon de hârtie care aștepta să-l aprinzi și să-l trimiți la stele. M-ai făcut scrum.

Laura îşi muşcă tare buzele vineții, fără să simtă vreo durere. Era palidă ca un cadavru, ochii ei mari, negri păreau stinşi şi goi. Făcu eforturi să-şi descleşteze maxilarele şi reluă cu glas sugrumat:

- Şefu' era agent dublu. Mi-a făcut avansuri şi eu l-am refuzat. MRTLAS nu era doar o modalitate de a găsi clienți pentru Crystal

Tower, d-ăia care plătesc vouchere de tortură grase, ci și un mijloc de a agăța gagici și gagii. Cred că și copilași. Și, știi, lui Răzvan nu-i prea plac pițipoancele. Cu atât mai mult scorpiile... ”intratabile” sau ”frigide” cum ziceți voi. Are și el o scorpie de piți acasă. Nimeni n-ar suporta-o mai mult de o oră. Aproape că mi-a fost milă de Răzvan. L-am respins, așa că m-a forţat. Cred că de-aia s-a răzbunat pe amândoi. Nu accepta să piardă! Ah, a fost un coşmar din care nu m-am trezit încă şi care mă va bântui mereu.

Radu simţi că se prăbuşeşte. Era, oricum, foarte slăbit şi nu mai putea să meargă. Văzu negru în faţa ochilor, i se tăiară picioarele şi căzu lat pe trotuar. Laura îl ajută să se ridice şi să ia loc pe o bancă. ”*Lay beside me, tell me what they've done / Speak the words I want to hear, to make my demons run*”. Radu privi o vreme în gol, fără să spună nimic, tremurând. Îl absorbea abisul interior, devorându-l până la ultima particulă. O avalanşă de imagini îl asalta, în ciuda eforturilor lui de a se opune. Insuportabile, crede-mă, Malraux! Răzvan luând-o pe Laura de păr, dând-o cu capul de pereţi şi posedând-o sălbatic, pe la spate, Răzvan electrocutându-i vaginul Laurei cu un baston electric şi apoi penetrând-o brutal, Răzvan tăindu-i sfârcurile Laurei şi înfigându-i un cuţit în locurile intime, Răzvan pătrunzând-o pe Laura anal, după ce o bătuse la fund cu bulanul. Aud ţipetele tale, Laura de parcă ar fi ale mele. Simt frica, scârba și disperarea ta de parcă ar fi ale mele.

- Porcul, nenorocitul! izbucni el în cele din urmă, adunându-şi ultimele puteri, cu toată furia pe care o simţea în el. Paştele mamii lui de jigodie în călduri! Îmi vine să-l omor! Îmi pare rău că nu l-am omorât pe ticălosul ăsta când am avut ocazia, când te-am luat pe tine de la sediul MRTLAS. Trebuia să-l sugrum, să-l înăbuş cu perna de pe canapea, să-i sparg în cap scrumiera!

- Lasă, Radu, ura nu foloseşte nimănui. Nu a avut decât trupul meu, nu şi sufletul. Sufletul meu îţi aparţine, zâmbi Laura. O să-i facem reclamaţie, dacă vrei. Să-l dea afară!

- Mai curând o să ne dea pe noi afară! O să fim şomeri, iubito! Şi nu orice şomeri, ci STAS, „Şomeri Terorişti Anti-Sistem”, mă rog ”Anti-Șistem”! O să fim, ce mai, suntem deja, nişte marginali stigmatizaţi, nişte looseri, nişte paria! Nu poţi să-ţi imaginezi ce-am simţit când m-au arestat mascaţii şi m-am intersectat pe hol cu tanti Nuţi de la 84! A stat şi s-a uitat. Mi-a aruncat o privire cumplită, plină de ură şi dezgust. Iar pe mascaţi îi privea cu respect şi veneraţie. Parcă era o gospodină din anii ’90 care venise să ofere flori minerilor. Iar pe mine m-ar fi scuipat în faţă. Am crezut că intru în pământ de ruşine.

- Îmi pare rău, Radu, cred că ai suferit. Tu eşti mai sensibil la ce zice lumea. Mie nu-mi pasă de vecini. Eu întotdeauna mi-am dorit să fim nişte paria! Havel a spălat geamuri, Steinhardt a fost o vreme încărcător-descărcător de colete… Ce, noi nu ne putem descurca? Numai tu ţii la status şi la confort! Oricum, *“Let’s forget about tomorrow ’cause tomorrow never comes!”*. Să ne bucurăm acum, să nu ne gândim prea mult la ce va urma.

- *Enough*! Cine vroia City Break-uri în fiecare weekend? Ah, asta nu e cel mai rău! Cel mai rău e ce a făcut ăsta cu tine… Nu-mi iese din cap. Mi-a otrăvit sângele. Mi-a întunecat mintea. O să mă bântuie şi pe mine mereu.

- Lasă, Radu, mi-am învăţat şi eu lecţia de data asta. Nu mai dau doi bani pe bărbaţii idealişti, puri şi cu spirit de sacrificiu! Bărbaţii nobili care nu se gândesc la sex, dar care te violează... Cel puţin, tu nu eşti porc.

- Da, mulţumesc, iubito! Eu mă gândesc numai la sex, dar, cel puţin, nu sunt un porc. Datorită ţie mi-am dat seama că sunt mai bun decât credeam.

- Da, Radu, sunt mândră de tine! Îmi pare rău că te-am băgat în căcatul ăsta. Dacă nu era Luca, plăteam şi taxa de glonţ!

- Da, a fost extraordinar. Şi, de ce să fiu rău, şi maică-ta a fost fantastică. Niciodată n-o să le putem mulţumi îndeajuns. Cu ajutorul lor şi cu voia lui Dumnezeu, TRĂIM! Cel puţin deocamdată...

Radu îşi ridică ochii spre cer, recunoscător. Simțea nevoia s-o strângă în braţe pe Laura. Se temea însă de durerile contactului fizic şi se ruşina de halul în care se prezenta. Păi, am suportat eu atingerile murdare ale lui Răzvan şi acum am ezitări să mă apropii de Laura? Nu am ieşit chiar acum de sub duş, nu m-am spălat pe dinţi, nu m-am dat cu parfumul meu scump, Grey Vetiver de la Tom Ford, mi-a căzut un dinte din faţă şi am buzele arse, crăpate şi tumefiate, dar oare detaliile astea sunt aşa de importante pentru Laura?

Cu ochii în lacrimi, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o sărută. De data asta, instinctul nu-l înşelase. Atingerea buzelor ei era ca un curcubeu aruncat de un înger în abisul în care se scufunda. Se va prinde de curcubeu şi va ieşi la lumină.

În timp ce o săruta, se auziră acorduri din Concertul 2 de Rachmaninov. În primele secunde, Radu avu impresia că era un semn că, iată, curcubeul funcţiona şi închise ochii de plăcere, ca să asculte mai bine. Abia când Laura începu să-l scotocească prin buzunare, îşi dădu seama că suna telefonul mobil. Tresări, se uită la apelant şi o rugă pe Laura să-i ţină telefonul la ureche când vorbea.

- Bună, Gigi! Ce faci, bătrâne? zise Radu cât putea de vesel.

- Bună, 1502..., începu Gigi.

- Radu...

- Bună, Radu! Mi-era tare dor dă tine! Ce faci? Te-ai întâlnit cu nevasta şi puştiu'?

- Da, ne-am văzut la ieşire.

- Ce fac?

- Sunt bine amândoi. Puştiul s-a simţit foarte bine la protest, a fost în centrul atenţiei, a dat şi un interviu.

- Mă bucur pentru voi. În cazul meu, lucrurile nu stau aşa bine. Tata se simte rău, dar nu pot să plec să mă duc la el. Nu pot să-mi iau liber. Nici nu ştii ce griji îmi fac, îmi vine să mor.

- Lasă că totul o să fie bine. Dacă nu ţi se dă liber, nu-i vina ta, nu-ţi reproşa. Totuşi, mai încearcă, poate obţii o zi liberă. Şi nu te mai stresa! Sunt sigur că tatăl tău o să se simtă mai bine.

Laura bătu din picior şi-l trase pe Radu de mânecă, mârâind:

- Ce naiba, acum ţi-ai găsit să vorbeşti la telefon!?

Cum Radu continua să vorbească, Laura îi retrase telefonul de la ureche. Radu i-l smulse şi-l puse pe difuzor. Acum puteau să asculte şi presa şi protestatarii.

- Iartă-mă, Gigi, trebuie să închid! Mergem şi noi la doctor pentru constatare. Multă sănătate tatălui tău! Şi ai grijă de tine!

Radu închise telefonul, strâmbându-se un pic din cauza atingerii dureroase. Laura îl luă la întrebări:

- Cu cine ţi-ai găsit să vorbeşti acum?

- A, era Gigi. Agentul Gigi!

- Vorbeşti la telefon cu agenţii?! Ai înnebunit?

- Ah, iubito, nu sunt informator! N-am recunoscut nimic, nu te-am trădat, n-am semnat nicio adeziune de colaborare. Gigi este un tip extraordinar, s-a purtat cu mine ca un frate: mi-a dat apă, ţigări, m-a lăsat să vorbesc la telefon cu Luca, a dat muzica house mai încet...

- Ei, dacă a dat mai încet muzica house, sunt pe cale să-l iert, râse Laura.

Radu îi mângâie uşor obrajii şi părul ciufulit. Parcă lipseau nişte bucăţi din el, nu mai arata tocmai simetric, dar îşi păstrase strălucirea. Apoi îi atinse la fel de delicat mâinile însângerate şi învineţite, dar încă destul de fine. Ce bine e lângă ea! Nu-mi vine să cred că am fost despărţiţi cu puţin timp în urmă.

Privi ca prin vis bazinul de sticlă, cu formă futuristă, în care dansau peştişori exotici fosforescenţi. Crystal Tower, unde fuseseră deţinuţi cu câteva minute în urmă, se reflecta în apa limpede a bazinului. Nimic neliniştitor. Acum părea atât de frumos şi de prietenos...

- Iubito, ce frumoşi sunt peştii şi turnul! Poţi să crezi că am fost noi acolo? Parcă totul mi se pare ireal. Dacă nu aş vedea... semnele de pe noi, nici n-aş crede...

- Radu, o să arăţi chiar mai sexy cu cicatrice, îl încurajă Laura. Ştii că mie în liceu îmi plăceau tipii cu cicatrice? Mai ales ăia care avuseseră accidente grave cu motorul.

- Mulţumesc, era exact ce-mi lipsea. Ce mi-au făcut „asasinii”!... Iubito, aş vrea să ne urnim de-aici, dar nu cred că pot să mai fac un singur pas. Chemăm un taxi să mergem acasă?

- Ai înnebunit? sări Laura. Nu ai zis că ne ducem la doctor? Sunăm la 112 şi mergem mai întâi la Urgenţe. Apoi anunţăm poliţia şi, dacă e nevoie, ne ducem la INML pentru constatare. Sau poate te tentează mai înainte o rundă de cumpărături la mallul de aici, să nu pierzi ocazia?

- Vai, ce chef am de shopping! Crezi că ne fac discounturi mai mari decât am primit deja pentru taxa de tortură? Ce-n mă-sa să sunăm la 112? Vrei să ne ia drept terorişti evadaţi de la Guantanamo... sau, mă rog, de la Crystal Tower? Nu avem nici măcar bombele puturoase ale lui Luca pentru ca să-i ameninţăm!

- Trebuie să mergem, Radu! O să le spunem că suntem doi bieţi ecologişti persecutaţi de sistem.

- Afurisit să fie ştistemu’ ăsta! Mi-a lăsat urme pentru şapte vieţi de acum încolo. Uită-te doar la stigmatele de pe mâinile mele, că nici nu mai au loc: „RS” („Researcher Slave”), „STAS” („Şomer Terorist Anti-Ştistem”) şi, cu voia dvs., ultimul pe listă...: „SA” („Sex Addicted”).

- Bine, Radu, în cazul ăsta, ca să te consolezi cât de cât, ar trebui să-i facem şi lui Răzvan cel puţin unul cu „FR” (”Fucking Rapist”). Hai, dă-mi telefonul, sun eu la 112!

Laura luă telefonul şi sună imediat la 112. Anunţă că ea şi soţul ei sunt răniţi şi chemă o ambulanţă lângă „Crystal Tower”. În timp ce aşteptau ambulanţa, Radu scoase din buzunar câteva ţigări primite de la Gigi. Erau storcite, dar nu se rupseseră. O servi pe Laura, apoi îşi aprinse şi el o ţigară, trase adânc din ea şi se lăsă învăluit de fumul aromat şi mătăsos ca ceaţa uşoară de la mare, din zori, înainte de răsăritul soarelui.

- Un singur lucru mă atrage la noua calitate de şomer: nu voi mai contribui o vreme la decorarea cu cristale Swarosvki a podelei de la „Crystal Tower”. Tare, nu? Vezi că sunt şi avantaje? Te rog, nu mă spune lui Gigi, râse Radu.

- Radu, vorbeşti serios? Cristale Swarovski? Ţi-a zis aşa agentul ăla al tău? se minună Laura.

- Da, iubito! E pe bune. Unde... am stat eu, era decorat numai plafonul aşa, urma podeaua. Ca să vezi pe ce toacă banii noştri „asasinii”... pe timp de criză! Şi l-au chemat ca designer pe Tom Ford! Dar spune-mi, te rog, mai doreai să stai la închisoare ca să-ţi testezi limitele, să te purifici şi să te regăseşti? îndrăzni Radu să o întrebe. Dacă nu 17 ani precum Coposu, măcar 5 și ceva ca Steinhardt al tău!...

- Radu, o singură zi e suficientă! Am trecut prin atâtea într-o singură zi! Dar, personal, nu regret experienţa. Nu mi-am schimbat ideile. Recunosc că mijlocul ales pentru... exprimarea ideilor nu a fost unul dintre cele mai inspirate. Şi îmi pare îngrozitor de rău pentru ce vi s-a întâmplat vouă din cauza mea.

- Doamne, Laura, eşti mai masochistă decât credeam! Pentru mine şi o oră e prea mult! Dar nu-ţi mai reproşa atât! Tu m-ai arestat? Nu eşti tu de vină, ci „sistemul”! În mod normal, nu ar fi trebuit să ni se întâmple nimic, nici mie, nici ţie.

- A, deci îmi dai măcar o fărâmă de dreptate? Sper că nu am luptat degeaba, însă nu pot să nu mă culpabilizez pentru ce vi s-a întâmplat vouă, ţie în primul rând. Oricum, dacă e să facem comparaţii, proiectul ăla al tău nu te-a chinuit o lună jumate? Cantitativ, e mult peste Crystal Tower. Poate e inferior calitativ vorbind...

- Nu, categoric, de ce să neg, „câştigătorul” premiului pentru tortură e proiectul meu! Era şi tortură psihică „premium”, cu concursul şefului sau, mai exact, din indiferenţa sa. Cred că asta a fost până la urmă ”Camera 101” a mea: haos, abuzuri psihice, surmenaj şi indiferență la cea mai înaltă intensitate. Aici a fost mai mult tortură fizică. Ţi-am zis eu că nu mai e vorba de „reeducare” sau de „oameni noi”! A, stai, era să uit... Mai era un candidat la trofeu! „Divorţul” tău!

- Radu, dacă mai zici ceva de „divorţul” ăla, să ştii că divorţăm pe bune!

- Iubito, trebuie să mă cenzurez în faţa ta mai mult decât în faţa „stăpânei”, a lui Vlad sau a lui Răzvan? A, şi să ştii că pe Răzvan l-am înfruntat! Nu am cedat în faţa lui. Cu femeile e mai greu, nu-mi permit întotdeauna... Bine, atunci, doamnelor şi domnilor, câştigătorul marelui premiu pentru tortură e... proiectul! Nu, acum pe bune, chiar el e.

- Acum, că ai acordat deja premiul cel mare pentru tortură, pot să-ți împărtășesc ceva. Peste tot, fie acasă, la job sau în spațiul public sunt Big Brotheri, Ziduri, ”camere 101”, închisori... Aceeași poveste, repetată la nesfârșit. Asta-i politica. Totul e politică. Chiar și acasă, dacă privim prin prisma raporturilor de putere. Important e ca, în interiorul acestor închisori, să mai putem visa și să ne trăim efectiv visurile, ca să nu ajungem simple cărămizi în Zid.

Radu suspină, aruncă ţigara şi apoi îşi aprinse una nouă. O luă pe Laura de mână şi o strânse uşor, fără să se mai gândească la dureri. Ochii ei străluceau iar intens, ca nişte supernove. Lumina vie a stelelor ce se sting, lumina arsă, neagră, melancolică a soarelui din Vamă, lumina străină şi brutală a lămpilor fluorescente din birou sub care am dansat valsul Coppeliei, lumina minerală, îngheţată şi revelatoare a cristalelor Swarovski din plafon, îmblânzită de muzica, fetele și clinchetul de pahare de pe corabia de cristal... ”*The Crystal Ship*”... O lumină răvăşitoare, de o clipă. O lumină care mă sfâșie, dar care mă face totuşi să visez...

- Oricum, şi de data asta, ne-am zdruncinat binişor obişnuinţele. Nu ştiu dacă am învins haosul, abuzurile şi absurdul, însă, măcar ne-am luptat cu ele. Nu doar am evadat în imaginație, ci și am adus ceva din lumea viselor în infernurile de aici. Iar asta mi-a dat putere să lupt, să-l înfrunt pe Răzvan chiar, spuse Radu, zâmbind.

- Poate că am făcut o mică breșă în sistem... în Zid. M-am convins ce putere are ”puterea celor fără de putere”. Sper că am ieşit din „Pădurea fără rost” cu credinţa întărită. Nu știu sigur

dacă am înviat, dar, cel puțin mi-am dat seama că sunt un Zombie care nu a renunțat să-și caute sufletul. Deși...

Laura îi strânse și ea mâna.

- Radu, o să-ți spun ceva, șopti ea, articulând greu cuvintele, dar cu un aer hotărât. Știi, eram în ”Camera 101”, goală și neajutorată, mă împresuraseră monstruleții ăia mici și scârboși, cu măști de porc ca-n ”Brazil”, le simțeam răsuflarea fetidă, balele lor mă împroșcau, ghearele și colții lor îmi sfâșiau carnea, sculele lor diforme mă străpungeau.

Radu avu un spasm și-i strânse mai tare mâna, coborându-și ochii.

- Mă prăbușeam, continuă Laura. Da, mă prăbușeam și-mi spuneam că totul s-a terminat când, deodată, a sunat telefonul. Nu telefoanele monștrilor, nici al meu, ci un telefon fix. Mai auzisem cândva sunetul ăsta. M-am uitat la telefonul din perete și am văzut că era unul vechi, crăpat, cu receptor și cu disc, fără taste, un telefon de modă veche. Semăna întrucâtva cu telefonul din ”Călăuza”, cel care se afla la intrarea în ”Cameră”. Dar nu-mi venea să cred. Însă ușa metalizată de lângă el a început să se topească și în locul ei a apărut o ușă de lemn scorojit, cu geamul de sus spart aproape complet și cu mânerul pe jumătate scos. Când a sunat din nou telefonul, m-am cutremurat. Am avut o revelație. Pe ușă, sus, fusese scrijelit ”Nu uitați să închideți ușa”. Era ușa din Vamă, de la Cherhana, aia în aer liber, înfiptă direct în nisip, pe unde ieșeam noi când coboram spre cort și golfuleț și, totodată, ușa ”Camerei”!

Mi-era teamă să apăs clanța, dacă m-ar fi electrocutat și ea? Dar nu mai aveam timp să aștept. Fără să mă mai gândesc la consecințe, am apăsat clanța. Bizar, atingerea ei era mătăsoasă și catifelată ca a unei mânuțe de copil, așa că am intrat imediat în ”Cameră”. M-a izbit briza puternică a mării. Am inhalat-o adânc și am început să cobor încet și nesigur treptele umede și alunecoase, înțepându-mă în scoici și pietricele. Din când în când mă uitam în urmă îngrozită și pașii mi se împotmoleau. Credeam

că or să vină după mine. Dar nu, nu mai era nici urmă de ei. Deşi uşa era deschisă şi nu era niciun Zid, ei nu puteau intra.

Frica mi-a dispărut cu totul şi m-am liniştit într-o clipă. Când am văzut cortul nostru roşu, decolorat, uşor strâmbat de vânt aşa cum e el, am început să alerg şi chiar să sar trepte. Eram fericită că am ajuns acasă. În sfârşit, acasă! Am văzut nudiştii pe plajă, întinşi relaxaţi la soare, oamenii plimbându-se la malul mării, desculţi în valuri, copiii jucându-se în nisip, câinii vagabonzi scotocind prin spatele corturilor, pescăruşii planând peste rogojini (şi umplându-le de găinaţ). Am auzit ecouri din *The Doors* de la terasă de la ”Stuf”, nu ştiu exact ce era, tu ai fi ştiut mai bine. Apoi ”Oda Bucuriei”. Din ce în ce mai tare. M-am trezit şi eu cântând, deşi nu ştiam înainte versurile în germană:

”Freude, schoener Goetterfunken,

Tochter aus Elysium,

Wir betreten feuertrunken,

Himmlische, dein Heiligtum”…

Am ascultat apoi murmurul valurilor. Continuu, mângâietor şi adormitor ca un cântec de leagăn. Linişte... Am inspirat adânc. Aer proaspăt! Pe malul mării, tu şi cu Luca vă stropeaţi cu apă. Râdeaţi, chicoteaţi, vă hârjoneaţi. Era atâta linişte că, deşi eram încă pe trepte, iar voi vorbeaţi în şoaptă la zeci de metri distanţă, am putut auzi cum făceaţi mişto de mine: vorbeaţi de spoturi de pe youtube, interzise ”scorpiilor frigide”. Mi-ai făcut semn. Am alergat spre mare şi m-am aruncat în valuri!

Ochii Laurei, împăienjeniţi de lacrimi, străluceau iar ca nişte supernove.

- Ştii, iubito, ce ciudat, şi eu m-am gândit la Vamă şi la tine! spuse Radu.

- Foarte ciudat, ”Zona” mea era Vama ta, iar ”Camera” - golfuleţul nostru unde pusesem cortul acum câţiva ani. Incredibil, ne-am sincronizat şi noi o dată.

- Poate mai reușim o dată-de două ori, dacă facem eforturi... stai, nu te speria, deadline-ul e peste cinci ani!

- E, într-adevăr, foarte ciudat. ”Camera 101” față de ”Camera” din ”Zonă”... infernul era unul mai puțin personal (la urma urmei, cum ai zis și tu, sunt mai curând arhetipuri ale unor spaime universale), mai difuz (mai puțin precis localizat), închis - acolo ești singur, cu durerea ta incomunicabilă. În schimb, ”Camera” din ”Zonă” e mai precis localizată în spațiu și timp (știm unde sunt ”Camera”, ”Zona”, știm zilele, orele și minutele când am fost fericiți), mai individualizată (în funcție de dorințele și conștiința fiecăruia), iar paradisul nu e al unei singure persoane: implică minim doi (tu și Dumnezeu), deci dragoste. Paradisul pe care l-am găsit nu era doar al meu, ci și al tău și al lui Luca. Probabil al tuturor celor care cred în el. La fel de frumos ca la Revoluție. Mai știi că vorbeam noi: atmosfera aceea extraodinară, nu doar de solidaritate, ci și de comuniune. Fericirea aceea indescripitibilă. Ne îmbrățișam pe stradă, râdeam împreună, dansam, cântam, ne amestecam sângele și lacrimile, pluteam. Da, Radu, asta înseamnă că... Nu știu dacă pot să-ți spun... așa direct, zise Laura, lăsând ochii în jos.

- Haide, iubito, vorbești despre toate experiențele alea traumatizante, inclusiv cu presa și acum nu poți să-mi spui mie...

- Bine, mi-am dat seama că... că... că... te iubesc, şopti Laura înroşindu-se, dar uitându-se în ochii lui.

- Uau, nici nu știu ce să spun! răspunse Radu, tresărind și căscând ochii cât cepele, atât cât îi permiteau vânătăile și umflăturile de pe față. A trecut așa de mult timp de când mi-ai zis asta ultima dată... Aproape că am uitat... Mi se pare atât de straniu... Mă dezobişnuisem. Mai spune-mi o dată ca să încep iar să mă obişnuiesc! Uite, asta ar fi una dintre obişnuințele la care nu aş renunţa niciodată.

- Te iubesc, Radu! repetă Laura, privindu-l cu ochii ei negri de foc.

- Sună aproape la fel de bine precum Concertul 2 de Rachmaninov! suspină Radu, cu ochii în lacrimi. Simplul fapt că ai spus

asta compensează toată suferinţa de până acum. Şi eu te-am iertat şi te iubesc mai mult ca niciodată.

- Sper că nu te-a distrus experienţa asta... Îmi reproşez aşa mult!

- Nu, iubito. Dimpotrivă. A fost, într-adevăr, o experienţă traumatizantă, dar cred că m-am mai maturizat. Am crescut de la 3 la 4 ani. Ştii, cred că am găsit amândoi un ciob din presse-papierul de cristal cu coral al lui Winston: uite, Vama. Ce să mai zic, dacă am face dragoste, mi s-ar părea chiar intact, nu doar un ciob.

- Vezi că totul are un sens, ţi-am zis eu! râse Laura.

- Da, iubito, incredibil ce-am progresat! Cu siguranţă, am promovat la grupa mijlocie.

- Ah, sunt atât de mândră de tine! Ai ajuns un erou, „Radu Mamii"! Cred că l-ai eclipsat deja pe Vaclav Havel. Însă mi-e groază că trebuie să plătim distracţiile astea scumpe, vouchere de tortură de 4998 de Euro, cu tot cu discount! Am încurcat-o! Radu, va trebui să vindem maşina!

- Iar faci calcule, Laura? Lasă, iubito... Dacă trebuia să plătim taxa de glonţ!?

Ianuarie 2012 - Iulie 2013